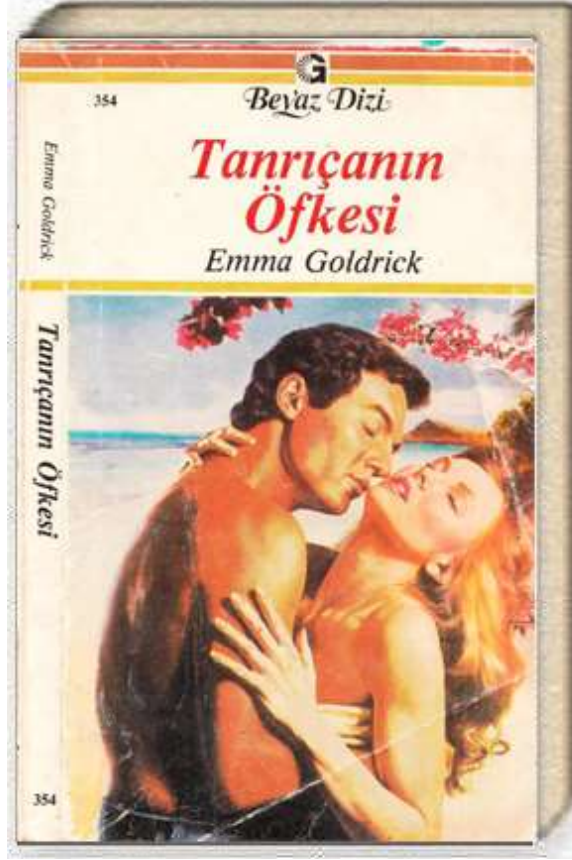
Emma Goldrick - Tanrıçanın Öfkesi

Rose bakakalmıştı hayretle..
Sonra elinin ikinci parmağına altın bir halkanın geçirildiğini fark etti. Banyodayken düşürmüşsün, diye kadife yumuşaklığında bir sesle konuştu Giles Gendron. Gözlerini genç kızın gözlerinin ta içine dikmişti. Sen benim karımsın... Josie'nin annesisin sen.

Bölüm Bir

Sağ gözünü açmaya çabaladı. Diğeri şişip kapanmıştı. Hemen yanıbaşmda belli belirsiz bir erkek figürü seçti. Gözlerini kırpıştırarak bu görüntüyü netleştirmeye çalıştı.

Derinden gelen kalın bir sesin, /orana oe, dediği duyuldu. Bu Polinezyalıların kelimeleri de kulağa ne hoş geliyordu. Kurumuş ve acıyan boğazının derinliklerinden gelen çatlamış bir sesle karşılık vermeye çalıştı. Yorahna one?• Bir erkek kahkahası yükseldi.

Bu ne anlama geliyor? diye mırıldandı yatakta yatan genç kız.

lorana oe, diye tekrarladı adam biraz daha yakma gelerek. Merhaba, selam, anlamına gelir.

Genç kız hayal kırıklığına uğramışçasına içini çekti.

Aynı zamanda, hep mutlu yaşa' anlamına da gelir. diye gülerek ekledi adam.

Hep mi?
Evet. Eğer sen öyle istiyorsan, öyle olsun. Hep mutlu yaşa.
Genç kızın titremesi nihayet durmuş ve biraz olsun sakinlemişti. Ama gözkapaklannm üstüne sanki birer taş yerleştirilmişti. Gözlerini kapayınca o dehşet hissi yeniden canlanarak, olanca ağırlığıyla üstüne abandı.
Deniz kudurmuş gibiydi. Küçük kauçuk bot. durmak bilmeden saldıran dalgaların üstünde fındık kabuğu gibi batıp çıkıyor, her sarsıntıda genç kız bir başka tarafa savruluyordu. Tüm vücudu yara bere içinde kalmıştı. Sonunda mücadele etmekten vazgeçerek kendini bıraktı ve olduğu yerde büzülüp kaldı. Bu çılgın deniz ne isterse yapabilirdi. Ağlamaya başladı. O kopkoyu karanlıkta yalnız başınaydı.
Fırtına ansızın patladığında, içinde bulundukları yatın yelkeni, rüzgara daha fazla dayanamayarak paramparça oluvermişti. Genç kız kamaradan dışarı çıktığında, babasının dalgalar ve rüzgarla delicesine bir mücadeleye giriştiğini görmüştü. Ne var ki dümen ansızın kopmuş ve yat azgın denizde başıboş kalmıştı. O zaman babası, direnmesine aldırmayarak onu yedek cankurtaran botuna bindirmiş, kendisiyse yatta kalmıştı. Yanına gelmesi için çılgın gibi haykırmaktaydı genç kız. Ama babası onu duymamıştı bile. Yatta. kamarada kalan para kasasını almalıydı. Ne var ki babası daha kamaradan çıkamadan, botu yata bağlayan ip kopmuş ve ikisi de zıt yönlere sürüklenmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde yat görünmez olmuş ve genç kız kendini kudurmuş dalgalarla baş başa buluvermişti.
Ancak genç kız, bunun her ikisinin de sonu olduğuna inanamayacak kadar iyi bir denizciydi. Kayalık Moorea kıyılarına çok yaklaşmışlardı. Fırtına sırasında yat şans eseri Itihau Point Kaya-larfnı aşmıştı. Bu durumda sürüklenebilecekleri iki yön vardı. Ya Itihau’nun küçük kumsallarından birine ya da ekvator akıntısına kapılıp, adalar zincirinden birine ulaşacaklardı. Hangisine varacakları, denizin ve rüzgarın insafına kalmıştı artık.
Şimdiyse, koca denizin ortasında bir başınaydı. Dalgalar ve rüzgar, küçük kauçuk botu savurdukça korkudan aklını kaçıracağını sanıyordu. Gece boyunca güldü, ağladı, bağırdı, haykırdı, dua etti. Ta ki yorgunluktan bitkin düşüp de parmağını bile kımıldatamaz hale gelinceye kadar. Sonunda kendinden geçti. Hiçbir şey bilmiyordu artık. Ne bugünü, ne yarını... Uğuldayan rüzgarın sesinden başka. Yine de bu kaçış, bu kendinden geçiş sırasında bile, botun Te Tuahine Kaya-lıkları'nı aştığını fark eder gibi oldu.
Portakal renkli bot, artık biraz daha sakinle-miş olan dalgaların önüne katılmış, lagün boyunca süzülüp gidiyordu. Sonunda. Pakua Körfezi' nin girişinde bir muhafız gibi duran Mona Atau' da, göz alabildiğince uzanan kumsalda durdu.
Eğer Sam Apuka, festivalde o kadar fazla bira içmemiş olsaydı bot, o yakıcı tropikal güneşinde daha uzun süre fark edilmeden kalacaktı. Sam Apuka’nm, mayalanmış hindistancevizi sütünden yapılan kaava yerine, Tahiti'den şişelerle getirilen ithal biradan biraz fazlaca kaçırmış olmasının bir hayat kurtaracağını kim tahmin edebilirdi? Her neyse, sonunda güneş iyice batmadan hemen önce. Sam üstüne bir şeyler geçirip dışarı çıkmış ve ay ışığında yürümeye başlayarak kafasını meşgul eden sorunu düşünmeye başlamıştı. Ne olurdu şu başının dönmesi bir an için olsun dursaydı.
Turuncu bir pırıltı gözünü alır gibi oldu birden. Sevinerek dikkatini o tarafta yoğunlaştırdı. Bu tenha ve küçük adada, yeni bir olay her zaman büyük bir ilgi ve merakla karşılanır, insanlar hemen birikiverirdi.

Güçlü elleriyle ipleri çözüp örtüyü açması yalnızca bir dakikasmı almıştı. Ama bu bile, başına kalabalığın toplanmasına yetmişti. Ay ışığında bronz tenleri parlayan iki erkek, omzunun üstünden merakla eğilmişti.

Orada ne buldun Sam? diye, İngilizce, Fransızca ve Polinezyacadan oluşan, tuhaf ama sevimli bir dille sordu bir ses. Aue. şuraya bak. Şu güzel vahineye. İnan bana kardeşim, böyle güzelini görmedim hiç? Üçü de eğilmiş kauçuk botun içindeki şeye bakıyorlardı merakla. Büyüleyici bir güzel yatıyordu içerde. Islanmış sarı uzun saçları, oval yüzünü çevreliyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarının etrafına dolamıştı. Oldukça uzun boylu olmalıydı. Gözleri kapalıydı. Kirpikleri kuruyan tuzlarla birbirine yapışmıştı. Belli belirsiz nefes alıp veriyordu. Üzerinde, parlak turuncu renkli bir can yeleğinden başka hiçbir şey yoktu, çırılçıplaktı.

Hey kardeş, sen bir vahine yakaladın ha?

Hayır, ben bir şey yakalamış değilim, diye sert bir tavırla cevapladı onu Sam. Delikanlılara karşı biraz katı davranmak gerekiyordu. Eski güzel adetlerin hepsi de unutulup gitmişti. Gençlerde ne saygı ne de utanma kalmıştı. Ayrıca o bir vahine değil. Şu saçlara baksanıza. O bir popa'a, bir Avrupalı. Te Tamahine Tangora. Denizin Kızı o. Evet, Denizin Kızı. Siz ikiniz gelin bakalım. Onu Büyük Ev'e taşıyalım.

İkinci kez uyanıp kendine geldi genç kız. Oda basit ama sevimli bir tarzda döşenmişti. Tavan bambulardan yapılmıştı, şeritler şeklinde örülmüş pandasu yapraklan duvarlan örtüyordu. Şeritlerin arasında bırakılmış olan boşluklardan, ılık bir rüzgar giriyordu. Güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Odada üç büyük bambu sandalye vardı. Yine bambudan yapılmış, geniş, rahat bir yatakta yatmaktaydı. Saçlan, henüz yıkanmış, hindistancevizi yağı kokan yüzünün etrafında toplanmıştı. Ama dudaklan hala çatlak ve kuru, boğazı şişmiş durumdaydı.

işte şimdi oturup, çevreme bakıyorum,- diye kendi kendine söylendi. Ve işte içeri birisi giriyor. Ben de ona. ‘Neredeyim?’ diye soruyorum.

O. cevap olarak, ’Siz Rose Lambert misiniz?' diye soruyor. ‘Evet, ben Rose’um,’ diyorum. Bunun üzerine o bana. Babanız nerede Rose Lambert?’ diye soruyor. ‘İkinizi de tanıyoruz. Onu yakala-yamadıysak bile, işte seni yakaladık. Zimmetinize para geçirmekten tutuklusunuz,' diyor. Ben de şey diyorum... Oh Tanrım, diyebileceğim hiçbir şey yok!

Yatağın yanında bir hareket, bir kımıldanma olunca, başını çevirip o tarafa baktı. Küçük bir kız çocuğu, büyük bambu sandalyelerden birine rahatça gömülmüş oturuyordu. Sekiz yaşında olmalıydı. Yoksa dokuz mu? Sütdişlerinin hepsi değişmiş olduğuna göre, ya sekiz ya da dokuz olmalıydı yaşı. Altın sansı dümdüz saçlan, iki kaim örgü yapılmıştı. Pamuklu kumaştan basit elbisesi, kasıklannı ancak örtmekteydi. Belli ki kızcağız uzun zamandan beri bu elbiseyi giyiyordu ve giysi artık fazlasıyla küçülmüştü.

Bir yerli kızı olmadığı kesindi, ipek gibi yumuşacık olduğu bellf olan teni, süt beyazıyla şeftali pembesi karışımı bir tondaydı. Burnunun üstüne ve elmacık kemiklerinin üstüne sırma çiller serpilmişti.

Merhaba, diyen çocuk bir yandan da eliyle, neredeyse kendisinden de kocaman bir oyuncak ayıyı okşamaktaydı. Ayı iyice partallaşmıştı. Bir gözü de yoktu.

Merhaba mı?

Çok uzun bir süreden beri uyuyorsun. Bilmiyor muydun? Yarından sonra oldu bile.

Yarından sonra mı?

Evet. Sen evvelki gün geldin. Bugün ise yarından sonra oldu. Hep uyudun. Bu bir suçlama mıydı yoksa? Tuzağa düşmemeliydi Rose. Ama bu evdeki insanlarla konuşmaya çalışmanın ne kadar zor ve umutsuz bir iş olacağı belliydi şimdiden. Belki de saldırıya geçmek daha akıllıca olacaktı.

Uyumayı severim, dedi kısaca. Küçük kız bu sözleri dikkatle ölçüp biçti.

Benim adım Josie, diye karşılık verdi sonra. Konuşmak istediği belliydi.

İşte yine ikilemle karşı karşıyayım.' diye düşündü Rose. 'Bir çocukla konuşmayı bile beceremiyorum. Acaba bir isim mi uydursam? Ama daha ilk seferinde uydurduğum ismi unutur ve her şeyi berbat ederim. Daha basit bir şeyler bulmalıyım.'

Benim adım Josie. diye tekrarladı çocuk, bu sefer biraz daha yüksek bir sesle. Sağır değilsin. öyle değil mi?

Hayır, sağır değilim. Ne güzel bir ismin var. Bu Josephina'mn kısaltılmışı mı?

Hayır, yalnızca Josie. Senin ismini sormamam mı gerekiyor?

Oh! Yoksa birisi sana böyle bir şey mi söyledi?

Evet. Babam bunun bir tür test olabileceğini söylüyor. Peki senin ismin ne?

Josie. bana kızmayacağmı umarım... ama hatırlamıyorum. diye cevap veren Rose. nihayet rahat bir nefes alabilmişti. İşte bu kadar basit,' diye geçirdi içinden. Bu. yalanların en basitiydi. Bana hiçbir şey sorma, çünkü hiçbir şey hatırlamıyorum.' Şok geçiren insanlar hafızalarını kaybetmezler miydi? 'Ben de şok geçirdim zaten. Tam kırk sekiz saat küçücük bir botta, dalgalarla boğuştum ve tabii ki hafızamı kaybettim. Beni ancak bu hikaye kurtarabilir. Ne sorarlarsa sorsunlar, bunu anlatmalıyım.'

Kendi ismini hatırlamıyorsun, öyle mi? Baba. duydun mu, ne söylüyor?

Neyi duydum mu hayatım? Adam içeriye öyleşine sessizce süzülmüştü ki, kızı bakmamış olsaydı, Rose onun orada olduğunu asla bilemeyecekti. Evet, bu küçük çocuk, bu adamın kızı olmalıydı? Acaba karısı neredeydi?

Ben ismimin Josie olduğunu söyledim. O ise kendi ismini hatırlayamadığını söylüyor. Bu komik değil mi?

Hayır bebeğim, hiç de komik değil. Seni daha önce bu konuda uyarmamış mıydık? diye büyük bir şefkatle konuştu adam.

Yani sormamam gerektiğini mi söylemek istiyorsun? Şey, ben...

Hey, bir kelime daha etmeni istemiyorum. Şimdi buradan toz ol bakalım. Haydi, çabuk.-

Pekala, pekala, diye çaresizlikle boyun eğdi küçük kız. Miri'ye yemek getirmesini söyleyeyim mi?

Rose bu İkiliyi seyretti bir süre. Aralarında derin bir sevgi bağı olduğu her şeylerinden belli oluyordu. 'Tıpkı benimle babamın birbirimizi sevdiğimiz gibi,' diye acı acı düşündü Rose.

Küçük kız bir güzellik simgesiydi ve büyüdükçe daha da güzelleşeceği belliydi. Erkeğe gelince... Onun için tam anlamıyla çirkin denemezdi, ama yakışıklı da değildi aslmda. Kulağının arkasında, boynuna doğru inen derin bir yara izi vardı. Her iki yanağında da kırışıklar seçiliyordu. Annesi olsaydı, bunlar için, keder çizgileri' derdi. Kulakları, başına göre küçüktü. Çenesindeyse, tam ortada bir çizgi yer alıyordu. Saçları da, gözleri de kahverengiydi. Hayır, hayır, hiç de yakışıklı değildi. Ama, yine de garip bir çekiciliği, bir etkileyiciliği vardı işte. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Sırlan olan ve bunları da kendine saklayan bir yüz. Adam, ona bakarak gülümsedi.

Kalkmak ister misin?

Ben... istediğimi sanmıyorum. Üstümde giyecek hiçbir şey yok. diye cevap verdi Rose utanarak. Ama. onun, erkeğin üstünde de hiçbir şey yoktu! Daracık mavi bir şort dışında. O sırada odaya, üstünde çeşitli içecekler bulunan bir tepsi taşıyan, yerli bir kadın girdi. Ancak yirmisinde olmalıydı. Üzerindeki tek giysi, kalçalarını yarı örten, parlak kırmızı ve sarı renkli bir pareau'y-du. Güzel kadın vücudunu sakınmazsızca ve hiçbir utanç duymadan sergiliyordu. Burada bu, öylesine doğaldı ki!

Sana da bir pareau bulabiliriz. diye sözlerini sürdürdü adam. Miri'ninki gibi bir şey.

Benim daha fazlasına ihtiyacım var. diye içini çekti genç kız. Normalde ne giydiğimi hatırlayamıyorum, ama bundan daha fazla olduğuna eminim.

Hiçbir şey hatırlamıyor musun? diye sordu genç adam. Rose, onun bu konuda uyanan ilgisini fark etmişti. Yüzünde avının üstüne atılmaya hazırlanan şahin ifadesi belirmişti. 'Benim şu numaradan hafıza kaybımla çok ilgileniyor,' diye geçirdi aklından. Hem de lüzumundan fazla. Acaba neden? Bilmek isterdim.

Hayır, diye cevapladı onun sorusunu. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu cevaptan sonra da, adamın derin bir nefes aldığını fark etti. Bir şey onu ferahlatmıştı. Buna yemin edebilirdi. Yatağa yaklaştı genç adam.

İç bunu,- diyerek, serin bir sıvıyla dolu bir bardak uzattı. Su kaybını telafi eder etmez, canlanacaksın. Vücudunda bir sürü yara bere olmasına rağmen, hiç kırık yok.

Bardaktakini büyük bir istekle içti Rose. Portakal suyu ve ne olduğunu bilmediği bir başka şeyin karışımıydı içtiği. Papaya suyu,- diye kıkırdadı genç adam. O sırada yandaki odalardan birinden bir cızırtıyla birlikte, başka birtakım sesler de gelmeye başladı. Bir radyoydu bu!

Çıkmalıyım. diyerek dışarı koştu genç adam. Bu arada Miri. İngilizce, Fransızca ve Polinezya-cadan oluşan o tuhaf dille gevezelik etmeyi sürdürüyordu. Rose kulaklarını onun sözlerine kapayarak. radyonun söyledikleri üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı. Spiker, yaylım ateşine benzer hızdaki bir Fransızca ile bir haber okuyordu. Rose tümünü anlayamamakla birlikte özünü kavramıştı haberin. Tahiti polisinin bir duyurusuydu bu. Ama tam o sırada yandaki odaya birisi girip bir şeyler yapmaya başladı ve bu gürültü arasında konuşma kayboldu.

Oh, Tanrım,' diye düşündü Rose. Fırtına bitti, her şey sakinleşti. Pasifik Bankası'nı soyan Jules François Lambert nerede? Ya kızı Rose? Polis mutlaka tutuklama emri vermiştir.

Müşfik ve yardımsever eller, ayağa kalkmasına yardım etti. Kaslarına hükmetmeye çalışarak oda boyunca ilerledi ve bir perdeyle ayrılan koridora çıktı. Bir ucu banyoya açılan koridorda rüzgar serbestçe dolaşıyordu. Aslında her gün yaptığım şey bu. diye sinirli bir biçimde söylendi kendi kendine. Kısacık elbiseli bir kız çocuğu ve neredeyse çırılçıplak bir vahinenin yardımıyla, her gün çırılçıplak dolaşırım.

Banyo onun umduğundan da konforluydu. Tavanı olmayan bir bölmeden ibaretti burası. Yükseğe bir yerlere, başaşağı döndürülmüş koca bir fıçı asılmıştı. Dibine açılan bir deliğe yerleştirilmiş plastik bir borudan su akması gerekiyordu. Ancak ortada hiç musluğa benzer bir şey görülmediğine göre, suyu önce taşıyıp fıçıya doldurmak lazımdı. Ve bütün bunların ötesinde, İskandinav tipi bir tuvalet yer alıyordu. Eh. başlangıç için pek de fena sayılmazdı doğrusu.

iki yardımcısı onu fıçının altına iteleyip lastik borunun tıpasını çıkardılar. Tertemiz, ılık su başından aşağı boşanmaya başladı. Bir anda tüm yorgunluğunu unutur gibi oldu Rose, bu okşayan. adeta masaj yapan sağanağın altında. Üç dakika kadar aktıktan sonra bitti su.

Lanet olsun. diye söylendi nefesini tutarak O anda arkasından, melodiye benzer bir kahkaha işitti. Döndü. Josie gitmişti. Onun yerinde, Mi-ri'den daha genç görünen ve aynı derecede çıplak olan iki yerli güzeli duruyordu. Herhalde ikiz olmalıydılar. Habire konuşup, kıkırdayıp duruyorlardı. Miri bir şeyler söyleyince, kızlardan biri pareausunu çıkardı ve duşun altına girerek, bir dakika içinde Rose'un tüm vücudunu tepeden tırnağa sabunlayıverdi.

Bunlar Moera ve Leaha, diye bilgi verdi Miri. Hiç İngilizce bilmezler. Senin teninin bu kadar beyaz olmasına şaştılar. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişler. Ama senin güzel bir kadın olduğunu da söylüyorlar. Erkekler senin için deli olacak, biliyor musun?

Asla,' diye biraz da hüzünle düşündü Rose. Bu kahrolasıca adadaki büyüleyici cennete takılıp kalmaya hiç niyetim yok.' Kızlar yeniden kıkırdayınca, Rose merakla kendini inceledi. Vücudunun bazı yerleri pembeleşivermişti. 'Lanet olsun.' diye bir kez daha homurdandı. Sabunlama işi bitmişti. Miri, suyu açtı. Yeniden üç dakikalık bir duş faslı başladı. Ne daha eksik, ne daha fazla. Tam üç dakika. Vücudunun abartılı hatlarından ve yuvarlaklıklarından daima nefret etmişti Rose. Hele ince ve zarif olmanın güzellikle eş değer olduğu Fransız sosyetesinde, bu bir yüzkarasıydı. Moera'nm itelemesiyle duştan çıktı ve kocaman, ılık bir havluya sarıldığını hissetti. Miri ve Leaha, masaja benzer hareketlerle onu kurulamaya başladılar. Omuzlarındaki, koca, siyah çürükleri büyük bir şefkatle sildiler, uzun sarı saçlarını özenle kuruladılar.

Kurulama işi bittikten sonra da. onu yeniden yatağına götürüp, istenildiğinde bir etek, farklı bir biçimde katlandığında ise bir sarong olabilen o kumaş parçasını nasıl kullanabileceğini öğreterek, giyim konusundaki ilk dersi verdiler. Gösterdikleri giysilerden biri çok ağır, diğer ikisi ise pek hafifti, ama tümü de çok parlak renklerle bezenmişti. Miri mutfağa giderek onları yalnız bıraktı. Rose. iki kıza işaretlerle, giysiler arasındaki farkı sordu. Kızlar yine kıkırdadılar. Moera. daha ağır olanı işaret ederek. Bu tapa, dedi. Yapmak güç. Sonra öteki giysileri göstererek, Bu Mirmingham Ham'i. diye bilgi verdi. Ardından iki kız da kahkahalara boğuldular. Başını iki yana sallayan Rose da gülümsemesini daha fazla tutamadı.

İlk pareau denemesi tam bir fiyasko oldu. Kumaşı kasıklarını ancak örtecek biçimde kalçalarının etrafına sardılar. Duvardaki aynada kendine bakan Rose, böyle çok seksi göründüğünü fark etti, ne var ki göğüsleri olduğu gibi açıktaydı. Bu kadarı da fazla. diye içini çekerek, derdini yine işaretlerle anlatmaya çalıştı.

Sarong biraz daha iyiydi. Omuzlarını açıkta bırakmakla birlikte, göğüslerini kapatıyor ve dizlerinin hemen altına kadar iniyordu. Ancak hafif bir düğümden başka kumaşı tutan bir şey olmaması Rose'u düşündürüyordu. Sonunda kızların bütün itirazlarına rağmen, kumaşı omuzlarını da örtecek biçimde sarmayı başardı ve daha sıkı bir düğüm altı. Gülümseyerek teşekkür etmeyi de unutmadı. Ancak kızlar fena halde üzgün ve hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Louisiana, Fransızcası'yla birkaç kelime söyleyerek, onlann gönlünü almaya çalıştı. Ama bu da işe yaramadı. Kızlar üzüntü içinde odayı terk ederken, Moera arkasına dönerek başmı iki yana salladı ve Aite a pe'ape'a, diye söylendi. Tam onlar çıktığı sırada, içeriye o adam girdi.

Genç kız parmak uçlarında dans eder gibi dönerek giysisini sergiledi. Genç adam, Güzel, diyerek gülümsedi. Ama böyle dışarı çıkamazsın. Herkes sana güler.

Umurumda bile değil, diye atıldı Rose. Morca çıkarken ne söyledi?

Kabaca tercüme edecek olursak. 'Hiç de güzel olmadı,' dedi.

Peki neden herkes bana gülsün?

Çünkü sen gelenekleri tersine çeviriyorsun. derken, genç adamm gözlerinin kenarlarında gülmekten ileri gelen yaşlar belirmişti. Göğüslerini kapatıyorsun. Bu gelenek bugün yalnızca daha uzaktaki birkaç adada kalmıştır. Buralardaki genel kanı şöyledir: Tanrının verdiğini kuldan saklamak gerekmez!

Seyirlik bir şey olmaya niyetim yok, diye hırçın bir tavırla atıldı Rose. Bacakları titremeye başlamıştı. Arkasında bir sandalye olduğunu fark ederek kendini bıraktı. Genç adam onun fazlasıyla rahatsız olduğunu sezmişti, ciddi bir tavır takınmaya çalıştı. Oysa, bu daha yalnızda yarısı. diyerek içini çekti. Tahiti’de göğüslerini gösterebilirsin, bu hiç ayıp değildir. Ama, bacaklarının dizden yukarısını asla... asla... asla göstermemelisin. Doğrusunu söylemek gerekirse hayatım. şu anda terbiyesiz bir biçimde giyinmiş bulunuyorsun.

Kumaşı omuzlarının üstüne çektiği için, boyu kısalmış ve Rose'un bacaklarının üst kısmını olduğu gibi açıkta bırakmıştı. Hepsine lanet olsun, diye haykırdı. Gözlerinde yaşlar belirmişti. Beceriksizce, paraeusunun eteklerini uzatmaya çalıştı, ama bir işe yaramadı.

Hey, diye seslenerek müdahale etti genç adam. Şimdiye kadar gayet iyiydin. Kaldır başını güzelim. Kaybettiğin sıvıları yerine koymaya çabalarken, ağlamana nasıl izin veririm. Aç mısın?

Genç adamın sözleri o anda ona öylesine mantıklı geldi ki, gözlerindeki yaşlar kuruyuverdi. Elinin tersiyle gözlerini sildi. O sırada genç adam, buruşuk şortunun cebinden kocaman bir mendil çıkanp uzatmıştı. Ağlayan kadınlar için daima bir tane bulundururum, diyerek abartmalı bir ciddiyetle uzattı.

Rose. mendili gözlerini silmekten çok, yüzünde beliren ifadeyi gizlemek için almıştı. Aç olmam gerekiyor, diye cevapladı genç adamın sorusunu. Sanırım bir parça yesem iyi olacak.

Azar azar yemelisin. Böylece birkaç gün içinde, tamamiyle kendini toplayacaksın. Kaç günden beri bottaydın?

Bir anda baştan ayağa dikkat kesildi genç kız. ‘Sorgulama başlıyor, diye düşündü. Sonra, büyük bir ihtiyatla cevap verdi. Bot filan hatırlamıyorum. Botta mıydım?

Genç adamın yüzünde, memnun olmuşa benzer bir ifade belirmişti. Rose’u garip bir biçimde süzdü. Sonra hızlı hızlı konuşarak, sordu. Gerçekten bir tek şey bile hatırlamıyor musun?

Hayır, hatırlamıyorum. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

Evet. Başka hiçbir şey söylememişti genç adam. Rose, bir an bir duvarla konuştuğunu sandı. Ama, yenideh bir şey sormasına fırsat kalmadan, elinde bir tepsiyle Miri girdi.

Şuraya otur. diye emretti genç adam, basit bir masanın kenarındaki tabureyi göstererek. Miri, masanm üstündeki kağıtları ve kitapları kaldırdıktan sonra, tepsiyi dikkatle yerleştirdi. Ye, diye ikinci bir emir geldi.

Yiyecekler, tahtadan yapılmış kaplara konmuştu. Çatala ya da bıçağa benzer hiçbir şey görünmüyordu ortalıkta. Kaptaki şeyleri hayatında ilk kez görüyordu Rose. Ama tümü de çok güzel kokuyordu. Onu seyreden erkek gülümseyerek, yemekler hakkında bilgi vermeye başladı.

Kare şeklinde kesilmiş küçük, beyaz et parçalarını işaret ederek. Bunlar balık. dedi. Şuradaki de sos. Balıkları sosa batırıp öyle ye.

Genç kız onun söylediklerini yerine getirmeye çalıştı. Sos da balıklar da gerçekten çok lezzetliydi. Ne balığı bu?

Bonito. Adamızla Maupiti arasındaki kanaldan geçerek gelir. Sevdin mi?

Genç kız elini tabağa uzatırken, gülümseyerek cevap verdi. Harika. Nasıl pişiriliyor?

Pişirilmek mi? Pişirilmiyor ki. Rose'un eli. yarı yolda kalıverdi.

Şaka yapıyorsun, değil mi? Çiğ balık ha? Peki bu ne?

Sorduğu, kızarmış patatese benzeyen şeylerden oluşan bir yığındı. Bu ekmek ağacının meyvesi. Hindistancevizi yağında kızartıldı. Özel bir tadı yoktur, ama çok besleyicidir. Bir dene bakalım.

Biraz tadına baktı Rose bu garip, tropikal meyvenin. Neye benzediğini çıkaramadığı, hoş bir tadı vardı. Bu sırada genç adam onun bardağını, beyaz bir içecekle doldurdu. Peki ya bu? diye yine sordu genç kız.

Hindistancevizi sütü. Süt tozu stokumuz bitti. Bu adada da hiç hayvancılık yapılmaz. Eğer canın gerçek süt çekerse, bir gün Papeete'ye uçarız.

‘Papeete’ye uçmak mı?' diye içinden adeta hay kırdı Rose. ’Hapisaneye konmak için mi? Beni bu kadar çabuk yakalayamayacaksın. Mister Bil-memkim. Sırası gelmişken sorayım.’ Bana adını söylemedin?

Söylemedim mi. Oh. adım Giles. Giles Gend-ron. Kısa bir süre sonra, onu kendi adın kadar iyi bileceksin. Kuşkusuz bu bir şakaydı. Hafızasını kaybetmiş insanlarsa, bu tür şakalardan hiç mi hiç anlamazlardı. Kızmış gibi bir tavır takındı.

Ya da kendi adımı unuttuğum kadar kolaylık-la unutuvereceğim. diye cevap verdi. Bereket versin, adamda hala bir utanma duygusu kalmıştı. Yüzü kızardı.

Üzgünüm, diye özür diledi. Hep unutuyorum. Doydun mu?

Evet, sanırım doydum. Yalnız hala tadına bakmadığım bir şey var, diyerek, kaplardan birindeki bulamacı işaret etti.

Rose’un omzunun üzerinden eğilip baktı Giles. Bu poidir. Taro köklerinden yapılan özel bir bulamaç. Şöyle yiyeceksin. İki parmağını daldırarak.

Rose onu taklit ettikten sonra. Hımm, çok nefismiş, diye söylendi.

Dikkat et de seni çarpmasın. diye güldü, yine Rose’un yanına gelen genç adam. Eğer biraz uzanmak istersen, bayağı yardım olur. diyerek kolunu uzattı. Ayağa kalkmaya çabaladı Rose. ancak başı dönmeye başlamıştı, dengesini yitirerek sendeledi. Genç adam düşmeden önce onu yakalayarak tuttu ve yatağına götürerek yatırdı. Gözlerini kapatmadan önce. Teşekkürler, demeyi güçlükle başarabildi Rose ve derin bir uykuya daldı.

İki gün daha, tıpkı küçük bir bebek gibi beslendi, yedirilip içirildi Rose. Sonunda Giles yeniden onun yanına geldi. Şimdi yürüyeceğiz, diye direktif verdi. Genç kızın bacakları sanki katılaşmış gibiydi, üst tarafları ağrıyordu, yine de yataktan çıkarak hole doğru yürüdü.

Yatak odaları sağ tarafta. Üç yatak odası var, diye nazikçe bilgi vererek, ona yol gösterdi genç adam. Hepsi de güneş alır. Bu tarafta da yemek odasıyla benim çalışma odam var.

Ağır ağır yürüyerek, bütün evin etrafını saran geniş bir verandaya çıktılar. Yaşantımızın en büyük bölümünü burada geçiririz, dedi genç adam.

Giles'ın onun için çektiği şezlonga gömülerek hoşnutlukla etrafına bakındı Rose. Her şey insanın soluğunu kesiyor, diye mutluluktan pırıl pırıl bir yüzle konuştu. Doğmakta olan sabah gü^ neşini seyrediyordu bir yandan da. Ev küçük kör-fezin bitiminden yüz elli metre kadar geride, küçük bir yükseltinin üzerine yapılmıştı. Körfez her iki yandan, sanki ikiz kardeşlermişçesine birbirine benzeyen iki dağla çevrelenmişti. Yemyeşil suların hemen bitiminde, bembeyaz ışıyan kumsal uzanıyordu. Körfez, resiflerle çevrelenmiş bir lagüne açılıyordu. Resiflerin tam ortasında, dar bir kanal vardı ve okyanusun lacivert suları, deniz

yüzeyinin hemen altındaki kayalıklarda köpürerek, körfezin sakin sulanna karışıyordu. Kıyıdaki dağlardan birinden köpürerek inen küçük bir şelale vardı, koya dökülen.

Genç adam, koyu göstererek konuşmaya başladı. Koyun iki ağzındaki dağlardan birinin adı Mona Aui. ötekiyse Mona Atau'dur. Batıya doğru uzanan şu çifte tepeler adaya adını verir. Te Tua-hine. Yani Kızkardeşler.

Peki ya evin arkasındakinin adı ne? diye, verandanın parmaklarından dışarı doğru uzanıp, arkalarında heyula gibi uzanan yalçın dağ kütlesini işaret etti genç kız.

Sana bunu söyleyemem, diye güldü Giles. O. Pele'nin Dağı'dır. Yanardağ Tanrıçası'dır o, biliyorsun. Bu. yalnızca iahualarm bildiği gizli bir isimdir. Onlar dışında herkes, sanki orada hiç dağ yokmuş gibi davranır. Buradaki herkes Hı-ristiyandır. Kimse eski tanrılara inanmaz. Yine de, tahua. yani yaşlı rahip dışındaki kimse, Pele Dağına tırmanmaz.

Bunlar, Rose'un öğrenip sindiremeyeceği kadar fazlaydı. Kendini hala çok yorgun hissediyordu. Cennetten bir köşe gibiydi burası, bu dağlar, bu kumsal, bu koy vahşice büyüyen papatyalar, muzlar, ekmek ağaçlarıyla. Çiçeklerin ve kuşların güzelliği, her türlü anlatımın ötesindeydi.

Tıpkı bir cennet. diye içini çekti Rose.

Kumsalda bağrışarak oynayan çocukların seslerini duyabiliyordu. Uzakta bir dizi kulübe, bir köyün varlığını haber veriyordu. Rüzgar, vanilya, gardenya, limon ve portakal kokularıyla yüklüydü. Her şey harika.

Aslında şimdi o kadar değil. diye karşılık verdi genç adam. Otuz beş yıl öncesine kadar burada hiç kimse yaşamıyordu. Lagüne giriş yoktu. Ancak bu adada, başka Pasifik adalarında genellikle pek olmayan bir şey vardı: Su! Ama suya ulaşacak bir yol yoktu. O sıralarda, Fransız hükümeti, nükleer denemeler yapmak için, adalar zincirinin ta öbür ucundaki Murumura Ada-sı’nı kullanmaya karar verdi. Orada yaşayan in-lar da buraya yerleştirildi. Resifler arasından bir kanal açmak için, neredeyse bir servet sarfedildi ve şimdi de sonucu görüyorsun.

Peki ya sen? Seni buraya ne getirdi?

Bu, belli ki yanlış bir soruydu. Genç kız onun ağzının kenarındaki çizgilerin derinleştiğini ve yüzüne adeta bir perdenin indiğini görebiliyordu. Bu soruyu hiç sormamış olmayı ne kadar isterdi. Ama, bir taraftan da bu erkeği öylesine merak ediyordu ki. Sormamam mı gerekiyordu? diye özür dilercesine konuştu. Genç adam dalmış gitmişti sanki.

Tam bir şeyler daha söylemeye hazırlanıyordu ki. evin yakmında iri yarı bir Polinezyalı beliriverdi. Simsiyah saçların m üzerine koca bir şapka geçirmişti. Teni güneşten yanmış, meşin gibi olmuştu. Giles yerinden kalkarak onu karşılamaya gitti. lorana oe. Hastalandığını işittim Sam. Şimdi nasılsın?

Derin bir gülümsemeyle açılan dudaklardan inci gibi dizler belirdi. Ne olduğunu biliyorsun. diye gürler gibi konuştu Sam. Beş sene çalıştım. İyi para kazandım. Yük taşıdım, kamyon kullandım, hesapları tuttum. Bir Kanaka erkeği için çok iyi işler başardım, öyle değil mi?

Evet. Ta ki fiuya yakalanıncaya kadar.

Doğru. Polinezyalı, davet beklemeden verandaya çıkıp, kendini şezlonglardan birine atıverdi.

Hasta mıydınız Mr. Sam? Rose bir şeyler söyleme ihtiyacını hissetmişti. İki adam da kahkahalarla gülmeye başladılar Genç kız, yüzüne bir ateş bastığını hissetti.

Bu kadar komik bir şey söylediğimi sanmıyordum, dedi buz gibi bir ifadeyle.

Tabii ki değil. diye onu rahatlatmaya çalıştı Giles. Senden özür dileriz. Komik olan senin sözlerin değil zaten, hastalığın kendisi. Fiu sıkıntı hastalığıdır. Bir Polinezyalı bir işle yeterince uğraştığı zaman, fiuya yakalanır. O zaman da yürüyüp gider ve her şeyi ardında bırakır. Mr. Apuka, yıllarca, Fransız nükleer kuruluşu CEP için çalıştı. Ve şimdi de eve döndü. Galiba birkaç gece önce bir parti verdiniz değil mi. Sam?

Aue, diye sırıttı ona Sam. Gelememen çok kötü oldu Giles. Beş. hatta altı saat boyunca kumsalda kaldık. Domuz rostoları, balık, bira... Her şey öylesine boldu ki... Ve dans ettik, ama ne dans. Biralar tükenene kadar eve gitmedim. Peki ya siz nasılsınız şimdi küçük hanım? Çok ber-oat anlar geçirdiniz.

Ben... ben iyiyim. diye kekeledi genç kız. Mr Giles... bana çok iyi bakıyor... tabii kızlar da. Ama, hiç... hiçbir şey hatırlamıyorum. Sam hiç de şaşırmış gibi gözükmüyordu. Başını aşağı yukarı sallayarak gülümsedi ve Giles'a döndü.

Genç Fatara'yı tanırsın. diye konuştu. Evlenmek üzereydi. Kulübesini yaptı, ama sandalını fırtınada kaybetti. Şu botu ona vermeyi düşünüyorduk. Onunla, en azından lagünün iç kısmında avlanabilir, ne dersin?

iyi fikir, diyen Giles'm ses tonunu duyunca, genç kız onun yüzüne bakmak ihtiyacını duydu. Giles kaşlarını kaldırıp, parmaklarıyla birtakım işaretler yaparak, Şam'a bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. 'Bu da ne demek şimdi?' diye kendi kendine sordu Rose. Acaba botu, kendisine hiç sormadan verdiği için, suçluluk mu duyuyordu genç adam. Sonra ansızın, hafızasını kaybetmiş olduğunu hatırladı. Öyle ya! Hafızasını kaybeden insanlar kauçuk bir botları olduğunu hatır-layamazlardı.

Mr. Apuka, diye yumuşacık bir sesle konuşmaya başladı sonra. Siz bu bölgenin şefi misiniz?

Ben mi? diye hayretle soran koca adam, gülmekten yerlere yuvarlanacaktı neredeyse. Her kahkahasında göbeği hoplayıp duruyordu. Sonunda biraz olsun sakinleşmeyi başardı. Artık şef yok, dedi. Ali'ilenn hepsi gitti. Artık asiller yok... hepsi gitti. Bir sürü Çinli, bir sürü Malayalı, bir sürü Fransız geldi. Şimdi de bir sürü turist geliyor. Kısa süre sonra, biz de Havvaii gibi olacağız. Saf Polinezyalı kalmayacak. Bu da iyi bir şey değil, anlıyor musunuz? En güzel vahine-ler Tinito kanma sahip olmalılar.

Peki siz bu duruma aldırmıyor musunuz?

•Aue küçükhanım. Herkes aldırıyor, ama hiç kimse bir şey yapamıyor. Yalnızca tahua, yaşlı rahip, dağda ağlıyor.

Eski inanışlar bazı yerlerde hala yaşıyor galiba?

Adada yaşamaya gelen ilk beyaz adam, bir İngiliz misyoneriydi. Fransızlardan önce, çok önce. Biz hepimiz. İngiliz kilisesine bağlıyız. Bir gün kiliseye gelip kendi gözlerinizle görürsünüz. Benim gitmem gerek. Parahi.

Genç kız gördüklerinin ve duyduklarının bıraktığı tuhaf hisle dolu, onun gidişini seyretti. Bunlar, ona yeniden kendi sorunlarını hatırlatmıştı. Bu cennetin onun için bir sığınak olması için, bilmesi, çok şeyi bilmesi gerekiyordu. Polis er ya da geç gelecekti. Yerli polis tabii.

Bilmek zorundayım, diye Giles'a dönerek konuştu. Kim olduğumu, ve neler olup bittiğini bilmek zorundayım. Bilmeliyim. Tekrar şezlonguna gömülürken, tiyatro öğrenimi görmüş olduğu için şükrediyordu içinden. Neden her şey böy-lesine tanıdık geliyor?

Hiçbir şey hatırlamıyor musun?

Hayır, hiçbir şey! Genç adam onu yeniden tartar gibiydi. Ve sonunda kararını verdi.

Buraya üç yıl önce geldik, diye başladı söze. Ben bir yazarım ve burası da yazmak için iyi bir yer. Josie öğrenimine mektupla devam ediyor. Maryland'de, denizaşırı ülkelerde yaşayan Amerikalıların eğitiminde uzmanlaşmış bir okul var. Şu anda sana daha fazlasını anlatmak istemiyorum. Dün Tahiti'deki bir doktor arkadaşımı telsizle aradım. O, bana hafızanın yavaş yavaş yerine geleceğini söyledi. Zorlamak sakıncalı olabilirmiş.

Ama en azından kim olduğumu bilmek zorundayım. Sen biliyorsun, değil mi?

Oh, evet. Senin hakkmdaki her şeyi biliyorum, diye gülerek ona doğru eğildi ve çenesinden tutarak Rose'un başını kendisine doğru kaldırdı genç adam. O koyu mavi gözlerin derinliklerine bakmak zorunda kaldı genç kız. Bu gözlerin derinliklerinde altın pırıltılarıyla birlikte, umutsuzluğa benzer bir duygunun izleri seziliyordu. 'Hayır, olamaz,' diye içinden haykırdı Rose. Nasıl bilebilir?' Yoksa o telsizden polisi mi aradı? Onlara Rose Lambert'in nerede saklandığını bildiğini mi anlattı? 'Hayır, olamaz!' Bu itiraz öylesine içtendi ki, genç kız, az daha yüksek sesle haykıracaktı.

Genç adam onun sağ elini tutmuş okşuyordu. Rose dehşet içinde, bakakalmıştı. Sonra, sol elinin ikinci parmağına altın bir halkanın geçirildiğini fark etti.

Banyodayken düşürmüşsün, diye kadife yumuşaklığında bir sesle konuştu Giles Gendron. Gözlerini onun gözlerinin ta içine dikmişti. Sen benim karımsın... Josie'nin annesisin sen.

Bölüm İki

Odasına ancak güneş battıktan sonra dönebildi Rose. Nefis akşamüstü, ona bütün korkularını unutturmuş gibiydi. Fümebalık ile üzerine hindistancevizi rendelenmiş ve çeşitli kuruyemişlerle süslenmiş tatlı mangodan ibaret son derece hafif bir akşam yemeği yemişlerdi. Üzerine de çay servisi yapmıştı Miri.

Bu bizim en büyük sorunlarımızdan biri, diye konuşmaya başlamıştı Giles. Kahve çok pahalı. Gemi geldikten sonraki bir iki hafta içinde bulunuyor ancak. Ondan sonra yine çaya dönüyoruz. Çay hem daha ucuz, hem de daha kolay geliyor. Şarap bulmak ise neredeyse hiç mümkün değil. Bira, biraz daha kolay temin edilebiliyor. Ama suyumuz bol. Bu bakımdan bütün diğer Pasifik adalarına göre çok zenginiz. Buradaki adalar zincirinin hiçbirinde su çıkmaz.

Sonra genç kızın kolunu tutarak ayağa kalkmasına yardım etmiş ve onu odasma götürmüştü. Kapıda onu durdurup yavaşça öptükten sonra da dönüp gitmişti. O gün ilk kez yalnız kalmış oluyordu Rose böylece.

'Tann aşkına neyin peşinde bu adam?' Genç kız önündeki bilmeceyi çözmeye kararlı, yorgun vücudunu yatağa attı. 'Ben bir şarlatanım,' diye düşündü. 'O ise benim hafızamı kaybettiğimi sanıyor. Bu oyunu ben yarattım. Ama o şeytanın bu oyundaki rolü ne? Ona anlattığım masala inanmış olduğu kesin. Yoksa, bana kendi masalını anlatmaya cesaret edemezdi.' Giles'm, Sen benim karımsm! diyen sesi kulaklarında çınladı. Yoksa, sekse susamış bir Robenson'la mı karşılaşmıştı? Bu pek de olası gözükmüyordu ama...

Ada birbirinden güzel yerli kızlarla doluydu. Giles gibi bir erkeğin, bir kadmı yatağına götürmesi için de, böyle bir fırtınayı beklediği düşünülemezdi.

Bir de küçük kız vardı. Josie! Josie Gendron. 'Neden çocuk ondan çok, bana benziyor?' diye düşündü. Yoksa, beni karısı olduğuma inandırmaya çalıştığı gibi, Josie'yi de kızı olduğuna mı inandırdı?' Çaresizlikle içini çekti. 'Keşke babam burada olsaydı da bütün bunlan ona anlatabil-seydim. Ne gülerdi!'

‘Zavallı babacığım. Onun kurtulmuş olduğuna inanmaktan başka çarem yok. Birbirimize ne kadar yakındık. Aradaki uzaklık ne olursa olsun, bizi birbirimize bağlayan bir bağ vardı. Ve bu bağın şimdi de kopmadığını biliyorum. Hissediyorum bunu. Tanrım, sen babamı koru.’ Bu düşüncelerle beraber, derin ve rahatsız bir uykuya daldı. Bu da onun için aslında çok iyi oldu, çünkü böylelikle Giles’m mutfaktaki küçük topluluğa çektiği konferansı duymamış oldu.

Durum şöyle, diyordu Giles. Üzerinde hala gündüzki buruş buruş şortu vardı, ama sırtına gecenin serinliğine karşı, ince bir tişört geçirmişti. Josie. Sam Apuka, Miri ve diğer iki Polinez-yalı kız, dikkat kesilmiş onu dinliyorlardı. -Hiçbir şey hatırlamıyor. Bu da çok olağandışı bir şey değil. Ne üstünde, ne de botta kimliği hakkında hiçbir şey bulamadık. Bütün yapacağımız, birkaç gün ya da en fazla bir hafta beklemek. Birileri Tahiti hükümetine, harekete geçmesi için baskı yapmış. Buraya bir polis müfettişi göndereceklermiş.

Unutmuş olacaklarını düşünüyordun, değilmi? dedi Sam esneyip gerinerek. İyi bir uyku çekmeliyim. Nasıl olur da unutmazlar? Her şey üç dört sene önce olup bitti.

Çünkü ilk kanm beni çocuk kaçırmakla suçluyor. dedi Giles, tiksindiğini belirtir bir ifadeyle. Kendi çocuğumu kaçırmışım. Beni bununla suçluyorlar.

Ama sen beni kaçırmadın ki baba. diye araya girdi Josie. Senin gelip beni almanı ben istedim. Bu bir işe yaramaz mı?

Hayır, diye içini çekti babası. Sen bir çocuksun. Mahkeme, biz boşandıktan sonra senin bakımını annene verdi.

Bu Amerikalılar aklını kaçırmış. dedi Sam. Annesi çocuğu istemiyor, öyle değil mi? Neden senin yakanı bırakmıyor hala öyleyse?

Ben kızıma sahip olamayayım diye... Evet, sırf bu yüzden. Giles’m sesi acılaşmıştı. Parmaklarıyla masanın üstünde tempo tutup duruyordu. 'Kendine hakim ol,' diye uyardı kendini.

Demek kendi çocuğunu kaçırdın ve Te Tua-hine'ye geldin öyle mi? Neden?

Çünkü Fransız ve Tahiti yasalan bu konuda çok daha yumuşak. Bu adalarda, çocukların haklarına çok fazla saygı gösteriliyor.

Demek ilk kann senin Fransız Polinezyası’n-da olduğunu biliyor, öyle mi? Acaba nasıl öğrenmiş?

Özel dedektifler... diye homurdandı Giles. Ona yığınla nafaka ödüyorum. O da bu nafakayı, özel dedektif tutmak için harcıyor. Bir de beraber yaşadığı o jigoloyu beslemek için. Bunu hatırlayınca, boğazına bir öfkenin tıkandığını hissetti. 'O namussuzu öldürmeliyim.’ diye kendi kendine söylendi.

Yaa! Demek başka bir adamla yaşıyor, öyle mi? Peki neden evlenmiyorlar? O zaman çocuğun hem annesi, hem de babası olurdu. Bu da en iyisi.

Nasıl evlenmezlermiş, ha? diye kırbaç gibi şakladı Giles’m sesi. Bu seste hem acı hem de alay vardı. Çünkü eski kanm yeniden evlenirse, nafakası kesilecek de ondan. Başka neden olabilir? O para şıkırtısını öyle çok sever ki. Böyle-ce bir taşla iki kuş vurmuş oluyor üstelik.

• Ne? diye güldü Sam. Ne kuşundan bahsediyorsun?

Para kuşundan, diye Miri sözünü kesti. Geçmişin ne önemi var? Giles burada. Josie de öyle. Bizim yapmamız gereken, onların burada kalma smı sağlamak.

Tamam, tamam. Ben yalnızca anlamaya çalışıyordum. diyen Sam, ağırlığını başka bir tarafa vererek, sandalyedeki yerini değiştirdi. Yalnızca anlamaya çalışıyorum. Anlamak için de bir

vahinenin açıklamasına ihtiyacım yok. Bir zamanlar herkes yerini bilirdi. Ne güzel zamanlardı onlar.

Sen o kadar yaşlı mısın? diye soran Miri, ciddiyetini muhafaza etmek istiyor, ama gözlerinin içinin gülmesine engel olamıyordu.

Bir gün sana haddini bildirecek gerçek bir tane yle, gerçek bir erkekle karşılaşacaksın. Anlıyor musun? diye bir tehdit savurdu Sam.

Bu sen olmayacaksın yaşlı adam. Sen olmayacaksın! Miri ve Moera kahkahalarla gülmeye başlamışlardı. Apuka her ikisini de şaşkınlıkla süzdükten sonra onlara katıldı. Polinezyalılar gülmeyi çok seviyorlardı. Kendilerine bile gülüyorlardı.

Gülme krizi geçince Sam tekrar sordu. Neden çocuğu annesine geri vermiyorsun? Kızlar anneleriyle daha iyi anlaşırlar. Daima böyledir bu.

Her zaman değil, diye hüzünlü bir tavırla atıldı Giles. Her zaman değil.

Hayır, ben geri dönmek istemiyorum, diye araya girdi Josie. Dönmeyeceğim. O adam, bana vurup duruyordu. Bunu anneme söylediğim zaman, yalnızca güldü o. Şakalaşmak için yapmış olduğunu söyledi. Oysa ben hiç de öyle düşünmüyordum. O adam insanları incitmekten hoşlanıyor. O yüzden babamı çağırdım. O da gelip beni aldı. O gün müthiş bir kavga oldu. Geri dönmeyeceğim. Asla!

Şey. diye söze başladı Sam, yüzünde zorlandığını gösterir bir ifade vardı. Bu yabancıların adetleri çok tuhaf oluyor. Asla anlayamıyorum. Bizim burada, adalarda her şey daha iyidir. Çocuklar herkese aittir. Hiç kimse onları incitmez. Asla! Peki, şimdi ne yapacağız?

Ben şöyle bir şey düşündüm. diye hafif, ama çok hafif bir sesle konuşmaya başladı Giles. Bu küçük hanımı Josie'nin annesi olduğuna inandıracağız. İnandırmamız lazım. Böylece müfettiş buraya geldiğinde beni, kızımı ve karımı, üçümüzü de burada mutlu bir biçimde yaşar bulacak. Bazı şeyleri biraz değiştirmemiz gerekecek kuşkusuz. Mesela, Josie, sen altı yaşında olduğunu söyleyeceksin. Unutma.

Ama baba, ben dokuz yaşındayım. Hatta on...

Biz bir kumar oynuyoruz Josie. Büyük bir kumar. Sen altı yaşındasın. O küçük hanım da senin annen. Sen burada, adada doğdun. Kilise kayıtlarını ayarlayabilir misin Sam?

Tabii. Ondan kolay ne var? Burada kimse düzgün kayıt tutmaz. O yüzden istediğimiz gibi ayarlayabiliriz her şeyi. Doğumları, ölümleri, düğünleri, fırtınaları, her şeyi.

Çok iyi. Şimdi sen ve Miri, durumu ötekilere de anlatın. Herkese söylenmeli. Hiç kimseyi atlamayın.

Ah. Giles, diye atıldı Sam, o anda akima gelen bir düşünceyle. Eğer tahua'ya anlatmazsak, hiçbir işe yaramaz. Onun da dağa tırmanıp Pe-le'ye anlatması gerekir.

Oh, Tanrım! Onu unutıhuştum! Giles öfkeyle arkasına yaslandı, sinirli bir hareketle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve tekrar konuşmaya katıldı. Ona anlatmamız lazım. O çılgın rahibe ve yanardağ tanrıçasına. Sen onu denetleyebilirsin değil mi?

Hey, diye gürler gibi konuştu Sam. Eski din kayboldu. Ama eski alışkanlıklar duruyor. Tahua'ya her şeyi anlatırız. O da dağa çıkar ve Pe-le'ye anlatır. Böylece her şey yoluna girmiş olur.

Bilemiyorum Sam. Biliyorsun onunla çok sert bazı tartışmalarımız olmuştu. Giles bir an için, yenilginin soğuk elini omuzlarında hissetti. Ama başka çaresi yoktu bu işin. Josie'yle uzun süre kaçmışlardı. Artık gidebilecekleri başka bir yer yoktu. Bu küçük kadın onlara başan yollarını açacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Tanrının bir lütfuydu o. Tamam, diye içini

çekti genç adam. Ben tahuaya. söylerim. Şimdi yataklara gidip biraz uyumaya ne dersiniz? Yarma yapılacak çok işimiz var.

Sonra onların odayı terk etmelerini izledi. Yorulmuştu, ama yorgun olan vücudu değil, ruhuydu. Kızı ellerini tutmuştu. Birlikte çıkan Sam ve Miri'ye bakıp kahkahalarla güldüler. Sürekli tartışmalarına ve aradaki on beş yaş farka rağmen, bu iki insan birlikteydi.

Josie'yle birlikte verandaya çıktılar. Kıyıyı tatlı tatlı döven dalgaların hışırtısından başka, bir tek ses duyulmuyordu. Çiçeklerin baygın kokuları, denizin tuzlu kokusuyla birbirine karışmıştı. Arada bir uzaktaki köyden insan sesleri getiriyordu rüzgar. Mutlu insan sesleri.

Hepsini İnandırabileceğimize inanıyor musun? diye sordu Josie.

Eğer uğraşırsak başarabiliriz hayatım, derken. bir yandan da kızının ipek gibi saçlarını okşuyordu genç adam. Sen New York'a geri dönmek istemiyorsun, ben de seni kaybetmek istemiyorum. Tek yapmamız gereken, bu kadını ikna edebilmek. Bunun için de. her ikimizin de çok sıkı çalışması gerekiyor. Ne dersin?

Bi... bilemiyorum baba. Deneyeceğim. Onun adı ne?

Tanrım, bunu unutmuştum. Bir şeyler düşüneceğim.

O bize söyleyemez, değil mi?

Genç adam, kızını havaya kaldırıp, yüzünü yüzüne yaklaştırırken gülerek söylendi. Ne berbat iş, değil mi? Neden başımız daima böyle belalara giriyor? Haydi gel bakalım. Altı yaşında bir çocuk için tfakit çok geç oldu.

Baba ben... oh, sahiden, bu bir oyundu öyle değil mi? Bunu hatırlamam gerekiyor. Evet, ben altı yaşındayım. Beni sallayıp bir de masal anlatacak mısın?

Tabii bebeğim. Sana, ödevlerini unuttuğu için bir tiapora tarafından yenen küçük kızın masalını anlatacağım.

Uyduruyorsun, diye hoşnutlukla güldü küçük kız. Şeytanlar küçük kızları yemezler. Yalnızca küçük oğlanları yerler!

Peki. peki. Seni kandırmak mümkün değil. Haydi bakalım yatağa.

Giles kızını, kendininkiyle konuklarının yatak odası arasında yer alan yatak odasına kadar götürdü. 'O kadının ismi ne acaba? Ona bir isim bulmamız gerekiyor.'

Rol yapmaya ne zaman başlıyoruz baba? Josie tam odasının kapısının önünde durmuş, fısıldayarak soruyordu. Yarın mı?

Umanm yarın başlarız tatlım, diye mırıldandı Giles. Sonra yatağına ilerleyen küçücük silueti izledi gözleriyle. Geceliği de ne kadar küçülmüştü. Aslmda her şeyi küçülmüştü. 'Onunla yeterince ilgilenecek vakit bulamıyorum, diye düşündü. 'Ama bir yerli çocuğu gibi büyümesine de katlanamam. Neyim ben? Bir tür yolunu şaşırmış züppe mi?' Kızının yatağının yanma oturarak. Josie'nin nefesleri iyice düzene girip hafifleyin-ceye kadar, elini tuttu. Sonra, elini yavaşça çekerek üstünü örttü ve parmaklarının ucuna basarak çıktı.

Yarın başlayacaklar mıydı gerçekten? Rose'un yattığı odanın kapısının önüne gelince durakladı. Şeffaf perde rüzgarla dalgalanıp duruyordu. Genç kız uykusunda bir şeyler mırıldandı. Perdeyi yana çekerek içeri girdi Giles. Pencerelerden giren ay ışığı, odayı yaldızlara boğmuştu. Genç kız yatakta dönüp duruyordu. Söylediği kelimeler bir anlam ifade etmekten uzaktı. Yatağa yaklaşarak ona doğru eğildi. Üzerindeki çarşaf kayarak omuzlarını açıkta bırakmıştı. Ve tümüyle çıplaktı genç kız. Ay ışığında parlayan diri göğüslerin görüntüsü, soluğunu kesmişti. İncecik bel. yuvarlak kalçalar... Biraz daha eğildi. Baba! Baba! Benim Rose! Yanakları gözyaşlarıyla ıslanıp yol yol olmuştu.

‘Oh, Tanrım,' diye düşündü. ‘Şimdi ne yapacağım.’ Çünkü yataktaki vücut, acıma duygularını uyandıracak yerde, son derece baştan çıkarıcı bir şekilde ürperip titremeye, kıvranmaya başlamıştı. ‘Lanet olsun,’ diye mırıldandı. 'Yalnızca bir dakikacık.’ Bu yalnızca bir bahaneydi tabii, ama genç adam o sırada uydurduğu bu bahaneye yürekten inanıyordu. Şortunu çıkararak onun yanma uzandı. Kollarıyla sardı onu. Genç kız bu temastan hoşlanmış gibi ona doğru yanaştı ve başını onun göğsüne yasladı. Şimdi Giles onun saçlarından yükselen o temiz, serin kokuyu doya doya içine çekebiliyordu.

Genç kızın göğüslerini kendi göğsünün üstünde hissediyordu şimdi. Soluğunu tuttu, sonra kendine daha fazla hakim olamayarak elini bu göğüse doğru uzatıp bütün avcuyla kavradı. Öü-tün duygulan ayaklanmış gibiydi. Yıllardır tatmadığı zevkleri tadıyordu yeniden. Şehvet ve özlem,’ diye biraz da üzüntüyle hatırlattı kendi kendine. Ama avcunda tuttuğu bu canlı dokudan vücuduna yayılan sıcaklık ve duyduğu istek giderek artıyordu. Bu sırada, genç kızın kahverengi göğüs uçlannın. kendi okşayışları altında sertleşip belirginleştiğini hissetti.

Yine korkunç bir kabusun karanlığında boğuluyordu. Küçük bot, dalgaların ve rüzgarın elinde oyuncak olmuş, savrulup sürüklenip duruyordu. Sonunda kayalık Mooera kıyılarına ulaştılar. Ancak kıyıda ona doğru uzanan zehirli yılanlar ağızlarını açmış bekliyorlardı. Genç kız çırılçıplak olduğunu fark ederek can yeleğini giydi ve dışarı çıktı. Yer müthiş bir şimşek ve gökgürül-tüsüyle aydınlanıp sarsıldı. Kendini korkuyla yere atıp büzüldü. Baba! Baba! diye haykıran sesi rüzgarın uğultusuna karışıp kayboldu. Benim! Ben, Rose!

Sonra, vücuduna dolanan kuvvetli, ılık kolları hissetti. Bu kolların arasında kaybolmak istermişçesine sokuldu. Babası onu, her başı derde girdiği, her sorun çıktığı zaman bir çözüm bulup kurtarmamış mıydı zaten? Artık korkmasına gerek yoktu. Birden o güçlü kollann hareket ettiğini. parmakların omzundan aşağı kayarak göğsünü kavradığını hissetti.

Gözlerini açtı. Denizdeki o vahşi gece yoktu artık. Ay ışığının doldurduğu bir odada, hemen ya-nıbaşına uzanmış bir erkek vücudunun sıcaklığına ve koruyuculuğuna sığınmış bulunuyordu. Henüz gerçekle rüyayı tam olarak ayırt edebilecek kadar uyanmamıştı.

Genç kızın yalnızca bir eli serbestti. Öteki, iki vücudun araşma sıkışıp kalmıştı. Serbest olan elini kaldırarak, yanındaki gölgenin yanağına dehşetli bir tokat aşketti. Tokadın şiddeti ve aniliğiyle sarsılan erkek, ancak homurdanabildi. Bu da ne demek oluyor? Kuyruğuna basılmış bir kedi gibi uzaklaştı ondan genç kız. Ayakları yere değer değmez, ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek, odanın bir köşesine sığındı.

Sen ne yaptığını sanıyorsun? diye adeta yılan gibi tıslayarak sordu. Çabuk çık buradan. Seni... seni...

Koçanım ben senin, diye hiçbir şey olmamış gibi konuştu genç adam. Ben senin koçanım Rose. Başka ne olabilir ki? Yatağa oturmuş, son derece doğal bir ifadeyle konuşuyordu. Josie’yi bir çalılıkta bulmadığımızı biliyorsun, öyle değil mi?

Genç kız bir an için donup kaldı. Sanki dili tutulmuştu. ‘Oh. Tanrım!' diye düşündü. ‘Her zamanki klasik koca numarası. Buna inanacağımı mı sanıyor? Ama ona işin aslını söyleyecek olursam, bu kez benim başım derde girecek. Bazı şeyleri unutup, bazı şeyleri hatırlıyor olamam ya. Ya hep ya hiç. Lanet olsun bu adama. Benden sonuna kadar faydalanmak istiyor. Ne kokuşmuş bir insan bu!’

Rose? ‘Şuna bak. ismimi de biliyor. Oynamaya çalıştığı o çılgınca oyunun başka bir parçası olsa gerek. Galiba hiç seçme şansım yok. Papetee' deki hapishane gördüklerimin en kötüsüydü. Orada bir gün bile yaşayamam, ölürüm.’

Şey. diye içini çekti. Ben... galiba... Of, bilmiyorum. Bilemiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Oh. Giles... Böyle birden yatağıma giremez ve benim de bunu hoş karşılamamı bekleyemezsin. Seni henüz hatırlamazken, kocam olduğundan nasıl emin olabilirim.

İnan bana Rose. diye hafif bir sesle konuştu genç adam. Yoksa senin adını nasıl bilebilirdim? Ya da sağ kalçandaki benin varlığından nasıl haberim olurdu? Söyle!

Bilmiyorum, diyen Rose'un zihni müthiş bir hızla çalışmaya başlamıştı. Gerçekten de nereden biliyordu kalçasındaki beni? Herhalde elleriyle dokunarak fark etmişti. Bunu düşününce birden dehşet içinde inledi. Olamazdı bu, olamazdı! 'Neden her şeyden vazgeçip ona gerçeği söylemiyorum? Yoksa onunla mücadele mi etsem? Neden istediğini kolay yoldan elde ediversin? Ona istediğini asla veremem. Benim budala bir bakire olduğumu keşfetmesi, onun yalnızca on dakikasını alır. Lanet olsun bu adama! Hafızasını gerçekten kaybeden bir insan, bu durumda nasıl davranırdı acaba?' Akimdan bunları geçirirken, birden ne yapması, nasıl davranması gerektiğini buldu.

Arkasındaki sandalyenin üstünden pareausu-nu alarak vücuduna sardı ve saldırıya geçti. Neden seni hatırlamıyorum Giles? Yumuşacık bir sesle, sanki fısıldar gibi sormuştu bu soruyu. Yoksa seni hatırlamak istemediğim için mi? Vücudumdaki bütün bu çürükler, yaralar neden oldu? Nasıl oldu? Yoksa seni bu yüzden mi hatırlamak istemiyorum? Yoksa bütün bunları sen mi yaptın bana? Bir erkeği karısı başka hangi nedenle hatırlamak istemez Giles? Söyle neden?

Genç adam oturduğu yerden adeta sıçrayarak kalkmıştı şimdi. Genç kız gerileyerek, ondan kaçmaya çalıştı, ama çelik gibi kuvvetli ve sert ellerin kıskacı omuzlanndaydı artık. Karanlıkta yüzündeki ifadeyi seçmek mümkün değildi. Ansızın omuzlarındaki kıskaç gevşedi. Genç adam onu hafifçe sarsmaya başlamıştı şimdi.

Lanet olsun, hayır. Sana bir fiske bile vurmadım, diye bıçak gibi keskin bir sesle konuştu genç adam. Ben... sana şu anda daha fazlasını anlatamam. Ama sen benim kanmsin! Bu sesteki acılı, ama tehditkar ifade, Rose'un ürpermesine neden oldu.

Baba? Bitişikteki odadan hafif bir sesleniş duyuldu. Baba? Bir şey mi oldu?

Hayır bebeğim. Yalnızca annenle biraz konuşuyorduk.

Oh? Annem mi? Anne, bana iyi geceler demeye gelmedin!

Şimdi beni dinle. diye tıslar gibi konuştu, genç adam. -Benden istediğin kadar şüphelenebilirsin. Ama o küçük kız sana inanıyor. Ve sana ihtiyacım var! Beni ya da başka bir şeyi hatırlamıyor olabilirsin, ama Josie seni seviyor ve hiçbir şeyin onu üzmesine, altüst etmesine izin veremem. Anlıyor musun? Hiçbir şeyin!

Ben... ben... Söyleyebileceği hiçbir şey gelmiyordu akima. Oysa ne kadar hazır cevap bir insandı ve hep bu yeteneğiyle övünürdü. Ama şimdi, ağzından bir tek sözcük bile çıkamıyordu işte. Mesele bir tek bu adam değildi. Bir de küçük kız vardı. Ona inanan, onu annesi sanan küçük, masum bir kız. O yaştaki bir kız da rol yapıp onu aldatmaya çalışacak değildi ya!

Eee, ne diyorsun? Genç adamm dudakları, onun kulaklarından yalnızca birkaç santim ötedeydi. Islık gibi çıkan bu sesteki kararlılık, kafasındaki karışıklığı iyice artırıyordu. Pekala, diye fısıldayabildi en sonunda. -Onun için elimden gelen her şeyi yaparım. Anladın mı

Yalnızca onun için. Sana gelince, bana bir daha yaklaşmanı istemiyorum, tamam mı? Her şeyi hatırlayıncaya kadar, bana yaklaşmayacaksın. tçinden de. ‘Göstereceğim sana.’ diye homurdandı. ‘O gün gelince göreceksin.’

Sakın unutma. diye hatırlattı genç adam karşılık olarak. İyi oyna.

Elimden geleni yaparım. diye yine fısıldadı Rose. Sonra sesini biraz yükselterek, seslendi. - Şimdi geliyorum Josie. Çok erkenden uyuyup kalmışım. Sonra yeniden fısıldayarak homurdandı. Bırak beni!

Ben senin sevgili koçanım. diye atıldı Giles. ellerini gevşeterek. Haydi şimdi gidip çocuğa iyi geceler dileyelim. Bir koluyla onu sardıktan sonra. sahiplenir bir tarzda poposuna hafifçe vurdu. Genç kız, tiksinerek ve öfke içinde ondan uzaklaşarak, kapıya doğru yürüdü.

Sana dokunmama hiç böyle tepki göstermezdin. diye kıkırdıyordu genç adam, koridorda onu izlerken. Sana göstereceğim. diye dişlerinin arasından mırıldandı Rose. O gün bir gelsin, yemin ederim, sana göstereceğim. Sonra Papeete’deki hapishanenin görüntüsü bir an zihninde canlanıverdi. Bu görüntüyü hemen unutmaya çalışarak. yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve kızma iyi geceler demek üzere, odaya girdi.

Ana kız kucaklaşıp öpüşürlerken. baba da bir iki adım geriden onları izliyordu. Ancak Rose yastıkları düzeltip, örtüyü yeniden örttükten ve kızını son bir kez öptükten sonra, yatağa yaklaştı Babamı öpmeyi unutma anne! ‘Tanrı bizi koruyor.' diye sevinçle şükretti Giles içinden. ‘Kızımın bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum doğrusu. Ne de güzel rol yapıyor. Tannm. ne olur, bu şans birkaç gün daha devam etsin!’

Baba?

Ne var bebeğim?-

Annemi öpmedin.-

Oh! Şimdi mi demek istiyorsun?

Tabii şimdi. Eğer öpüşmezseniz uyuyamam. ‘Tann vergisi bir yetenek. Bu kızı Shakespeare görmeliydi.’

Ellerini ihtiyatla Rose’un beline doladı ve onu kendine doğru çevirdi. Genç kızın başı önündeydi. Uzun saçları, yüzündeki ifadenin görülmesine engel oluyordu. ‘Haydi, bana biraz yardımcı ol,’ diye içinden yakardı genç adam. Bu mesajı hissetmiş gibiydi Rose. Tam ayın bulutların arkasından çıkıp odayı gümüş yaldızlarla boyadığı anda, başını kaldırıp ona doğru uzattı Rose. Bu oval yüzde öylesine masum ve büyüleyici bir güzellik vardı ki... Sanki gülümseyen bir Mona Li-sa’ydı o anda.

Ona doğru yavaşça eğilerek dudaklarını dudaklarına değdirdi genç adam. Sıcacık, nemli, hafifçe aralanmış dudaklarına. Sonra ansızın dilleri birbirine değdi ve o anda ikisinin de içinde bir ateş yandı. Genç adamın kollan kendiliğinden dolanıverdi genç kızın vücuduna. Dudaklan birbirinin içinde eridi bir anda. Genç kızın diri göğüsleri. onun sert göğsünün temasıyla eziliyordu şimdi. Daha da sıkı sanldı genç adam Rose’ un kollan onun boynunda kenetlenmişti. Çevrelerindeki her şey kaybolup gitmişti. Yalnızca ikisinin yaşadığı ve derinliklerinde kaybolmak üzere olduklan bir girdap vardı artık. Genç adam biraz nefes alabilmek için dudaklarını hafifçe çektikten sonra, onun kulağına doğru kaydırdı. Rose tımaklannı onun omuzlanna bastırarak hafifçe inledi. Sonra ansızın kendine gelmiş gibi genç adamı iterek geri çekildi.

İstemeyerek onu bıraktı Giles. Rose elleriyle, vücudundan sıynlan kumaşı tutmaya çalışıyordu. Daha sonra, sanki bütün gücü tükenmiş gibi ona doğru yaslandı ve döşemeye doğru kaydı. Yere düşmeden önce, onu tutmayı başarabildi genç adam.

Hey! diye haykırdı küçük kız.

Haklısın. diye soluk soluğa söylendi babası. Haydi bakalım uykuya küçük şeytan. İyi geceler.

Annem uyudu mu?

Hemen hemen.

İyi miydim baba?

Harikaydın bebeğim. Haydi artık, uyu. Anneni yatağına taşıyayım. Sen de sakm gürültü etme. Onun dinlenmeye ihtiyacı var.

Evet, kesinlikle,' diye kendi kendine konuştu Rose içinden. 'Gözlerini sakm açma. Sakin ol. Sen hafızasmı yitirmiş bir insansın. Hiçbir şey hatırlamıyorsun. Özellikle de. daha önce hiç böyle öpülmemiş olduğunu. Sadece bu kolların gücünü hisset. Gözlerini açma sakın. Uyuyorsun, unutma. Eğer seni bir kez daha böyle öpecek olursa, oyunu kaybettin demektir Rose Lambert!

Rçse! Genç adam bir cevap bekler gibi ona doğru biraz daha eğildi. Rose bütün gücüyle onu duymamaya, hissetmemeye çalışıyordu. Büyük bir dikkat ve tatlılıkla, onu yatağına yatırdı Giles, örtüyü üzerine çekti ve alnına bir öpücük kondurdu.

Sonra kulağına. lorana. diye fısıldadı.

Onun uzaklaşan ayak seslerini dinleyen genç kız, ‘Bu ne demekti?’ diye kendi kendine sordu. 'Daha önce bir kere söylemişti, ama gerçekten unutmuşum? Ne demekti?

Bölüm Üç

Güneş, adanm doğusundaki bulutlan gökkuşağı renklerine boyayarak doğdu. Rose. evin b&m-bu duvarlanna dikkatle yaslanmış, manzarayı seyrediyordu. Adaya ayak bastığından beri, ilk kez kendini gerçekten iyi hissediyordu.

Uyanınca odasının penceresinden gördüğü manzara onu öylesine karşı konmaz bir biçimde çekmişti ki, dayanamayıp yatağından fırlamış ve pareausuna sarındığı gibi, çıplak ayaklarla dışarı fırlamıştı. Şimdi de. okyanusun o hiçbir yerde, hatta Tahiti'de bile rastlanmayacak kadar temiz, saf ve berrak havasını derin derin içine çekiyordu.

Kulaklarına çarpan tek ses. gün doğumuyla birlikte uyanan doğanın sesiydi. Ansızın küçük bir elin dokunuşunu hissederek irkildi. Anne? O kısacık gecelikli, kocaman gülümsemeli. san saçlı vücuda doğru eğildi.

Günaydın Josie. İyi uyudun mu?

Çok iyi uyudum anne. Kahvaltı ettin mi?

Henüz etmedim tatlım. Kimseyi uyandırmak istemedim.

Babam hariç, kimseyi rahatsız etmezdin, diye takıldı Josie. O gece yanlarına kadar çalıştığı için, asla erken kalkamaz. Moera çoktan mutfakta. Kahvaltıyı hazırlamıştır bile. Ama şimdi tam da vahinelerin sırası. Gidip yüzelim.

Ben... ben gelemem Josie. Mayom yok.

Ama hiç kimse mayo giymez ki anne. Güneşin doğuşundan bir saat geçinceye kadar, kum sala yalnız kızlar inebilir. Adet böyledir. Sen de daima benimle birlikte yüzerdin!

‘İşte yine başladı,’ diye kendi kendine söylendi Flose. Daima. Sanki birbirimizi hep tanıyormuşuz gibi.’ Daima mı? diye üsteledi.

Şey, tabii sen hastalanmadan önceydi bu. Lütfen!

Ben... Ama bu gözlerdeki ifadeye dayanıla-mazdı. ‘Haydi Rose,' diye kendini zorladı. Çocuğu duydun. Bu çılgın adanın tüm kadınları bu saatte, çırılçıplak denize girer. Sen de öyle yapmaz miydin? Hatırlıyorsun, değil mi Rose?’ Ve bir dakika sonra, her şey ona o kadar gerçek gibi gelmeye başladı ki, gülmesine engel olamadı.

El ele tutuşarak evin önündeki kum tepelerini aşmaya koyuldular. Kumsal boyunca pareaula-rını sıyırıp denize koşan kadm figürleri göze çarpıyordu.

Josie küçük geceliğini çoktan sıyırıp atmış, davetkar sulara girmişti bile. Bembeyaz kumlarda bir an duraladı Rose. Ağırlığını bir ayağından ötekine verip, kumların yakıcı sıcaklığından korunmaya çalışarak düşündü. ‘Ailedeki tek gurur timsali neden ben olayım?’ Pareausunun düğümüne uzanan elleri bir an kararsızlıkla durala-dı, sonra kumaş ayaklarının dibine düşüverdi.

Kendini serin sulara bırakarak biraz durduktan sonra, muntazam kulaçlarla yüzmeye başladı. Dibe dalarak suyun altında uzun bir süre kaldı. Tekrar suyun yüzüne çıktığında, daldığı nok-ıadan bir hayli uzaklaşmıştı. Biraz ilerisinde parlayan iki bronz omuz fark etti. Kadınlardan biri lorana oe. diyerek onu geleneksel biçimde selamladıktan sonra, balık gibi dalıverdi. Rose olduğu yerde gevşek hareketlerle yüzüyordu. 'Ne tuhaf bir dil,’ diye mırıldandı. ‘Bir tek deyim her anlama geliyor. Ama ben en çok onun yorumunu beğendim. Hep mutlu yaşa!’ Josie’nin küçük başını yanında fark edinceye kadar, yüzdü. Daha sonra birlikte dalıp, dipten yüzmeye başladılar.

Deniz kabuğundan yapılmış trampetin sesini ışitinceye kadar, suyun içinde türlü oyunlar oynadılar. Sesin duyulmasıyla birlikte, sudaki tüm vahineler sanki yok olmuştu.

•Biz de gitmeliyiz, diye kıkırdadı Josie. Şimdi erkeklerin sırası. Çabuk ol anne. Erkekleri seyretmek tapuudur, yani yasaktır.

Zaten görsem bile bakmazdım,’ diye geçirdi içinden Rose. Ama hemen ardından, sanki irade dışı bir hareketle, orada başka birisini görmek ister gibi, başı kumsala doğru çevrildi. Gülüşerek kumsala çıktılar ve alelacele giysilerine sarılıp küçük nehrin yanından geçip tepeyi tırmanmaya başladılar.

Biraz sonra Rose nefes nefese sordu. Tanrı aşkına nereye gidiyoruz böyle? Tırmana tırmana. bambularla kaplı, gözlerden tümüyle uzak bir yere gelmişlerdi.

Şimdi göreceksin, diye güldü küçük kız. Gerçekten de biraz sonra gördü Rose. Bu küçük bir derenin toprak bir bentle çevrilmesi sonucu meydana gelmiş, küçük bir havuzdu.

Josie elbisesini yere bıraktıktan sonra, kendini havuza atıverdi. Bütün gün üstümde tuzlarla dolaşamam. diye seslendi. Haydi durma sen de gel. Çok şaşıracaksın.

Çok şaşıracağım, öyle mi?’ diye neredeyse histerik bir biçimde kendi kendine konuştu Rose. 'Zaten bu adaya geldiğimden beri tek yaptığım bu. Şaşırmak.’ Parmakları bir kez daha pareausunun düğümüne uzandı ve yumuşak kumaş yere düşüverdi. Su dalmak için yeterince derin görünüyordu. ama böyle hiç bilinmedik sulara dalmak tehlikeli değil miydi? Bu yüzden ve ayağını suya soktu. Ansızın onu bekleyen sürprizle karşılaşıverdi. Sıcaktan ateş gibi yanan bu adada, ayağını soktuğu bu havuzun suyu neredeyse buz gibiydi.

Seni küçük şeytan. diye haykırdı yeniden soluk alabildiğinde. -Bir de benim kızım olacaksın. İnsan hiç annesine böyle davranır mı? Ben sana gösteririm. Birkaç dakika sonra, ikisi de buz gibi sularda oynaşıp durmaya başlamışlardı.

Şimdi tam sırası.’ diye düşündü Rose. 'Çocuğun dikkati tamamen dağıldı.’ Josie’ye doğru eğilerek. Ne kadar büyük dişlerin var. dedi. Sen gerçekten benim kızım mısın Josie?

Ama Josie faka basmamıştı. Tabii senin kızınım, diye bir kahkaha attıktan sonra, havuzdan çıkarak çimenlerin üstüne uzandı.

Yenilgiyi kabul eden Rose da sudan çıkarak onun yanına geldi. Güneşin altında kuruyup ısındılar. Sonunda giyinip el ele tutuşarak evin yolunu tuttular. Daha yolu yanlamamışlardı ki. uzaktan yaşlı bir adam belirdi. Josie onu görür görmez durup annesinin arkasına saklandı.

tşte o. diye fısıldadı. -O... tahuaf Korkmuş olmaktan çok dikkatli davranıyormuşa benzeyen bir hali vardı.

Biraz sonra yaşlı adam karşılanndaydı. Rose' un üç haftadır adada gördüğü tüm Polinezyalı-iardan daha yaşlıydı. Yüzü buruş buruş, kısa saçları bembeyazdı. Bir bambu bastona dayanarak yürüyordu, ama gururlu vücudu bir milim bile eğilmemişti. Dümdüz, basit bir giysi vardı üzerinde. Boynunda sallanan, deriden yapılmış bir kese, tek süsüydü. ‘Seksenlerinde olmalı,' diye düşündü Rose. 'Ama şu duruşa, şu gurura bak! Ona yol vermek için kenara çekildi. Elinde olmadan saygı duymuştu.

Yaşlı adam bunu fark etmişçesine gülümseyerek durdu. Çelik sertliğindeki gözlerini kaldırarak ona baktı. Uzun san saçlarını görünce, yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Gözleri küçük kıza takıldı. Sonra, yıllarca önce öğrenilmiş ama o zamandan beri hiç kullanılmamışa benzeyen bir Fransızcayla konuşmaya başladı.

Aue. dedi yavaşça. Apuka haklıymış. Te Ta-mahine a Tangora. Bir an nefesini tutup ıslık gibi dışarı verdikten sonra. Rose'u hayretlere düşüren son derece akıcı bir İngilizceyle konuşmaya başladı. Tangora’nın Kızı! Apuka haklıymış. Sonra değneğine dayanıp, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak yürüdü gitti yaşlı adam.

Tekrar tırmanmaya başladıklarında nihayet kendini toparlayıp sorabildi Rose. Bu da neydi Tanrı aşkına?-

Bana sorma, diye atıldı Josie. Altı yaşında bir çocuktan her şeyi bilmesini bekleyemezsin!

Altı yaşında mı? Haydi Josie! Benimle dalga mı geçiyorsun? Bütün süt dişlerin değişmiş.

Bilmem. Babam öyle söylüyor.

Pekala, öyle olsun. Ama ben seni böyle de seviyorum. Verandanın merdivenlerini tırmanırlarken de ‘Gerçekten de seviyorum.' diye düşünü yordu.

Yemek odasına girince kahvaltının hazır olduğunu. Giles'm da onlan beklediğini gördüler.

Nihayet gelebildiniz. diye ayağa kalktı genç adam. Josie koşarak babasına sanldı ve öptü. Sonra genç adamın elleri Rose’a doğru ustandı ve onu kendisine çekerek alnından yavaşça öptü. Günaydın sevgilim.-

Günaydın.

İhtiyatla gerileyerek bir sandalyeye çöktü genç kız. Bu adam bir biçimde onu etkilemeyi başarıyordu. Ellerini masanın kenarına koyarak, elinden gelen en gururlu tavrını takındı.

Arada esen buz gibi havayı Josie dağıttı. Küçük kız sandalyelerden birine tırmanıp, yaptıkları her şeyi en ince ayrıntısına kadar, büyük bir keyifle anlatmaya başlamıştı. 'Hiç bir şey onu susturamaz.’ diye homurdandı Rose içinden.

Demek annen elbisesini çıkarıp yüzmeye gitti, öyle mi? Kapıldığı dalgınlıktan bu sözlerle ayrılan Rose. yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Tabii. diye hemen cevap verdi Josie, kahvaltısına iştahla saldırarak. Herkes gibi. Vücudu öyle güzel ki baba... Ama sen bunu zaten biliyorsun değil mi? Balık gibi de yüzüyor. Üstelik öyle de hızlı koşuyor ki. Ben de büyüyünce onun gibi olacağım.

Josie. diye tersledi Rose. Bunlar kahvaltı sofrasında konuşulacak şeyler değil!

Giles'ın, Zaten ben de ona yüzerken görüp aşık olmuştum. diyerek gülmeye başlaması. Rose'un şaşkınlığını iyice artırdı.

Bunu yapamazsın. Biliyorsun değil mi? diye büyük bir ciddiyetle açıkladı Josie. Onu yüzerken görmüş olamazsın. Bu yasak.

Evet, sanırım bundan sonra senin sözünü dinlemem gerekecek, diye bir kahkaha daha attı genç adam.

Rose umutsuzca konuyu değiştirecek bir şeyler bulmaya çabalıyordu. Sonunda, Kahvaltıda ayçöreği olmamasına çok şaştım. diyebildi. Fran sızlar kahvaltıda hep ayçöreği yerler de...

Baba kız şaşkınlıkla süzüyorlardı onu. Bir şeyler hatırladın, diye atıldı Giles.

Hayır. Yalnızca ayçörekleri dedim. Hepsi bundan ibaret.

Ah, diyerek yeniden arkasına yaslanan Gi-les'ın müthiş ferahlamış bir hali vardı. Evet, tabii. Ayçöreği Fransızların geleneksel kahvaltısıdır. Tahiti'de bulunur, ama burada yoktur. Bu tropik iklimlerde unu muhafaza etmek bir meseledir. Ama arada bir bizim de ayçöreğimiz oluyor. Gemi geldikten sonraki bir iki hafta içinde, müthiş bir bolluk yaşıyoruz.

Gemi mi? Belkemiği bir dehşet duygusuyla ürperdi. Demek buraya düzenli olarak gelen bir gemi vardı. O halde bu adayla komşuları arasında ilişki de vardı. Eninde sonunda haber duyulacaktı demek.

Evet, diye onun sorusunu cevapladı genç adam. Tahiti'den yılda dört kez gemi gelir. Her türlü ihtiyacımızı getirir. Buradan da kohra, yani kurutulmuş hindistancevizi içi alır.

Oh! Ağzından bir çığlık gibi dökülen bu nidadan, yaşadığı bütün gerilimi anlamak mümkündü. Genç adam biraz daha üstelemeye karar - verdi.

Aslında gemi, önümüzdeki hafta burada olacak. Bu haberi, son derece doğal bir tavırla, öylesine konuşuyormuş gibi vermişti, ama gözleri büyük bir dikkatle onun yüzünü araştırıyordu. Rose yüz ifadesine hakim olabilmek için, elinden geleni yapıyordu. Başını öne eğerek saçlarının yüzüne dökülmesini, böylece onun bakışlarından biraz olsun kurtulmayı başardı. Bu kez gemi bir de sürpriz getiriyor. diye devam etti Giles. Genç kız başını biraz daha eğdi. Tanrım, ne olur başka bir sürpriz olmasın,' diye dua ediyordu içinden.

Maupiti'ye uçacak bir polis müfettişi var. Bu gemiyle gelecek. diye sanki inadına yapıyormuş gibi bilgi vermeye devam etti Giles.

Genç kızın tepkisini görebilmek için fazla yakından bakmaya gerek yoktu. Ansızın başını kaldırdığında ortaya çıkan yüz. bembeyazdı. Gözle-
ri yuvalarından fırlayacakmışçasına irileşmişti. I Sandalyesini iterek ani bir hareketle masadan kalkarken, çarparak önündeki kaseyi devirdi. Sonra da geriye doğru yıkıldı.

Bir an hareketsiz kaldı genç adam. Sonra kendini toplayıp yerinden fırlayarak, tam düşmek üzereyken yakaladı Rose'u.

Galiba annen bayıldı bebeğim, diye aceleyle söylendi. -Bu kadar heyecan fazla geldi. Orada, kucağında Ftose'la öylece duruyordu. Genç kızın saçlan omuzlarına dökülmüştü. Vücudundan ve saçlarından yükselen koku, genç adamın başını döndürüyor, vücudunun bir önceki gece olduğu gibi heyecanla ürpermesine neden oluyordu. 'Ulu Tanrım,' diye düşündü. 'Bu yalnızca bir insan mı? Şu haliyle tıpkı bir meleğe benziyor. Öylesine güzel ve masum.

Ama gözleri kapalıyken bile, onlar-daki o korku ifadesini görür gibi oluyorum. Neden korkuyor böyle? Keşke ona bu kadar muhtaç olmasaydım, o zaman araştırıp bulmaya çalışırdım...'

Düşünceleri Josie'nin sesiyle yarıda kaldı. Orada böyle dikilip duracak mısın baba? Küçük kız yanma gelip, Rose'un bir elini avcuna almıştı. Ne kadar güzel, diye fısıldadı. Keşke... keşke hep bizimle kalsa.

Şimdi onu odasına götürüyorum, diye homurdandı Giles. Miri içeride mi, bir bakıver. Er za dolabında küçük bir merhem olacak. Miri' onu getirmesini söyler misin?

Bana kızgın değilsin değil mi? diye soran sie, tir tir titremeye başlamıştı. Biliyorum, sabah hiç de iyi değildim. Benim altı yaşında duğuma asla inanmadı.

Hayır bebeğim, sana asla kızgın değilim. K dime... evet. Ama sana asla! Haydi şimdi çal ol.

Genç adam kucağındaki yükü içeriye taşıdı. Ama yatak odasına girip de yatağın baş ma geldiğinde. uzunca bir süre, onu bırakamadı. Kucağında sımsıkı tuttuğu bu vücuttan yayılan sıcaklık, ona öyle büyük bir zevk veriyordu ki. 'Josie haklı,' diye söylendi kendi kendine. 'Tam bir kadın o. Sanki Boticelli'nin tablolarından fırlamış... Hem sıcak, hem de yuvaflak. Tıpkı benim sevdiğim gibi. Acaba neden bayıldı? Biraz önce çok iyi görünüyordu. Acaba çok mu yoruldu? Bir dakika önce canlı, hayat doluydu.

'Sakın benim söylediğim bir şeyle ilgili olmasın? Ben ne söylemiş olabilirim? Geminin geleceğinden bahsettim. Ama bu onu niye rahatsız etsin? Yoksa, yoksa o botta onunla birlikte başkaları da mı vardı? Sevdiği, yakın olduğu birisi? Belki de fırtınada onu kaybetti. Belki de bunun doğru olduğunu öğrenmeye korkuyordur. Bu nedenle de hafızasmı kaybetmiştir. Evet, evet, öğrenmekten korkuyor. Geminin kaza haberini doğrulayacağını sanıyor. Bunu duymak istemiyor, o yüzden de bayıldı. Her şey birbirine uyuyor. Tıpkı doktorun telsizde söylediği gibi. Zavallı çocuk! Zavallı güzel çocuk!'

Koridordan duyulan ayak sesleriyle kendine geldi. Kollarındaki vücudu büyük bir özenle yatağa yerleştirdi. Sonra da dizlerine kadar sıyrılmış olan pareauyu düzelterek, bu güzel vücudu örttü.

Rose'un ayılması bir on beş dakika kadar sürdü. Genç kız son ana kadar gözlerini açmadı. Sonra yavaş yavaş gözkapaklarmı aralayarak etrafına bakındı, tik gördüğü şey, Giles Gendron oldu. Yatakta yanma oturmuştu. Hemen geri çe-; kildi. Bunu fark eden erkeğin yüzünden, buz gibi
bir ifade geçti.

Anne, iyi misin? diye yanma yaklaşan Josie nin yüzünde, zayıf bir gülümseme vardı. Küçük kız kollarını onun boynuna doladıktan sonra öpmeye başladı.

İyiyim, iyiyim. Sanınm... bir şeyler yemem gerekiyor.

Ben hemen getireyim, diye ayağa fırladı küçük kız. Taze çay yapacağım ve...

Çayı ben yapayım, diye atıldı Miri. Sonra ikisi de kaçar gibi çıkarak, onları yalnız bıraktılar. Genç adamın, Rose'un yatağın ta öteki ucuna çekilip kalkmaya çabaladığını fark etmemesine imkan yoktu.

Ona uzun uzun baktıktan sonra. Hayır. diye emretti genç adam. Sesinde sıcaklıktan eser yoktu. Rose ansızın bu sıcaklığı özlediğini fark etti. Bir ayağı yerde, kaçmaya hazır bir vaziyette, öylece kalmıştı. Yatakta kal. diye ısrar etti Giles. En azından bu gün için. Yoksa bir şey mi hatırladın?

Hayır... hayır, sanmıyorum. Uydurduğu hikayeyi sürdürmek giderek güçleşmeye başlamıştı. Ona güvenmemek, ona açılmamak için, giderek kendini daha zorlar olmuştu. Bunu engelleyen tek şey korkularıydı. Genç adam onu bir kez daha yatırdıktan sonra, pareausunu tekrar özenle düzeltti. Bu sırada yüzündeki sert ifade giderek zayıflamış ve yerini genç kızın adlandırama-dığı başka bir şeylere bırakmıştı.

Genç adam tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki, Josie elinde bir tepsiyle odaya daldı. İşte kahvaltı hazır, diye kıkırdadı. Sen otur, ben tepsiyi dizlerinin üstüne koyayım, olur mu?

Daha ağzını açıp bir cevap vermesine fırsat kalmadan, genç adam yatağın başucuna gelmiş, arkasını yastıklarla desteklemiş ve onu hafifçe kaldırarak, oturur pozisyona gelmesini sağlamıştı bile. Bu sırada bir eli kazayla Rose'un göğsüne dokunmuştu. Beynine bir elektrik akımının gittiğini sandı genç kız. Bir önceki gece olduğu gibi canlandı gözlerinin önünde. Bir an nefesini tuttuktan sonra, kendini denetleyebilmek için alt-dudağını ısırdı. Oysa, erkek hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Gülümsemeyi başarabildi Rose. Bu arada Josie, adeta profesyonel bir hastabakıcı edasıyla tepsiyi onun dizlerine yerleştirip dışarı çıkıver mişti. Ardından kapıda, elinde dumanları tüten bir çay fincanı, yüzünde .de muammalı bir gülümsemeyle belirmişti. Az sonra Rose, elinde bir hazine gibi tuttuğu çay fincanını mutlu bir ifadeyle yudumluyordu ki Miri'nin Giles'e gizlice bir şeyler anlatmakta olduğunu fark etti. Giles'm yüzü karışmıştı.

Bu da ne demek oluyor? diye sordu Miri'ye

Ben de anlamadım, diye cevap verdi Miri. Ancak onun söylediklerini olduğu gibi tekrar edebilirim. O. tahua dedi ki Tangora'dan bir mesaj almış. Tangora diyormuş ki, 'Benim kızıma yardım et!' O da yardım edeceğini söylemek için gelmiş.

Hey ulu Tanrım! Hiçbir şey anlayamıyorum.

Tangora da kim?

Büyük Deniz Tanrısı. Eski dinden. Bilmiyor

muydun?

Hayır, sanırım bilmiyorum, diye içini çekti genç adam. Bütün tanrılarla tanışmaya vaktim olmadı. Peki bu Tangora gerçekten 'Kızıma yardım et!' mi demiş?

Gülerek elini salladı Miri. Evet. Sam Apuka da böyle söylemişti. Yani şey... Sam onu ilk gördüğünde bir fısıltı işitmiş. Bu fısıltı diyormuş ki. 'Ionei mea te Tamahine Tangora.' Sam bunu duyduğuna yemin ediyor. Köydeki herkese de anlattı. Sen ne diyorsun?

Ne mi diyorum? Ne diyebilirim ki? Peki bu Sam'in işittiği şey ne anlama geliyormuş?

Deniz tanrısının kızı anlamına geliyor. Sam doğru söylediğine yemin ediyor. Bence hepsi çok fazla bira içtiği için oldu. Çılgın adam. Ama artık kimse böyle şeylere inanmıyor. Safsata bunlar. Sen ne düşünüyorsun?

Bütün bunlar beni aşıyor, diye içini çekerek söylendi Giles. Ama eğer tahua bize yardım edecekse, herkes yardım eder demektir. Bu da bizim için çok iyi. Şimdi bütün yapacağımız Rose un iyileşmesini ve mutlu olmasını sağlamak.

Konuşmalarını keserek, tekrar yatağa yaklaştılar. Bu sırada Rose, Josie'yle şakalaşarak önündeki yiyecekleri silip süpürüyordu.

Benim çok sıkı bir biçimde çalışmaya başlamam gerekiyor, diye söze başladı Giles. Gemi önümüzdeki hafta geliyor. Acentaya, kitabımın son üç bölümünü bu gemiyle göndereceğime söz vermiştim. Onlar da gecikmeyi asla affetmezler.-

Ben anneme bakarım, diye aceleyle atıldı Josie.

Ben de. diye Miri söze karıştı. Mutfak işi bekleyebilir.

Genç adam için yapacak bir şey kalmamıştı artık. Selam verir tarzda elini sallayarak kapıya doğru yöneldi.

Ama Josie'nin, Baba! diye ayağa fırlamasıyla yarı yolda durmak zorunda kaldı. Küçük kız başıyla bir şeyler işaret ederek, ona bir şeyler anlatmak bir mesaj vermek ister gibiydi.

-Oh! diye geniş bir gülümsemeyle aydınlandı yüzü. Yatağa yaklaştı, eğildi ve Rose'un alnına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Dudaklarını belli belirsiz değdirmişti adeta. Ama bu kadan bile genç kızın ellerinin titremesine yetmişti. Güçlükle fincanın yere düşmesini önleyebildi Rose

Ne aptalım! Böyle bir şeyi nasıl oldu da unutabildim? diye şakadan söylenerek dışarı çıktı genç adam. 'Şu halime bak,' diye umutsuzca düşünmeye başladı Rose. 'Bir tek öpücük ve şu halime bakın... Keşke benden yararlanmaya çalıştığından bu kadar emin olmasaydım. Belki o zaman... Kim bilir?.. Of, lanet olsun!'

Bu sırada Miri bir yandan odayı topluyor, bir yandan da kendi kendine gülümseyip duruyordu. Onun bu hali Rose'un dikkatini çekti. 'Bu kızda bugün bir şeyler var. Dün olmayan bir şeyler.' Tam Miri'yle konuşmaya hazırlanıyordu ki, gözleri Josie'ye ilişti ve içi sızladı. 'Bir de anne olacağım.' diye geçirdi içinden. 'Kızımın şu haline bakm. Bu kısacık elbiseyle onu gören, yetimhaneden çıkmış sanır.'

Josie? Bu elbisen neden bu kadar kısa. Her kımıldayışında kilodun görünüyor.

Bilmem. diye kayıtsızca omzunu silkti Josie. •Benim bütün elbiselerim böyledir. Babam böylesini seviyor.

Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor. diye kararlı bir sesle konuştu Rose. Senin birkaç şorta ve bluza ihtiyacın var. Bunları yapmak da çocuk oyuncağı. Bu evde dikiş makinesi bulunur mu?

Evet, diye Miri cevap verdi. Eski bir Singer olacak. Sen makinenin nasıl çalıştırılacağını biliyor musun?

Elbette, diye adeta hakarete uğramış gibi kızgınlıkla söylendi Rose. Başka pek çok şey de bilirim. Yoksa bir pareau giymeyi mi tercih ederdin Josie?

Babam buna izin vermez, diye üzüntüyle içini çekti çocuk; Benim yerli çocukları gibi çıplak dolaşmamdan hoşlanmıyor. Neden bilmem, benim farklı olmam gerekiyormuş.-

Kocam tam bir züppe. diyerek kahkahayla gülmeye başladı Rose. Doğrusu bunu bilmiyordum.

Ama dikiş makinesini hatırladın. diye kıkırdadı Miri. Bazı şeyleri hatırlamaya başladın galiba. önce ayçörekleri, ardından dikiş makinesi!

Tehlikeli bir konuya girdiklerini fark eden Rose, hemen konuyu değiştirmesi gerektiğim hissetti.

Sana birkaç elbise dikene kadar, bu zavallı şeyleri giymeyeceksin Josie. dedi. O zamana kadar bir pareau giyersin. Miri, sen bir şeyler bulabilir misin?

Orası kolay. diye ihtiyatla konuştu Miri. • Ama bilmem ki Mr. Gendron ne der?

Bunun için tasalanma. diye güldü Rose. Ben onun annesiyim.

Bu konuşmayı dinleyen Josie. topuklarının üstünde ileri geri yaylanarak, sinirli denebilecek kahkahalar atmaya başlamıştı. Yoksa bu fikir hoşuna gitmedi mi Josie? diye sormak zorunda kaldı genç kız.

Oh. hayır! diye haykınrcasma konuştu çocuk. Gitmez olur mu hiç? Bayıldım. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başlamıştı. Yıllardan beri bu kadar eğlenmemiştim. Çok mutluyum. Yalnız senin babamı biraz daha yola getirmen gerekiyor. Oh, geldiğin için öylesine mutluyum ki... Yani, yani... annemin geri glmiş olması harika demek istiyorum! Tam o sırada holdeki saatin onu çaldığı duyuldu.

Gitmeliyim. Her sabah iki saat çalışmam gerekiyor. diyerek ayağa fırladı Josie. Gözleri. 'Ne olur burada kalayım,' demek ister gibi bir ifadeyle parlıyordu, ama Rose'un oyuna gelmeye niyeti yoktu.

öyleyse, dersinin başına. diye tatlı bir sesle emretti. Akşamüstü ödevlerini bana getir de kontrol edeyim. Yüzü son derece mutlu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Koşarak dışarı çıktı çocuk.

Bu çocuk hiç yürümez mi? diye sordu Rose. Ne zaman görsem koşuyor.

Bütün çocuklar böyledir, diye gülümsedi Miri. Çocuklukta insan daima neşeyle doludur Eğer yürürse, bir şeyler yitiriyormuş gibi olur. Gidip ona birkaç pareau bulayım.

Ama çabuk gel. Birileriyle konuşmam gerek. Kendimi giderek hızlanan bir atlıkarıncaya binmiş gibi hissediyorum. Ne tuhaf!

Atlıkarınca mı? diye hayretle sordu Miri. Hiçbir şey anlamadım.

Boş ver. diye elini salladı Rose. Haydi, çabuk ol, diye Miri'yi adeta bir an önce gidip gelmesi için zorladı.

Gerçekten de on dakika sonra Miri, bir elinde rengarenk pareaular. bir elinde çay tepsisiyle içeri girmiş bulunuyordu. Gülerek karşıladı onu Rose. Gel otur bakalım, dedi. Ve anlat bana. Ne oldu? Sen ve Mr. Apuka...

Sandalyeye yerleşen Polinezyalı kadının yüzünde, tatlı bir gülümseme belirmişti. Sen galiba yüz ifadelerimi okuyorsun. dedi. Benim çocukluğumdan beri onunla arkadaşız. Ama o beş yıl önce gitti. Buralıların üzüntüsüdür bu. Bütün genç erkekler çalışmak için giderler. Ve işlerini bitirdikleri zaman da geri dönmezler. Büyük şehri, eğlenceyi ararlar. Tahiti'ye, Papeete'ye giderler. Oradaki hayatın çok daha iyi olduğunu düşünürler. Ve asla geri dönmezler. Ama Sam geri döndü. Ve dün gece, benim artık bir çocuk olmadığımı anladı.. Ben de yatağımı onun evine taşıdım. Anlıyorsun değil mi? Eğer rahip bu gemiyle gelecek olursa, belki de önümüzdeki hafta evleniriz. Ama burası o kadar önemli değil. Anlıyorsun, öyle değil mi?

-Anladığımdan pek emin değilim, diye gülmeye başladı Rose. Ama sen bana bakma. Ben ne de olsa bir yabancıyım.

Hiç de yabancı değilsin, diye büyük bir ciddiyetle itiraz etti Miri. Sen Te Tamahine'sin. Deniz Tanrısının kızı. Bizi erden birisin sen.

Keşke olabilseydim, diye içini çekti genç kız. -Hepiniz de öylesine rahat insanlarsınız ki... Keşke ben de öyle hissedebilseydim. Keşke ben de pareaumu sizler gibi giyebilseydim... Ama yapamam. Yapamıyorum.

Onun sözlerini dinleyen Miri kahkahadan kırılmaya başlamıştı. O kadar ki, gözlerinden yaşlar geliyordu. Sonunda biraz sakinleşip konuşmayı başarabildi. Pareaunu bizler gibi giyme-mekle çok iyi ediyorsun.

O da neden?

Yoksa bütün vücudun güneşten yanardı. Bu da erkeğinin hiç hoşuna gitmezdi. Ben böyle bir şey yapsaydım, Sam beni bir güzel haşlardı.

Peki, peki, vazgeçtim. diye kıkırdadı Rose. -Dikiş makinesini ne zaman getireceksin? diye sordu sonra.

Bu akşamüstü. Şimdi, başka ne hakkında konuşmak istersin?

'Kimin hakkında olacak. Tabii ki onun hakkında,' diye umutsuzca düşündü Rose. 'Kocam hakkında.' Ama konuşmaya başladığında, ağzından daha farklı şeyler çıktı. Mr. Gendron ne zamandan beri... şey yani biz ne zamandan beri bu adadayız? diye ihtiyatla sordu.

Adalı kız biraz düşündükten sonra, konuşmaya başladı. -Çocuk burada. Te Tuahine'de doğdu. Ama o sırada ben burada değildim. Sonra o üç sene önce yeniden buraya geldi. Bu evi ve bu adayı satm aldı. Altı ay kalıp çalıştı. Bu arada onun yüzünü pek az gördük. Odasının kapısmı kilitler, kapının yanındaki kırmızı ışığı da yakardı çalışırken. Altı ay böyle çalıştıktan sonra yeniden gitti. Sonra bir gün, çocukla beraber çıkageldi.

Yalnızca çocukla mı?

Evet. Yani şey. hayır. Sen ve çocukla beraber geldi.

Duyduklarından hem şaşkınlığa, hem de umutsuzluğa düşmüştü Rose. Demek evin içindeki herkes bu komploya dahildi. Şimdi babası orada olsa, bütün bu olup bitenlerden ne kadar da keyiflenirdi. Hiçbir şeyi ciddiye almaz, her şeyin eğlenceli bir tarafını mutlaka bulup çıkarırdı babası. Acaba şimdi neredeydi? Onun ölmemiş olduğunu hissediyordu adeta. Sağdı ve bir yerlerdeydi. Ama nerede? Sakin olup beklemekten ve bu iki taraflı, çılgınca oyunu biraz daha sürdürmekten başka çaresi yoktu.

Teşekkürler Miri, diye hafifçe içini çekti. Biraz yorgunum sanırım. Azıcık dinlensem iyi olacak.

Gerçekten de gözkapakları ağırlaşmıştı. Miri, vücudu gevşeyip, gözleri kapanana kadar başu-cunda bekledi. Sonra. lorana oe. diye fısıldadı ve usulcacık odadan çıktı.

Bütün bir gün boyunca uyudu Rose. Giles, tam üç kez onu yoklamaya geldi. Her gelişinde bu uyuyan güzeli uzun uzun seyretti. Üstünü örttü, alnında biriken terleri sildi. Ama hiçbir şey Rose' un derin ve rahat uykusunu bölemedi. Ay doğdu, yükseldi, soldu ve yeni bir gün başladı.

Bölüm Dört

Josie'yle birlikte kumsalda yatmış güneşleniyordu Rose. Anne kız. aynı renk, aynı desen ve biçimde elbiseler giymişlerdi. Bu elbiseleri, o antika dikiş makinesinin başında saatlerce uğraşarak dikebilmişti. Adada bulabileceği bütün kumaşları gözden geçirdikten sonra, beğendiklerini satın almış ve her ikisi için de bir sürü etek, kolsuz bluzlar ve adalıların muumuu dedikleri, topuklara kadar uzanan bol, rahat elbiseler dikmişti. Adadaki bütün kadınlar, onun bu uğraşısını gülerek seyretmişlerdi. Onlara göre bu çok lüzumsuz bir işti.

Ah. keşke bir de doğru dürüst iç çamaşırım olsaydı. diye içini çekti.

Hani şu ipek ve dantellerle süslü olan şeylerden mi? diye güldü Josie.

Evet, o ipek ve dantelli şeylerden, diye karşılık verdi Rose, kocaman hasır şapkasını düzeltirken. Josie'yle aralarında son derece yakın bir bağ oluşmuştu. Bir sevgi bağı! 'Aslında babasından çok korktuğum için ona bu kadar bağlandım,' diye düşündü Rose. 'Sanki bu çocuk beni ona karşı koruyacakmış gibi geliyor.'

Gemi yarın geliyordu. Ve tabii polis müfettişi de... Yirmi dört saat sonra, belki de her şey ortaya çıkacak ve... Gerisini düşünmek bile istemiyordu. Rose Gendron gibi davranmayı, daha da ötesinde Rose Gendron olmayı benimsemesi gerekiyordu. Tamam mı Rose?

Ne söyledin anne? Josie dirseğinin üzerinde doğrulmuş, şaşkınlıkla süzüyordu onu.

Hiçbir şey. Kendi kendime konuşuyordum, arada bir böyle yapanm ben. diye söylendi. Sonra kelimeler dudaklarının ucundan dökülüverdi. •öteki annen hiç böyle yapar mıydı?

Hayır, o çok ciddi bir insandı... oh! Küçücük elleriyle ağzını kapatan Josie. hem bir şaşkınlık, hem de bir kırgınlık ifadesiyle süzüyordu onu. Beni kandırdın! diye haykırdı sonra. Ayağa fırladı. Gözleri güvensizlik, hatta korkuyla parlıyordu. Rose, özür dilemek, için bir sözcük arayarak, doğruldu. Ama o zamana kadar çocuk çoktan uzaklaşmıştı bile.

Gördün mü yaptığını lanet olasıca!' diye kendi kendini azarladı. 'Sen hafızanı ne biçim kaybettin. Çeneni biraz daha tutamaz mıydm? Şimdi gidip babasına her şeyi anlatacak. Ve Tann bilir, o da neler yapacak. Tam da gemi gelmeden önce. Diline hakim olamaz mıydm budala?' Ne yapacaktı? Nereye gidecekti şimdi?

Gidebileceği hiçbir yer yoktu işte. Hiçbir yer... Ansızın genç adamın sözleri yankılandı kafasında. Oraya hiç kimse çıkmaz. Tahua dışında. Adadaki başka herkes de orada sanki bir dağ yokmuş gibi davranır. Pele Dağı! Evet, bulmuştu! O dağa tırmanacaktı. O yaşlı, garip rahip dışında. kimsenin ayak basmadığı dağa. Öyleyse bütün yapacağı, geminin geleceği ana kadar, yine müşfik eş ve anne rolünü oynayıp, geminin geldiğini duyar duymaz, ortadan kaybolmak ve dağa tırmanmaya başlamaktı. Yiyeceğe ve suya da ihtiyacı olmayacaktı nasılsa. Yol boyunca mutlaka birtakım su kaynakları ve meyve ağaçlan bulunurdu.

Üstüne çeki düzen verip, eve dönmek için yürümeye koyuldu. Bayağı uzun bir yoldu bu. Yürürken. rüzgarla birlikte, kulağına köyde çalınan, yumuşak, romantik Polinezya melodileri geliyordu. Her notayla birlikte yüreğinin kabarmaya başladığım hissetti genç kız. Roman tiki iğine kendi de şaşmıştı. Sonra eve bir an önce varmak için adımlarını sıklaştırdı.

Merhaba! Genç adam verandanın parmaklıklarına yaslanmış, gülümseyerek ona bakıyordu. 'Oyun başlıyor,' diye düşündü Rose.

Merhaba. diyerek gülümseyerek karşılık verdikten sonra, dosdoğru ona doğru gitti ve arzuyla sanldı. Genç adam öylesine şaşırmıştı ki. az daha elindeki hadehi yere düşürüyordu. Neden sonra kendine geldi ve aynı arzuyla karşılık verdi. Sımsıkı tutarak göğsüne bastırdı Rose'u.

Genç adamın göğsü, bronzlaşmış teniyle neredeyse aynı tonda olan, yumuşacık kıllarla kaplıydı. Bir an için tüm korkularını unuttu ve iyice rahatladı Rose. Genç adamın sıklaşan nefesini ve hızlanan kalp atışlarını iyice hissedebiliyordu. 'Mr. ve Mrs. Giles Gendron,' diye eğlendi içinden. Her şey inanılmaz bir biçimde, nasü da gerçek görünüyordu. Kollarıyla genç adamın vücudunu hafifçe sıktıktan sonra biraz geri çekildi ve onun sunduğu içkiyi aldı. Biraz içtikten sonra, genç adamın uzattığı eli tuttu ve birlikte şezlongların yerleştirilmiş olduğu, evin yan tarafına gittiler. Genç kız kendini onlardan birine atarak rahat bir nefes aldı.

Çok meşgul bir gündü galiba, diyerek kadehini ona doğru kaldırdı genç adam.

Mmm, diye cevapladı Rose. Hem evet, hem hayır. Çok uzaklara gittik.

Josie eve döndüğünde çok sarsılmış durumdaydı. diye söze başladı genç adam.

Neden olduğunu sordun mu?

Hayır. Hemen ortadan kayboldu. Ona diktiğin elbiseleri çok beğendim. Tek kızımın, böyle yerli çocukları gibi büyüdüğünü görmekten nefret ediyordum.

-Galiba bir züppeyle evliyim, diye takıldı Rose ona.

Hayır, diye heyecanla itiraz etti Giles. ama sonra biraz utanarak itiraf etti. Şey. galiba haklısın. Ama bu yanlış bir şey mi?

Bilmem, diye içini çekti Rose. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu hiç hatırlamıyorum.

-Hala hiçbir şey hatırlamıyor musun?

Hayır. Ama o rüyayı görmeye devam ediyorum. Rüyamda kendimi bir botta buluyorum. Bu bot dalgalarla boğuşup duruyor. İşte hepsi bundan ibaret

Bu kadarcık mı?

Evet, bu kadarcık, diye utanmazca yalanlarına devam etti. Sonra sesini alçaltarak sordu. Belki de müfettiş geldiğinde, ona bu bottan bahsetmem gerekecek.

Oh. bunu yapamazsın! diye haykıran genç adam neredeyse elindeki kadehi yere düşürecekti. Böyle bir rüyanın polisle ne ilgisi olabilir? Hayır. hayır. Onu böyle bir şeyle uğraştırmamalısın

•Şey... pekala, diyen genç kız heyecan ve zafer duygusuyla sarhoş gibi olmuştu. 'Benim hiçbir şey hatırlamamam nasıl da işine geliyor,’ diye düşündü. Sonra, son derece masum bir sesle ekledi. Peki ama. müfettiş bu botun nereden çıktığını merak etmez mi? Burada böyle bir bot çok garip bir şey.

Hiç de garip değil. Aynca müfettiş yann geç saatlerde gelecek. Onun botu fark edeceğini bile sanmam, dedi. Sonra genç kızı merakla süzerek sordu. Bu akşam çok farklı görünüyorsun.

Farklı mı?

Bunun doğru kelime olup olmadığını bilmiyorum, ama çok rahatlamış gibi bir halin var. Sanki... sanki, durumu kabullenmiş gibisin.

Kabullenmek mi? Bu kelimeyi kullanman çok tuhaf.

Şey... evet. diye kekeledi Giles Gendron. Belki de çevreye daha çok alıştın demeliydim. Konuşmakta pek usta değilimdir.

Ama hayatını kelimelerle kazanıyorsun.

Evet .ama bu çok farklı. Hayatımı kazanmak için konuşmam gerekmiyor. Yalnızca yazıyorum. Ayrıca yazdığım kitaplardaki kişiler de ben onlara ne söyletmek istersem onu söylerler. Asla da karşılık vermezler.

Josie'nin ve benim de böyle yapmamız mı gerekiyor? Yani bize söylenen her şeyi kabul etmemiz ve hiç karşılık vermememiz.

Aşağı yukarı, diye güldü genç adam. İri. siyah gözleri meydan okur gibi parlıyordu. Rose içkisini bir yudumda bitirdikten sonra, kollarım kavuşturarak arkasına yaslandı ve ona baktı. Yüzüne düşen saçları topladıktan sonra ayağa kalktı. Josie’ye bakayım. diyerek kaçar gibi uzaklaştı.

Çocuk evde değildi. Genç kız içinden gelen bir sese kulak vererek, onunla daha önce yıkanmış oldukları, o küçük havuza doğru yürüdü. Bambuların arasından geçip de havuzun kıyısına varınca, Josie'yi orada buldu.

Josie? Küçük kız onu fark etmişti. Ama yüzünü dönmeden, öylece Pele Dağı’na bakarak arkası dönük durmakta inat ediyordu. Rose bir an duraladıkıan sonra, onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. En etkileyici ve ikna edici sesiyle konuşmaya başladı. Josie. seni üzdüğüm için çok üzgünüm. Ama bunu kesinlikle bilerek yapmadım.

Çocuk topuklarının üstünde dönerek, yeryüzündeki son sığmağıymış gibi sarıldı ona. Küçücük başını onun göğsüne gömerken, gözlerinden yaşlar akıyordu. Annem olmanı istiyorum, diye hıçkırdı. İstiyorum. Daima.

Onun, o ipek gibi saçlarını okşayarak yatıştırmaya çalıştı Rose. Daima çok uzun bir zaman. diye söylendi sonra.

Ama ben bunu istiyorum. Sen öyle... öyle iyi öyle tatlısın ki... Hep güzel şeyler yapıyor, güzel şeyler söylüyorsun. Seninle olmak çok güzel. Üstelik o kadar yumuşaksm ki, hep sana sarılmak istiyorum. Sana güveniyorum. Sana, annem olmana ihtiyacım var. Yeniden hıçkırmaya başladı.

Ama ben senin annenim zaten Josie. En azından baban böyle söylüyor.

Gözyaşları yavaşladı, yavaşladı ve nihayet durdu. Yerini derin iç çekmeler aldı. Neden sonra konuştu Josie. Bunun doğru olmadığını biliyorsun değil mi?

Duyduklarından iyice şaşkına dönmüştü Rose. Ama içinde de bir kasırga kopmuştu sanki. An nesinin ölümünden sonra, babasının birlikte olduğu kadınlardan bazılarına karşı aynı şeyleri hissetmemiş miydi o da? Güvenebileceği bir annesi olmasını yürekten arzulamamış mıydı?

Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülüverdi. Biliyorum, dedi yumuşak bir sesle. Babanın neden böyle söylediğini bilmiyorum, ama herhalde böyle yapmak için akla yakın bir nedeni vardır. Ama bunun ne önemi var? Bugün her şeye yeniden başlıyoruz, öyle değil mi? Josie, eğer ba na gerçekten ihtiyacın varsa, elimden geldiğince sana annelik etmeye çalışacağım. Ancak harika bir anne olacağım konusunda, sana hiçbir söz veremem, çünkü bu konuda hiç tecrübem yok Bunun sonsuza kadar süreceğini de söyleyemem çünkü şu köşeyi döndükten sonra başımıza neler geleceğini yalnız Tanrı bilir. Ama eğer istediğin buysa, elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

Josie, kendinden geçmiş gibiydi. Evet evet. Bunu istiyorum anne. Oh, seni öyle çok seviyorum ki! Bundan Rose Lambert'in öylesine uzun zamandan beri duymadığı sözlerdi ki, genç kız gözyaşlarının boşanmasının güçlükle önleyebildi. Birbirlerine sımsıkı sarılarak eve döndüler.

Merdivenlerden çıkarken, Rose çocuğu uyarmak ihtiyacını hissetti. Bundan sakın babana söz etme, olur mu? Josie'nin duraksadığını görünce. hemen ekledi. Büyük bir olasılıkla anlayamayacaktır. ikimizin arasında kalsın.

Evet! Oui! Ea!• Josie böyle üç dilde birden kabul ettiğini belirttikten sonra, yemek zilinin çalmaya başladığı mutfağa doğru yöneldiler.

Akşam yemeği son derece hoş bir hava içinde geçti. Giles yeni kitabının bir bölümünü daha bitirmeyi başarmıştı. Ama aslmda konu kafasından sürekli kayıp gidiyordu. Kitaptaki tiplerin hiçbirisi, onun önceden öngördüğü çizgiyi izlemiyorlardı. Üstelik hepsi de ona karşılık vermeye başlamıştı. Genç adam bunlan düşünürken, gözleri Rose'un gözleriyle karşılaştı. Uzun muu-muusunun içinde ne kadar da güzeldi. Güzelden de öte. muhteşem! Solgun, oval yüzü, güneşten giderek esmerleşiyor ve saçlarının rengiyle çok çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Hele o yemyeşil gözler! O sırada Rose. Josie'nin yaptığı şakalardan birine kahkahalarla gülmekteydi. Her kahkahasında göğüsleri heyecan verecek bir biçimde sarsılıyor ve kumaşı geriyordu. Giles gözlerini bu göğüslerden bir türlü alamıyordu. Sürmekte olan konuşmayla ilgisini tümden kaybetmişti.

Josie'nin bir şeyler sormasıyla kendine geldi ve sohbete katılmak için olağanüstü bir çaba har-cadı. Ondan sonra da deniz kuşlarından kanolara kadar bir sürü şeyden bahsederek, hepsine son derece keyifli gelen, uzun bir konuşmaya daldılar. Nihayet Josie'nin uykusu gelince de. bu uzun sürmüş yemeği keserek kalktılar.

Babasının anlattığı masal bittiğinde Josie çoktan uyumuştu. Sandalyesine iyice gömülmüş olan Rose'un da gözleri yarı kapalıydı. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, küçüğün elini okşayıp duruyordu.

Yeniden onu seyretmeye daldı genç adam. Keşke on sene önce karşılaşmış olsaydık!' diye geçirdi aklından. Ama. söylediği şeyin pratikte mümkün olmadığını biliyordu. On sene önce, bu güzel yaratık ancak Josie'nin yaşlarında olacaktı, herhalde. 'Neyim var benim? Yoksa ortayaş bunalımlarına mı kapılıyorum?' diye düşündü. Ama romantik kafası daldığı hülyadan bir türlü ayrılmıyordu. En fazla yirmi yaşında olmalıydı bu kız. Kendisiyse otuz beş. Aradaki fark o kadar da fazla sayılmazdı. Bütün bu belalardan kurtulduktan sonra, pekala da... Düşünceleri Josie'nin yatakta dönmesiyle yarım kaldı. Bu arada Rose da gözlerini açıp, yavaşça çocuğun elini bırakmış ve ayağa kalkmıştı. Yavaşça odadan çıkıp verandaya gittiler.

Biraz sonra her ikisi de içkilerini yudumlamaya başlamışlardı. Giles. ona dokunmak, onun çenesini tutup yüzünü ay ışığına döndürmek için duyduğu müthiş isteği, umutsuzca bastırmaya çalışıyordu. 'Lanet olsun,' diye homurdanarak elindeki kadehi sıktı ve içindekileri bir yudumda içti.

Adalar hakkında çok şey biliyorsun, değil mi? diye alçak bir sesle sordu Rose. Kendi sesi kulaklarına yabancı gibi geldi bir an.

Biraz, dedi genç adam. Güney denizlerini daima merak etmişimdir. Daha küçük bir çocukken. bu konuda bulabildiğim her şeyi okurdum. Ohio State'i tamamladıktan sonra, buraya iki yıllığına geldim.

Birkaç arkadaş bir araya gelip bütün paramızı birleştirdik ve bir tekne alarak kopra yani kurutulmuş hindistancevizi içi ticaretine girdik. İki yıl sonra iflas ettik ve dünyada para kazanmak için bu ticaretten başka, milyonlarca yol olduğunu keşfettik. Ama bu. aynı zamanda çok iyi bir ders olmuştu bizim için. Benim ilk kitabım, tamamiyle kendi deneylerim üstüneydi. Peki ya sen?

Ben mi? Bildiğim kadarıyla asla kurutulmuş hindistancevizi içi ticaretiyle uğraşmadım, ne de uskunayla herhangi bir seyahat yaptım. Güney Denizi adaları hakkında mutlaka bir şeyler okumuş olmalıyım, ama Giles üzgünüm hala hiçbir şey hatırlamıyorum. Uğraşıyorum, ama hatırlayamıyorum. Peki, sana gelelim. Yaptıkların bunlardan ibaret miydi?

Ah. tabii ki hayır. Bu yıllarca önceydi. Ben senin yaşlarındayken. Şimdi otuz beş yaşındayım, biliyorsun. Bunu söylerken de. genç kızın tepkisini görmek için, soluğunu tutmuş bakıyordu onun ay ışığıyla aydınlanan yüzüne.

Biliyor muyum? diye tereddütle tekrarladı Rose. Ben... şey. aslında bu o kadar da fazla bir yaş değil. Ben... bense kaç yaşında olduğumu bile hatırlamıyorum. Ama otuz beş. kesinlikle fazla bir yaş değil. En azından bana öyle gelmiyor.

Bunları söyledikten sonra yine karanlığa ve sessizliğe gömüldü genç kız. Giles ne hissedeceğini ne düşüneceğini şaşırmıştı. Eğer oynadığım küçük oyun tutarsa, yemin ediyorum ki, onun derdinin ne olduğunu anlamak için tüm enerjimi, zamanımı, paramı, her şeyimi harcayacağım.

Unutmak için bunca çaba harcadığı şeyi, mutla ka bulup çıkaracağım.'

Çok durgunsun, diye üsteledi Rose.

Düşünüyordum. Bu gece köyde danslı bir eğlenti var. Gitmek ister miydin?

Yani bir tamure mi?

-Bu kelimeyi de nereden öğrendin?

Bilmiyorum. Yalnızca öyle geliverdi aklıma. Bir tamure mi olacak, söylesene?

Hayır, hayır. Tamure büyük bir törendir. Bu gecekiyse, yalnızca küçük bir toplantı. Tamure çılgınca bir şeydir. Gerçek bir doğurganlık törenidir o. Eğer bu gece bir tamure olsaydı, seni asla davet etmezdim.

Pekala, diye kıkırdayarak içini çekti Rose. Senin hakkında her gün yeni bir şey öğreniyorum. Önce bir züppe olduğunu, şimdi de tutuculuğunu.

Ben de her gün kendi hakkımda yeni bir şey öğreniyorum,' diye düşündü Giles. Daha önce hiç bilmediğim şeyler hem de. Acaba Helen'le evliliğimiz bu yüzden mi yürümedi?' Rose'u ilk gördüğü, dokunduğu, küçük elini vücudunda hissettiği andan beri bir şeyler olmuştu ona. Seni şaşırtmak istemedim. diye tam o anda utangaç bir edayla konuştu genç kız.

Yine bir sıcaklık, duygusal bir iletişim kuruluverdi aralarında. Giles yalnızca onun ağzından çıkan kelimeleri değil, ama sesinin sıcaklığını, tatlılığını, titreşimini de hissediyordu.

Önemli değil, dedi, boğazını temizleme ihtiyacını hissederek. Dansa gitmek ister miydin?

Sanmıyorum. Sanki Giles'ın sesinde daha ön ce olmayan bir soğukluk sezmis; Oturup konuşamaz mıyız?

Nasıl istiyorsan. diyen genç adam ona daha yakın bir şezlonga yerleşti.

Her ikisine de çok uzun gelen bir dakikalık bir sessizlikten sonra, Rose konuşmaya başladı. Gemi yann geliyor, öyle mi?

Evet. Yarın akşamüstü. Altı ya da yedi civarında. Havaya bağlı.

Bu, ada için çok önemli bir olay olmalı.

Yılda yalnızca dört kez geldiğini göz önüne alacak olursan, evet. Böylece biraz lüks tüketim yapma imkanı buluyor, eksiklerimizi de tamamlıyoruz.

Etrafta hiç çalışan insan görmedim. Nasıl para kazanıyorlar.

Kopra. diye gülerek tek kelimeyle cevap verdi genç adam. Her zaman ve daima kopra. Geminin son ziyaretinden bu yana, köy halkı beş ton kopra biriktirmiş durumda. Bunu gemiye yükleyecek ve bir dahaki sefere kadar parmaklarının ucunu oynatmayacaklar.

Peki, ya sonra?

Bu, neye ne kadar ihtiyaçları olduğuna bağlı. Eğer çok şey isterlerse çok çalışırlar, yoksa asla.

Kopra elde etmek zor bir şey mi?

Onun elini tutup yukarı kaldırdı genç adam. Sen de gerçekten hiçbir şey bilmiyormuşsun. Hindistancevizini kokusunun uçması için onu Mont Atau'nun arka tarafına götürür, orada kırıp kabuklarını ayıklar ve kurumaya bırakırlar.

Konuyu değiştirdi Rose. Şurada kayan bir yıldız var. Bir şey dilesene.

Aptal sen de. Yalnızca o gece gördüğün ilk yıldız için dilek tutarsın. Ben bunu çoktan yaptım.

Sahi mi? Ne diledin?

Yo. hayır hanımefendi. Eğer size söylersem, dileğim asla yerine gelmez.

Peki öyleyse dileğinin yerine geldiğini nasıl öğreneceğiz?

Kolay, diye fısıldayan genç adam, sandalyesinden ona doğru eğilerek, genç kızı kollarıyla hapsetti ve kendine çekti. En azından bir karşı koyma, bir mücadele bekliyordu, ama hiçbir şey olmadı. Yalnızca onun yumuşak dudaklarının sıcaklığını hissetti. Aslmda üç saatten beri bu anın hayaliyle yaşıyordu. Ona dokunabileceği, yalnızca dokunabileceği bir anın hayaliyle. Onu öpmek ise, her şeyin üstünde gibi geliyordu.

Daha dudakları birbirine değdiği anda, iki tarafın yaptığı planlar da havaya karışıp giden sigara dumanı gibi kayboldu. Yine bir elektrik akımı, bir kıvılcım oluşmuştu sanki aralarında. Ve bu her ikisini de etkilemişti. Genç kız. onunla mücadele etmek yerine, ona yanaşmış, kollarını boy nuna dolayarak onu adeta bir tuzakta hapsetmişti.

Genç adam kendini, giderek çığ gibi büyüyen birtakım duygulardan oluşan bir yaratık gibi hissediyordu yalnızca. Ondan başka hiçbir şeyi görmüyor, duymuyor, hissetmiyordu. Genç kızın dudakları teslimiyetle açılana ve ona karşılık vermeye başlayana kadar, tüm vücuduyla onu zorladı. Elleri vücudunun her yerinde büyük bir hızla dolaşıyor, ince elbisesinin üstünden vücudunun yumuşaklığını, sıcaklığını hissetmeye, hapsetmeye çalışıyordu. Bu ellerden yayılan ateşin. ürpertinin hazzıyla inledi Rose. İnleyerek anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sonra ansızın kaskatı kesildi ve aradaki o elektriklenme, o titreşim koptu.

Bir saniye sonra, elleri genç adamın göğsüne dayanmış, onu itmeye, ondan kurtulmaya çabalamaktaydı. Genç adam, kollarını gevşetmemiş, kaybettikleri o yakınlık anını yeniden yakalamaya çabalıyordu. Ama o büyü yok olmuştu bir kere. Bir şeyler kırılmıştı sanki. Şimdi kollarındaki o vücudu ne kadar öpüp okşasa. o anı geri getiremez, bu vücudun dehşetle titremesini durduramazdı. Ansızın göğsüne ıslık, nemli bir şeylerin düştüğünü hissetti. Hıçkırıyordu genç kız. Gözyaşları sel gibi iniyordu. Sakinleşmek için derin nefesler aldı genç adam. Sonra genç kızı omuzlarından hafifçe kavrayarak, sakinleştirmeye çalıştı.

-Ne oldu? diye fısıldadı. -Ne oldu?

Onun kollarına adeta yığılan Rose, hıçkırıklar arasından güçlükle konuşabildi. Korkuyorum.

Benden mi korkuyorsun? Böyle bir olasılık aklına bile gelmemişti genç adamın. Hayret ve öfkeyle ellerini gevşetirken, göğsünden boğazına doğru bir öfke dalgası yükselmeye başlamıştı. Genç kız hala hıçkırarak sandalyesine yığılırken, o da ayağa kalktı.

Seni korkutmayı asla düşünmedim, diye acı bir sesle homurdandı. Yaralanan erkeklik gururunu saklamaya çalışıyor, ama bunda pek de başarılı olamıyordu. Bu kadar korkunç ve kötü olduğumun farkında değildim. İyi geceler.

Verandadan fırtına hızıyla geçti ve kumsala yöneldi. Bu sırada Rose, oturduğu yerde iyice büzülmüş. gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Genç adam ise. gecenin karanlığında gözden kaybolmuştu.

Ayağa kalkarak verandanın kenarına gitmek için zorladı kendini Rose. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Sonunda gerçekten de biraz sakinleşebildi. Gözyaşları duruldu. Neden sonra da dindi.

‘Ne yaptığını gördün mü Rose Lambert?' diye içini çekerek, kendi kendine söylendi. ‘Şimdi onu geri mi çağıracaksın? Hayır. Her şey zaten yeterince kötü. En iyisi her şeyi oluruna bırakmak

Şansın yardım eder de, polis müfettişini atlatırsan. ona her şeyi, olduğu gibi anlatırsın. Ondan değil, asıl kendinden korktuğunu, daha önce asla böyle şeyler hissetmediğini, hepsini anlatırsın. Eğer bu gece ona izin verseydim, işin sonunun nereye varacağını Tanrı bilirdi.’

Anne? Küçük bir siluet belirmişti kapıda. Uzun geceliği rüzgarda dalgalanıyor, saçları ay ışığında parlıyordu. Ağladığını sandım. Gerçekten ağlıyor muydun?

Evet hayatım. diyerek çocuğa elini uzattı ve sımsıkı sarıldı Rose.

Üstelik kendi kendine konuşuyordun, değil mi? Bu kötüye işaret.

Anneler, arasıra kendi kendilerine konuşurlar, sen bunu bilmiyor muydun? diye çocuğun çenesinden tutarak yüzünü kendine çevirdi ve büyük bir sevgiyle öptü. Yüreğinin

derinliklerinden kopup gelen ve kendinden bile sakladığı başka bir duygunun büyüklüğüyle çoğalmış bir sevgiyle... Haydi şimdi yatağına bakalım yaramaz, diye söylendi. -Çabuk ol!

Bölüm Beş

Gemi, güneş batmadan hemen hemen bir saat önce, saat altı sularında, denizin en yüksek olduğu sırada göründü. Rose, Giles ve Josie'yle birlikte, verandadan onun gelişini seyredebiliyordu. Adalılar heyecan ve merak içinde gemiyi karşılamaya koşmuşlardı bile. Aralarında yaşlılar da vardı.

Acele etmeye hiç gerek yok, dedi genç adam. Sakin ol ve Tanrı aşkına yemeğini bitir. Sesi hafiften titriyor gibiydi. Rose, daha önce, onun kızıyla böyle konuştuğunu hiç görmemişti.

Ama, baba, muz kızartması yemek istemiyorum. Sevmiyorum!

Haydi Josie! Yıllardan beri yiyorsun, hiç şikayet etmemiştin. Şimdi birden ne oldu?

Küçük kız somurtarak tabağına bakıyordu. Rose. ne diyeceğini bilemeyerek, manevra yapan gemiyi seyretmeye koyuldu. Küçük botlar gemiye yol göstermeye başladılar ve eski yük gemisi ağır ağır körfeze girdi.

Manzara görülmeye değerdi doğrusu. Gemi, etrafını saran yerli kanolarının arasında, bir kraliçe gibi azametli bir salınmayla ilerliyordu. Bu arada yerlileri selamlamak için üç uzun düdük de çaldı. Bu kadar eski görünüşlü bir gemi için sesi çok güçlüydü. Körfezde bir anda bir şenlik havası başlamıştı.

Gemiyi görmeye gitmek istiyorum. diye sızlanmaya başladı Josie. Haydi biz de gidelim.

Mızıldanmayı kes, diye bağırdı babası. Annen hazır olduğu zaman gideceğiz.

Oh, lütfen, beni beklemeyin. diye cevap veren Rose. Ses tonunu ayarlamakta güçlük çekiyordu. Bu kadar uzun bir yola dayanabileceğimi sanmıyorum. En iyisi siz gidin, ben burada oturup beklerim. Sesinin sakin çıkması için olağanüstü çaba harcamaktaydı genç kız. Heyecanını asla göstermemeliydi.

Evet, galiba haklısın. dedi Giles. En iyisi sen burada kal, biz Josie'yle gideriz. Bu kadar yürümeye dayanabileceğinden emin misin Josie?

-Aman baba. Tabii ki yürürüm. Biran önce oraya gidip, neler getirdiklerini görmek için can attığını biliyorum. Haydi gidelim.

Tamam, tamam, teslim oluyorum, diye elini salladı genç adam.

Her ikisine de gülerek baktı Rose. Ancak, sahnenin daha da doğal olması için, bir şeyler daha yapması gerekiyordu. Gerçek bir anne bu durumda nasıl davranırdı? Uzanıp küçük kızının omzuna vurdu. Dur bakalım küçük hanım. Geri dönerken hava serinlemiş olacak. Onun için sırtına bir şal al. Gitmeden elini yüzünü iyice yıkamayı da unutma lütfen!

Baba kız, on beş dakika kadar sonra gülüşerek yola çıktılar. Genç kız. iyice gözden kaybo-luncaya kadar onian izledi. O sırada masayı toplamak için Miri geldi.

Sen gitmiyor musun? diye hayretle sordu. •Orası çok eğlencelidir. Erkeğinle beraber gitmiyor musun?

Hayır, gitmiyorum. dedi Rose gülerek. Ama sen git. Erkeğinle beraber git. Ben buraları hallederim.

• Ama ben...

Haydi uzatma işte. Çabuk, çabuk.

-Pekala, gidiyorum. diye kıkırdadı yerli kız Sonra merdivenleri çifter çifter atlayarak indi ve dönüp el salladıktan sonra gözden kayboldu. Biraz daha bekledi Rose. Sonra gitme zamanının geldiğine karar vererek kalktı.

Masayı topladı. Bulaşıkları çabucak yıkayıp yerleştirdi ve evi son kez dolaşmaya çıktı. Genç adamın dağınık, tozlu çalışma odasını görünce içi bir tuhaf oldu. Kağıtlar, kitaplar, dergiler sağa sola yayılmıştı. Sonra onun yatak odasına bir göz attı. Aynı dağınıklık burada da göze çarpıyordu. Yoksa bu evi özleyecek miydi. İçinde böyle bir duygunun uyanmaya başladığını hissedince, hızla dışarı çıktı.

Bir saat sonra bir hayli yol almış, ama tüm gücünü de tüketmiş bulunuyordu. Topraktan düzen-sizce fışkıran tropik bitkiler, tırmanmayı iyice güçleştiriyordu. Öyle ki attığı her adım, işkence gibi gelmeye başlamıştı genç kıza.

O zamana kadar evde ya da kumsalda, ayakkabı giymesi gerekmemişti. Ancak tırmanırken buna ihtiyacı olacağını düşünerek. Miri'den kauçuk sandaletini almıştı. Şimdi ayaklarında bunlar vardı. Ama hem alışık olmadığı için, hem de sandaletler ayağına biraz büyük geldiği için, ayakları ağrımaya başlamıştı.

Her ihtimale karşı yanına aldığı ve yerlilerin çalıları, otları kesmekte kullandığı büyük bıçak ise kısa süre sonra tam bir baş belası haline gelmişti. Doğru dürüst kullanmayı bilmediği için, boşuna enerjisini harcıyordu. Bir an fırlatıp atmayı düşündü. Ancak onu ne gibi tehlikelerin beklediğini bilmediği için, atmaktan vazgeçti ve ilerlemesini büyük bir güçlükle sürdürdü.

Sonunda küçük bir düzlüğe ulaştığında, bu ona Tanrının bir lütfü gibi geldi. Hemen taşlardan bir yastık yapıp başını dayadı ve biraz dinlenmeye çalıştı. Gün boyunca yakıcı tropik güneşini emmiş olan taşlar çok sıcaktı, ama hava iyice soğumuştu. Kollarını vücuduna dolayıp büzülerek ısınmaya çalıştı, ama ne yapsa nafileydi. Vücudu ürperiyordu soğuktan.

Bir de Josie'ye şalını almasını söyledin.' diye kendi kendisiyle alay etti. 'Peki ya seninki nerede sersem? Sana bakacak birisi lazım. Bir anne, bir baba... belki de bir koca.'

Doğrulup etrafını seyretmeye koyuldu. Gölgeler basmaya başlamıştı her yana. Tropik gecesi yavaş yavaş iniyordu. Hiç kımıldamadan düşünerek uzun süre öylece oturdu. Sonunda yorulduğunu fark ederek yere uzandı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yıldızlar gökte iyice yükselmiş, ay kıyısını göstermişti. Ansızın, karşıki dağlarda parlayıp sönen, hareket eden ışıklar fark etti.

Korkuyla taş kesildi bir an. Onu arıyorlardı mutlaka. Polis bütün yerlileri seferber etmişti herhalde. Ayağa kalkıp, uyuşmuş ve katılaşmış adelelerine söz geçirmeye çabaladı. Daha yükseğe. en tepeye tırmanması gerekiyordu.

Başını kaldırıp, önünde bir heyula gibi yükselen. karanlık, azametli, suskun yanardağa baktı. Pele, uzun zamandan beri lav püskürtmüyordu, ama sönmüş de değildi. Krateri hala dumanlı ve sıcaktı. Korkudan tir tir titreyerek oturdu ve yolu iyice görebilmek için, ayın yükselmesini bekledi.

Karanlığın içinde titrek ışıklan seçilen köye bakınca, gözlerinden bir damla yaş yuvarlandı. Şimdi o ve Josie ne yapıyorlardı acaba? Ama artık bunları düşünmenin sırası değildi.

Ay yükselmiş ve dağı soluk bir ışıkla aydınlatmaya başlamıştı. Yola devam etmesi gerekiyordu. Derin bir nefes alarak ileri atıldı. Ama daha ilk adımda kauçuk sandaletleri, soğumuş lavlardan meydana gelen kayaların üstünde kayınca, yere düştü. Dikkatli ol budala!' diye söylendi kendi kendine. 'Aşağıya uçman bir saniye bile sürmez.'

Soluk alışına hakim olmaya çalışarak yeniden başladı tırmanmaya. Bu kez çok dikkatli hareket ediyordu. Uzun süre tırmandı. Hiçbir şey düşünmeden. ne yaralanan ayaklarına, ne ağrıyan kaslarına aldırış etmeden tırmandı. Az kalmıştı artık. Birkaç yüz metre sonra, hedefine erişecek ti. Dişlerini sıkarak devam etti. Nihayet, bu bitmeyecekmiş gibi görünen

koşu sona ermişti. Biraz sonra, o korkutucu gölün kıyısında bulunuyordu. Soluğunu inler gibi bırakarak yere çöktü.

Gözünün önünden, garip görüntüler geçiyordu. İşte, şu el sallayarak gülen yakışıklı yüz, babasına aitti. Sonra küçük bir çocuğun haykırışı duyuldu. -Lütfen beni terk etme anne! diye ağlıyordu Josie. Ve sonra Giles. Derin çizgilerle kararmış, sıkıntılı bir yol arayıp bulmaya çalışan yüzüyle belirdi. Derdi neydi acaba? Buna verebileceği bir cevap yoktu, ama bu son görüntüye bir can yeleğine sarılır gibi sanldı. Acaba polisin gelişi genç adamı neden bu kada ilgilendiriyordu? Onun kansı ve Josie’nin öz annesi olduğunda neden bu kadar ısrar ve inat ediyordu? Ondan neden bu kadar korkuyordu genç kız, bu kadar uzaktayken bile? Ama yorgun zihni bütün bu bilmeceleri çözecek güçte değildi. Kendinden geçerek, uykunun karanlık eline teslim oldu.

Uyandığında güneş yükselmişti. Biraz uzakta, yanmakta olan küçük ateşin başında yaşlı bir adam oturmaktaydı. Üzerinde dinsel birtakım simgelerle süslü bir elbise vardı. Bir değneğe dayanmış düşünüyordu. Genç kız doğrulunca, ona baktı. Gülümseyerek ayağa kalktı ve onun yanına geldi.

Tamahine. dedi ona hiç dokunmadan çevresinde dolaşarak. Yer misin? diyerek bir et parçası uzattı sonra. Ellerini sallayarak istemediğini belirtti Rose. Aslında, yerli adetlerine göre hiçbir kadın, bir tahuanın önünde yemek yiyemezdi. Öyleyse, bu adam ona neden yemek ikram ediyordu?

Yaşlı adam inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. Burada hiçbir yasak yoktur. Bu Pele’nin evidir. Haydi ye. diye yeniden uzattı eti. Rose. ona itaat ederek eti aldı ve büyük bir çaba sarf ederek ağzına götürdü. Umduğundan çok daha lezzetli olan bu yiyeceği yedikten sonra, gücünün biraz olsun arttığını, canlandığını hissetti.

Uzun uzun esnedikten sonra, tekrar konuşmaya başladı yaşlı adam. -O adam. dedi. Senin için korkuyor. Adanın her tarafında seni arıyorlar, ama buraya kimse gelmez. Pele’nin çağırışını işittin, değil mi?

Bil... bilmiyorum. diye kekeledi Rose. Hiç kimse çağırmadı beni. Artık kimse böyle şeylere inanmıyor. Ben yalnızca kocamın, yani...

-O adam mı? O senin kocan değil. Şimdilik. diyen yaşlı adamın sesi öylesine derinden geliyordu ki elinde olmadan ürperdi Rose.

-Nasıl biliyorsunuz?.. diye söze başladı.

-Ben bilirim, diye gülerek sözünü kesti yaşlı adam. Gerçek bir tahuanm işi bilmektir. Her şeyi. O adam kendi sorunlarıyla boğuşuyor, sen de kendininkilerle. Ama sen buraya Pele'nin esas korkunç derdi nedeniyle gönderildiğini bilmiyorsun. Sen ve o Pele’nin derdini hallettiğinizde, kendi dertlerinizi de halletmiş olacaksınız.

Saçma! Söylediklerinizin tümü saçma. Safsata bunlar. diye atıldı Rose. 'Nasıl her şeyi bilebilir,’ dedi kendi kendine. 'Alt tarafı yaşlı bir adam. Üstelik biraz da çıldırmış.’ Yaşlı ona anlayışlı bir tavırla bakarak tatlı tatlı gülümsüyordu.

Bu yalnızca yaşlı bir adam diye düşünüyorsun, değil mi? Hayal görüyor diyorsun içinden. diye yine gülümseyerek konuştu.

Ben... ben. diye kekelemeye başladı genç kız Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

-Evet, ben yaşlı bir adamım. Üstelik de hala eski dinlere inanıyorum. Neden inanmayayım? Pele yaşıyor. Tangora yaşıyor. Ama ikisi de yaşlanıp duruldu artık. Eğer bir vahinenin Pele'nin kutsal tapmağının eteğinde uyursa, bütün rüyalarının gerçekleşeceğini bilmiyor

musun? Gözlerini. içindekileri görür gibi Rose'un gözlerine dikmişti yaşlı adam. Onun son sözleri üzerine kıpkırmızı olduğunu hissetti genç kız. Çünkü tam uyandığı sırada yine tuhaf bir rüya görmekteydi. İnleyip çırpınmasına neden olan bir rüya Giles Gendron'la ilgili bir rüya. Asla... asla gerçekleşmeyecek olan bir rüya. Kendine hakim olabilmek için başını iki yana şiddetle salladı ve hırsla elindeki et parçasını kemirmeye koyuldu. Güldü yaşlı adam.

• O adam. dedi. O seni istiyor.

Hayır o beni istemiyor. diye sabırsızca sözünü kesti Rose. İstemiyor, yalnızca bana ihtiyacı var. Neden olduğunu bilmiyorum, ama böyle.

Yaşlı insanlar bazı şeyleri bilirler. diye büyük bir ciddiyetle konuştu tahua. O seni istiyor Dikkatli ol Tamahine. Yapman gereken bazı şeyler var. Şimdi gidip onlara emniyette olduğunu söyleyeceğim. Sen de gelecek misin?

Gemi gittiği zaman.

Sanki her şeyi biliyormuş gibi başını sallayarak uzaklaştı yaşlı adam. Biraz sonra gözden kaybolmuştu bile, ama genç kız onun beyaz saçlı, çizgilerle dolu, gülümseyen yüzünü hala görür gıbiydi.

'Falcılıktan başka bir şey değildi yaptığı,' diye kendi kendini inandırmak istercesine söylendi. Ama yine de içini kaplayan heyecanı bastıramı-yordu. Demek bütün rüyaları gerçek olacaktı öyle mi? Babası sağ ve selamette olacaktı öyleyse. Josie onun için ağlayacaktı. Ve Giles da. onu yatağında çılgına çevirecekti...

Ayağa kalkıp. Pele için yapılmış küçük platformu dolaşırken. Belki de bir kez düşünmeye değer,' diye geçirdi içinden. 'Tam yirmi yaşındayım. Annemin ölümünden sonra, adeta babamın bakıcılığını yaptım ve tam yedi yıl boyunca, hiçbir genç erkekle karşılaşma şansım olmadı. Öylesine babamın gölgesi olmuştum ki, kendim olma şansını bile elde edemedim. Gerçekten de. kendimin kim ve ne olduğunu bile bilmiyorum daha.

O sırada ayağı yerde durmakta olan, taştan yapılmış küçük bir heykelciğe takıldı. Bu otuz santim boylarında, ellerini dizlerine dolayarak çö-melmiş. iri göğüslü bir kadın heykelciğiydi. Yüz çizgileri aşınıp silinmişti. Bir tikiydi bu. Bin yaşında gibi görünen, kutsal bir tanrıça heykelciği.

Bütün ada Tikilerle doluydu zaten. Eski dinin bu sembolleriyle. 'Ama bu benim.' diye gülümsedi. Heykelciği kollarıyla sararak, kraterden aşağı doğru yürüdü.

İnmek çıkmaktan çok daha kolaydı. Bu nedenle. bir gece önce mola vermiş olduğu yere oldukça kısa bir süre sonra ulaştı. Yine aynı yerde oturup aşağıyı seyretti. Uzaktaki köy uyur gibiydi. Körfezde hiçbir hareket yoktu, yalnızca resifin arkasmdan yükselen bir duman, şilebin yolda olduğunu haber veriyordu.

'Bu da her şeyi çözümlüyor,' dedi, derin ve ferah bir nefes alarak. Gemi gidiyor. Müfettiş de öyle.' Manzarayı seyretmesi için küçük heykelciği kaldırıp yüzünü o tarafa döndürdü, hızla aşağı doğru inmeye başladı. Evi çevreleyen ağaçlar göründüğünde, kalp atışlarıyla beraber, adımları da iyice hızlanmıştı.

Tanrım, hangi cehennemdeydin? diye onu kollarından yakalayan Giles. şiddetle sarsmaya başlamıştı. Neredeyse küçük tikis'ı yere düşecekti.

-Bırak beni.- diye haykırdı. -Canımı acıtıyorsun.

Canını acıtıyorum öyle mi? Daha bu bir şey değil. diye gürledi genç adam. Müfettiş Tihoni yi yatıştırabilmek için bütün bir gece uğraştım. Eğer o çılgın tahua olmasaydı, ona nasıl bir masal uyduracaktım, bilmiyorum.

Masal uydurmakta ustasmdır nasıl olsa. diye tıslar gibi konuştu Rose. -Bırak beni!

Pekala, pekala. diyen genç adamın elleri iki yana düşmüştü. Her yerde seni aradık. Bereket tahua bazı antik taşlan görmek için dağa tırmandığını söyledi. Müfettiş bunu yuttu. Sen de sakın bozma.

Haydi şimdi eve gir bakalım. Ve kim olduğunu da sakın unutayım deme Mrs. Gendron. Sonra daha nazik bir biçimde kolundan tutarak içeri girmesine yardımcı oldu. Yürürken tökezleyip duruyordu Rose. Eve girince bıraktı onu genç adam.

Git bir duş al ve hazırlan. Ben yemek odasında olacağım, diyerek uzaklaştı.

Genç kızın içinden onu durdurup tokatlamak geliyordu. Ne olurdu biraz daha güçlü kuvvetli olsaydım,' diye söylendi. Sonra odasına yöneldi. İçeri girince şaşırdı. Odada yabancı birtakım eşyalar duruyordu. Paketler ve erkek giysileri.

Bir süre odada amaçsızca dolaştıktan sonra, bir pareau geçirdi eline. Heykelciğini yatağının ba-şucuna yerleştirdi. Sonra banyoya yollandı. Nedense acele etmek gerektiğini hissediyordu. Sonra bu hissinin Giles'dan ve onun söylediği şeylerden kaynaklandığını fark etti ve birden bütün kanı beynine çıktı. 'Hah! Acele edecekmişim!' diyerek hareketlerini yavaşlattı. O kaba adam söylediği için asla acele etmeyecekti. Sırtındaki kirli elbiseyi çıkarıp duşun altına girdi ve yıkanmaya başladı.

Ilık su son derece gevşetici ve sakinleştiriciydi. Biraz sonra bütün yorgunluğu ve siniri geçmiş, sabunlanarak şarkı söylemeye başlamıştı. Birden perdenin hemen arkasından bir ses geldi.

Anne? diyen titrek, belli ki ağlamış bir çocuk sesiydi bu. Perdeyi açtı hemen. Islak gözlerle bakıyordu Josie.

Ne oldu hayatım? diye sorarken kendi sesinin de şefkat ve muhabbetle titrediğini hissetti Rüyalarından biri gerçekleşmişti bile galiba. İşte Josie onun için ağlıyordu. Acaba ötekiler de gerçekleşecek miydi? Josie, neyin var?

Ben... ben seni hiçbir yerde bulamadım. Ge miyle gittiğini sandım. Her yerde seni aradım. Babam da o kadar kızgındı ki. bana bağırdı. Ben... ben sandım ki... Oh. anne...

Buna verilebilecek bir tek cevap vardı. Kollarını açarak çocuğu bağrına bastı. Uzun bir süre birbirlerine kenetlenmiş gibi kaldılar. Josie'nm de her tarafı sabunlanmıştı. ama buna aldıran yoktu. Neden sonra küçük kız hapşırmaya başladı ve ikisi de gülmeye başladılar.

Şuraya bak. her yanım sabun içinde kaldı. diye bağırdı Josfe. Ama artık gözlerindeki yaşlar kurumuş, yerini mutluluk pırıltıları almıştı.

-Onları ziyan etmesek iyi olacak. diyen Rose.
Josie'yi soymaya başladı. Biraz sonra ikisi de duşun altında yıkanıyorlardı. Josie, gülmekten kırılıyordu. Sonunda su kesilince, istemeye istemeye çıkmak zorunda kaldılar.

Kurulanıp giyinirken, 'Kızımla ne kadar mut luyuz,' diye düşündü Rose. Sonra birden. 'Kızım/ dediğini fark ederek hayret ve biraz dehşet içinde kaldı.

Anne. diye yeniden konuşmaya başladı Josie. Büyüyünce sana mı benzeyeceğim?

Şey. herhalde fazla benzemeyeceksin tatlım. Ama yine de şu anda birbirimize çok benzediğimizi söyleyebilirim. Saçlarımız, gözlerimiz hemen hemen aynı. Ama sen büyüdükçe ne olur, bilemem.

Ben onu demek istememiştim. Ben demek istiyorum ki. büyüyünce senin gibi böyle yumuşak ve yuvarlak mı olacağım?

Bilemem ki hayatım. Benim annem son derece ince ve zarif bir kadındı. Oysa bir de bana bak. Anneme hiç benzemedim.

Babam hiç de böyle düşünmüyor.

Düşünmüyor mu?

Hayır. Dün bana senin ne kadar harika olduğunu söylüyordu. Evet, aynen böyle söyledi.-

Hey. bu kadar gevezelik yeter. Çabuk çık bakalım. Rose. çocuğun poposuna şakadan hafif bir şaplak indirdi. Böylece kızının annesinin na sil tepeden tırnağa kızardığını görmemesini sağladı.

Biraz sonra ikisi de yeni muumuularını giymiş yatak odasında konuşuyorlardı. Rose. ona küçük heykelciğini gösterdi.

Neden onu da yanma alıp yemeğe indirmiyorsun? diye sordu Josie. Böylece onlar da görmüş olur.

Onlar da kim? dedi Rose. heykelciğin etrafına bir pareau sarmaya çalışırken.

A, evet. Yemekte konuğumuz var. Tabii senin hiçbir şeyden haberin yok. Sahi, neredeydin?

Ben... ben dağdaydım, diye mırıldandı Rose. Neyse, artık gidelim de babanın ne kadar kızdığını kendi gözlerimizle görelim. Heykeli de alan Rose, kızının elini tuttu ve beraberce yemek odasına gittiler. Ama oda boştu.

lorana. diye mutfaktan seslendi Miri. Verandada yemeğe karar verdiler. Kahvaltı için yumurta ister misiniz?

Yumurta mı? Yumurtayı da nereden buldun?-

Gemi geldi ya.

Sonra acele ederek verandaya doğru yürüdüler. Giles, tahta masanın başına oturmuş, iri yarı bir Polinezyalı ile sohbet ediyordu. Adamın üzerinde ince bir polis üniforması vardı.

Ben... Rose kaçmaya çabaladı, ama küçük kız elini sımsıkı tutmuş bırakmıyordu. Onların geldiğini fark eden Giles. hemen yanlarına gelerek. Rose'un elini yakaladı ve masaya doğru götürdü.

Rose, bu Tahiti'den gelen müfettiş Tihoni,-diye tanıştırmaya başladı. Bu karım Rose, bu da kızım Josie.

Koca yerli ayağa kalktı ve bütün yüzüyle gülümsedi. Madamın eski şeylere merakı olduğunu işittik.-

Rose çaresizlik içinde omuzlarını silkeledi. 'Artık her şey bitti,' diye umutsuzca geçirdi içinden. Bu alaylı girişten sonra adam. 'Siz Rose Lambert misiniz?' diye soracaktı. Daha sonra da. 'Hırsız bir babanız olduğu için tutuklusunuz, Rose Lambert!' diyecekti.

Otur anne. diye ona bir sandalye uzatan Josie imdadına yetişti. Zayıf bir gülümsemeyle teşekkür etti genç kız ve yığılır gibi oturdu. 'Kendine gel. saldırıya geç.' diye umutsuzca uyardı beyni.

Annem hastalandı. diye yanma geçip oturan Josie, polise tehditkar bir bakış attı. Onunla konuşurken dikkatli olmalısınız. Eğer onu ağlatacak olursanız... Küçücük yumruklarını sıkıp sallamaya başlamıştı. Bu kadarı bile yetmişti Rose'a kendini toplaması için.

Evet. dedi Josie'yi kendine doğru çekip kucağına alarak. Biz, ben ve kızım, eski şeylerle çok ilgileniriz. Bu benim kızım.

Ben de bunun için geldim zaten. diye söze kanştı polis müfettişi tatlı bir sesle. Bir an bocaladı Rose Adamın sözlerini anlamaya çabaladı.

Papeete'de çocuğun kimin kızı olduğu hakkında bazı şüpheler var biliyorsunuz. diye sözlerini sürdürdü adam. Amerikan Konsolosluğu bunu bizim tahkik etmemiz için çok ısrar etti. Ama şimdi kendi gözlerimle görüyorum işte. O kesinlikle sizin kızınız. Aynı saçlar, aynı gözler, aynı gülümseme. Hiç kuşku yok. Gülerek baktı ikisine de.

Giles da gülümseyerek seyrettikten sonra yanlarına gelmiş ve elini Rose'un omzuna koyrrfuş-tu. Mükemmel, diye mırıldandı. Mükemmel.

Rose'un beyni çılgınca bir hızla işleyerek karşılaştığı bilmeceyi çözmeye çalışıyordu. Neler dönüyordu burada Tanrı aşkına. Ne demişti bu polis müfettişi böyle?

Düşünceleri. Miri'nin mis gibi kokan iştah açıcı yiyeceklerle tıka basa dolu bir tepsiyle içeri girmesiyle yarıda kaldı. 'Jambon ve yumurta.' diye kendi kendine tekrarladı. 'Ve bir de ekmek.'

Hepsi de gemiden. diye fısıldadı Polinezyalı kız kulağına servis yaparken. -Daha bir süre ekmeğimiz olacak.

Sorana. diyen başka bir ses duyuldu o sırada. Rose başını sesin geldiği yana çevirince, tahua-nın verandanın biraz ilerisinde dimdik durmuş ona bakmakta olduğunu gördü. Demek geldin. Tamahine. dedi yaşlı adam Güzel. Hepsi gerçekleşecek.-

Hepsi gerçekleşecekti öyle mi? Rose. şaşkın bakışlarını Giles'a çevirdi. Kocası ona bakıyordu. Ama saldırmaya hazırlanan bir atmaca gibi değildi bu kez gözlerindeki ifade. Daha çok bir aşığın gözlerinde görülebilecek bir pırıltı, bir yumuşaklık ve sıcaklık vardı bu gözlerde. Dudakları bastırmak istediği bir gülüşün etkisiyle kıvrılmış gibiydi. Sonra gözleri ansızın gemiye takılınca bağırmamak için güç tuttu kendini. Oh. Tanrım, gemi gidiyor.

Yarın akşamüstü burada olacak, diye açıklama yaptı müfettiş. Uğraması gereken bir ada daha var. Motu One Adası. Ama benim o adada işim yok. O yüzden burada kalacak ve geminin dönmesini bekleyeceğim. Dönüşte uğrayıp beni alacak.

Onun sözlerini duyan Rose'un bütün korkulan yeniden ayaklanmıştı. Ya burada kaldığı süre içinde müfettiş onu tanırsa. Ya bütün bunlann hepsi, onu kandırmak için hazırlanmış bir mizansenden ibaretse. Bir yandan aklından bunları geçiriyor, bir yandan da farkında olmadan yanma koyduğu heykelciğin üstündeki pareauyv sıyırmaya çalışıyordu. Pareauyu tümüyle çıkarmıştı ki, müfettişin dehşet dolu haykırışını işitti. Adam gözlerini ortaya çıkan heykelciğe dikmiş, geri geri giderek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Kutsal Pele,; diyebildi sonunda. Geriye doğru bir adım daha attı ve verandadan aşağı düştü.

Bölüm Altı

Müfettiş ayağa kalkmaya çalışırken, yaşlı tahua kahkahalarla gülüyordu. Artık adalarda yaşayan kimse böyle şeylere aldınş etmiyor, öyle değil mi müfettiş? diye sordu.

Yalnızca çok şaşırdım. diyen müfettiş yine de heykelcikten mümkün olduğunca uzak bir yere oturmayı tercih etmişti.

Bir yanlışlık yapılıyor. diye söze başladı tahua. Bu bir heykel değildir Tamahine. Bu Pele' nin kendisidir. Sen dağdan Pele'yi alıp getirdin. Sanki bir şaka yapmış gibi gülümsüyordu. Müfettiş Tihoni'nin yüzü bembeyaz olmuştu. Tara o sırada içeri giren Mira, elindeki tepsiyi müthiş bir gürültüyle yere düşürdü ve içeri kaçtı.

Sanırım onu geri götürsem iyi olacak. diye içini çeken Rose. ne düşündüğünü anlamak ister gibi Giles'a baktı. Genç adam başını sallayarak onu onayladı ve isteksizce gülümsedi.

Heykelciği yeniden bir kumaşla sarmaya başlayan Rose, işini bitirdikten sonra Josie'ye döndü ve yavaş bir sesle konuştu. Bunu lütfen annenin odasına götürüp koyar mısın Josie? Sonra da hemen gel ve şu mükellef kahvaltı sofrasının başına geçelim.

Küçük kız elindeki değerli yükle içeri girerken. tahua çok memnun olmuş gibi gülüyordu. Müfettiş Tihoni de nihayet ferah bir nefes alabilmişti.

Gelelim kahvaltıya, diye kararlı bir sesle konuşmaya başlayan Rose. tahua ya dönerek sordu. Size ne ikram edebilirim? Yaşlı adam yalnızca biraz meyve, kahve ve iki ayçöreği aldı. Josie döndüğü sırada, hepsi oturup yemeğe başlamıştı.

Bir süre sonra yeterince doyduğuna ikna olan müfettiş yerinde şöyle bir kımıldadı ve boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

Bir rapor yazmam gerekiyor, dedikten sonra. içini çekti. -Her şey için bir rapor gerekir zaten. Şimdi... küçük kızın adı nedir?

Ben... diye kekelemeye başladı Rose. Sonra derin bir nefes alarak, konuşmaya başladı. Neden? Bir rapor neden gerekiyor? Ne istiyorsunuz? Burada neler dönüyor? Tann aşkına, aklımı kaçırmadan önce, birisi bir şeyler söylesin.

Ah! diye hoşgörür bir edayla kaleminin kapağını kapatan müfettiş, çok önemli bir noktaya parmak basıyormuşçasma konuşmaya başladı Madam hastalandı galiba.

Karım bir kafa travması geçirdi, diye sinirli bir edayla atüdı Giles. Bazen, her şeyi unutur. Biz de onu üzmek istemediğimiz için, ona hiçbir şey anlatmadık.

Ama bilmem gerekiyor. diye ayak diredi Rose. Bana anlatmalısınız!

Evet. diye son derece önemli bir iş yapıyor-muşçasına tekrar söze başladı müfettiş. -Ben buraya Paris üzerinden Amerika Birleşik Devletleri kanalıyla iletilen resmi bir şikayeti araştırmak üzere geldim. Bir çocuğun kaçırıldığına dair bir iddia var. New York'ta bir çocuk annesinin evinden kaçırılmış. Çok üzücü bir durum, değil mi? Kahvesinden bir yudum alıp, söyleyeceklerini tarttı. Evde bir... bir... Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi etrafına baktı.

Bir aynlma söz konusuydu, diye onun yardımına koşan Giles'ın yüzü, bir taş kadar ifadesizdi.

-Mersi. Evet, bir aynlık, parçalanma söz konusuydu. Anneyle baba boşanmışlardı. Mahkeme çocuğun annesinde kalmasına karar verdi. Ondan sonra da. babanın eve zorla girip çocuğu kaçırdığı iddiası ortaya çıktı. İşte bu yüzden. Ta-hiti polisi Mösyö Giles Gendron’un gerçekten bu çocuğu kaçırıp kaçırmadığını tahkik etmek istiyor. Şimdi, evet... dedikten sonra, kaleminin ka-pazını tekrar açtı ve yazmaya hazırlandı. -Bu küçük kızm ismi neydi?

Josie, diye bir solukta cevapladı Rose. Açıklamayı duymuş, ama henüz tam anlamıyla kavrayamamıştı.

Josie, Rose Gendron, diye tekrarladı çocuk. Müfettiş hemen defterine kaydetmeye başladı.

Peki yaşı?

Altı, diye üçü birden atıldılar. Altı yaşındayım, diye tekrarladı Josie yeniden.

Annenin adı?

Rose, diye güçlükle söylenebildi genç kız. Gözkapaklan ansızın ağırlaşmıştı Rose Harriet Gendron, diye bilinçsizce ekledi.

Çocuk burada mı doğdu?

San Fransisco. diye ne dediğinin bile farkında olmadan konuştu Rose.

Portland. Oregon. diye aceleyle söze karıştı Josie.

Burada, diye homurdandı Giles. Burada. Te Tuahine'de.

Galiba küçük bir anlaşmazlık var. diyen müfettiş. başını kaldırmış bekliyordu.
Hiç de değil. diye inat etti Giles. Karımın hastalığından söz etmiştim. Çocuk burada doğdu. Mr. Apuka size kayıtları gösterebilir.
Evet, kuşkusuz. Burada doğdu. diye kendisinin de pek anlayamadığı bir nedenle onu destekleme ihtiyacını hissetti Rose. Ama aklı iyice karışmıştı. Müthiş bir yorgunluk kapladı her yanını. Bu kadarına hazır değildi henüz.
Yazdıklarını bitiren müfettiş defterini ve kalemini kapatıp arkasına yaslandı. O halde çocuğun isminin Caroline ve yaşının da on olması imkansız görünüyor.
Josie tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki, babası masanın altmdan şiddetle dürttü onu. Şimdi Gendronlar'ın üçü de müfettişe dönmüş gülümsüyorlardı. Tabii imkansız. diye doğruladı Giles müfettişi.
Peki bu öteki çocuk,- diye gülümsedi müfettiş. Onun kaybolmuş olması sizi ilgilendirmiyor mu
Tabii ilgilendiriyor. Ama bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum,- diye devam etti Giles. Param yok. İlk kanma ödediğim nafakadan elime hiçbir şey kalmıyor. Bunun onun düzenlediği bir komplo olmadığından emin misiniz?
Gülmeye başladı müfettiş. Biz bunu bilemeyiz mösyö. Bu Amerikalılara kalmış bir iş. Biz burada yalnızca dostluk adına hareket ediyoruz. Onlar, on yaşında bir kızın annesinden çalınıp Ta-hiti'ye götürüldüğünü söylüyor. Oysa biz burada son derece mutlu bir aile buluyoruz. Anne, baba ve altı yaşında bir çocuk. Tahiti hükümeti mutlu bir aileyi asla rahatsız etmez. Anlıyorsunuz değil mi? dedikten sonra, masaya vurarak sözlerini noktaladı.
Rose'un yorgun zihni, duyduklarını ancak şimdi kavramaya başlamıştı. Öfke, dalgalar halinde boğazına yükselmeye başlamıştı. Genç adam onun bu halinin farkındaydı. 'Beni bunun için kullandın!' diye haykırdı içinden Rose. 'Çocuk kaçırmakla suçlanıyorsun ve beni de suçuna alçakça ortak ettin.'
Yerinden fırlayıp burnuna bir tane indirmemek için güçlükle tutuyordu kendini. Bu sırada Josie annesinin yanma sokularak ellerini tuttu. Onun temasıyla biraz sakinleşir gibi oldu Rose. Sonra uzun zamandır bilincinin derinliklerinde dolaşıp duran bir gerçek ansızın su yüzüne çıkıverdi. 'Onu baştan çıkarmaya çabalamakla bu kadar meşgul olmasaydın, şimdiye kadar çoktan burnuna bir tane indirirdin Miss Lambert!'
-O halde. diye konuşmaya devam etti müfettiş. -Bu küçük sorunu böylece çözmüş bulunuyoruz. Şimdi yapmam gereken yüzlerce lüzumsuz iş var. Azametle ayağa kalktı. Sonra Rose'a dönerek gülümsedi. -Bir hafta içinde Rose Harriet ismiyle ikinci kez karşılaşmak tuhaf değil mi?
İki kez mi? diye zayıf bir sesle sordu Rose. Aklı konuşmamasını ihtar ediyordu. Konuşma!
Bu herhalde yalnızca bir tesadüften ibaret. diye konuğuyla birlikte ayağa kalktı Giles. Bir Rose Harriet daha öyle mi?
•Tamamen öyle, diye başını salladı müfettiş. İnanması çok güç değil mi? Rose Harriet Lambert. Çok kanşık bir mesele. Kundakçılık, zimmete para geçirme, denizde müthiş bir fırtına, bir deniz kazası ve önemli bir tanığın, Rose Lambert' in ortadan kaybolması. Umarım ortaya çıkar. diye izahat verdikten sonra, fahuayla birlikte inerek kumsala doğru yürümeye başladı.
Her şey ortaya çıkıyor bir bir,' diye içini çekti Rose. Ona gerçek adımı söylemekle aptallık ettim. Pasifik adalarında sarışın, beyaz tenli iki Rose Harriet. Buna kim inanır?' Kundakçılık

ve zimmete para geçirme. Bunlar da ne demek oluyor? Rose Lambert'in kaybolduğunu da söyledi. Acaba babamı ele geçirdikleri için mı böyle konuştu?'

Bütün bunları taşıyabilecek durumda değildi. Kollarını masanın üstünde kavuşturarak başını koydu. Daha müfettiş iyice gözden kaybolmadan uykuya dalmıştı bile. Hiçbir korkunun onu rahatsız edemeyeceği derin, karanlık bir uykuya.

Uyumuş bile. diye fısıldadı Josie başını çevirip onu böyle görünce.

Evet, diye yumuşacık bir sesle mırıldandı babası. Tükendi zavallı kız! Dağda geçen bütün bir geceden sonra, bir de bunlar. Kolunu kızma dolayarak hafifçe sıktı onu. Ama çok iyiydi değil mi? Artık annenin bizi rahatsız etmesinden şüphelenmemize gerek kalmadı. En azından birkaç yıl.

Benim annem Rose. diye karşı çıktı küçük kız. Başka bir anne istemiyorum!

Şefkatle sarıldı kızına genç adam, ama gözleri ilerde uyuyan kadının üstündeydi. 'Tam bir kadın,' diye geçirdi içinden. 'Tanrım, şu şahane vücuda bak! Acaba iki yıldır hiçbir beyaz kadınla karşılaşmadığım için mi böyle hissediyorum.'

Rose burada kalmalı. diye mırıldandı Josie. babasından ayrılıp biraz geri giderek. Yeşil gözleri yalvarır gibi bir ifadeyle parlıyordu. Onun burada kalmasını sağlamalıyız! Bir an için genç adam da buna zorunlu olduklarını hissetti. Ancak bu hissi hemen çıkarıp attı içinden.

O istediğimizi yaptırabileceğimiz bir bebek değil, diye ciddi bir ifadeyle söze başladı. Evet, çok... çok hoş. Ama herhalde yakınları ve bir evi vardır. Hatta belki de evli ve çocuk sahibidir.

Peki ya değilse? O zaman da onu tutamaz mı yız?

Hemen tipik bir baba pozu aldı genç adam. Bunu daha sonra konuşuruz. dedi. Şimdi anneni yatağına taşımamız gerekiyor. Sen önden gidip kapılan aç.

Sandalyede uyuyan güzeli hafifçe kollarına aldı genç adam. Rose'un başı onun omzuna yaslanmıştı. saçları çenesini gıdıklıyordu. Pek hafif olduğu söylenemezdi, ama bunu zaten bekliyordu genç adam. İçindeki o vahşi erkek kanı kımıldanmaya. baş kaldırmaya başlamıştı. Kendi kendine lanetler okuyarak elini, genç kızın fildişinden oyulmuşa benzeyen göğsünü kavrayın-caya kadar kaydırdı. Hafifçe kımıldadı genç kız ve ona daha da yaslandı. Dudakları bir gülümsemeyle aralanmıştı. Odaya girinceye kadar, ondan yararlanmaya çalıştığını söyleyip durmasına rağmen, eliyle o muhteşem göğsü okşamaktan kendini alamadı Giles Gendron.

Josie yatağı hazırlamış, bir elini de sus demek ister gibi dudaklarına götürmüştü. Giles elindeki yükü özenle yatağa bıraktı. Bir eliyle sandaletlerini çıkardı. Öteki eli de onun muumuusunun eteğine doğru uzanmıştı ki, sağ duyusu araya girip müdahale etti.

Git Miri'yi bul ve gelip anneni soymasını söyle, dedi ters bir ifadeyle. Küçük kız başını salladı ve yok oldu.

Uzanmış yatan kadını seyre daldı. Saçları etrafa dağılmış, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle öylece yatıyordu önünde. Kendini daha fazla tutamayarak eliyle saçlarını okşayıp düzeltti. O sırada Rose kımıldadı ve yüzündeki gülümseme silindi. Genç adam elini hemen çekti, biraz durduktan sonra eğilip öptü onu dudaklarından. Odaya giren Miri onu bu halde buldu.

Aue, diye fısıldadı adalı kız. Galiba bir yanlışlık var. Neden karını benim soymamı istiyorsun? Bunu kendin yapsana. Çok güzel bir kadın, değil mi?

Evet, çok güzel. diye içini çeken Giles, yataktan biraz uzaklaşmıştı. Ama yine de onu sen soysan daha iyi olacak. Benim çalışmam gerekiyor.

Siz yabancılar ne tuhafsınız. diye kıkırdadı Miri. Bu kadar güzel bir kadının var ve sen çalışmaya gidiyorsun!

Bütün bir akşamüstü çalıştı genç adam. Güneşin ışıkları solarken işini bitirmişti ancak. Arkasına yaslanıp oraya buraya dağılmış kağıtları seyretti. Gülümseyerek küçük daktilosunu örterken. 'Filmini şimdiden görür gibiyim,' diye söylendi.

Odasını olduğu gibi bırakıp hole çıktığında hala gülümsüyordu. Onun odasının önüne gelince durdu ve içeri baktı. Sırtüstü uzanmış uyuyordu genç kız. Saçlan yüzünü bir hale gibi çevrelemişti. Üzerindeki ince çarşaf vücuduna sarılmış, tüm kıvrımlarını olduğu gibi dışarı vuruyordu. O sırada hafifçe yan döndü ve kayan çarşaftan muhteşem bir göğüs çıktı ortaya. Genç adam gözlerini bu göğüsten ayıramıyordu. Ansızın kanı kaynamaya ve müthiş bir süratle akmaya başlamıştı damarlarından. Ayakları onu odaya sürükledi. Sanki bir uyur gezer gibi hareket ediyordu.

Genç kızm yatağının yanına gelerek dizlerinin üstüne çöktü. Eğilmemek için kendini güçlükle tutuyordu. O anda genç kız hafifçe inleyerek yan döndü. Göğsü, sanki üşümüş gibi ürpermeye başlamıştı. Mantığı genç adama, her şeyi berbat etmeden önce, kalkıp gitmesini emrediyordu. 'Bu kadının yardımına ihtiyacım var.' diye hatırlattı kendi kendine. Daha her şey yoluna girmedi.' Şimdi artık onun hakkında biraz daha bilgi sahibiydi. Adalarda, aynı anda Rose Harriet adında iki kadının bulunması, hemen hemen imkansızdı. 'Sen Rose Harriet Lambert'sin,' diye mırıldandı sevgiyle. 'Bütün polisin aradığı Rose Har-riet.' Mantığı tekrar haykırdı. 'Kalk ve git!'

Gözleri tuhaf br gerilimle yanıyordu. Gerçekten kalkıp gitmek niyetiyle ellerini yatağın kenarına dayadı. Ama işte hepsi o kadar... Bir milim bile kımıldayamadı yerinden. Bunun yerine başı yavaş yavaş öne doğru eğilmeye başladı. Dudakları o güzelim göğse temas edinceye kadar eğildi ve yumuşak doku sertleşip kabarıncaya kadar diliyle ve dudaklarıyla öpüp okşadı bu göğsü. Sonra başını kaldırarak onun yüzüne bak tı. Gözleri açılmıştı genç kızın? Ama bu gözler neyle doluydu?

Rose, bu anlarda. Giles Gendron'la dolu, karmakarışık bir rüya görmekteydi. Vahşi, çılgın bir rüya. İkisi de çırılçıplaktı. Birbirlerine sarılmış, adeta kenetlenmiş sevişiyorlardı. Tam o anda, genç adam dudaklarıyla onun göğsüne dokundu ve rüya bitti.

Ne... ne yapıyorsun? diye titreyen bir sesle sordu. Bir an önce, yarıda kesilen rüyasına dalmak ister gibiydi. Daha fazla, daha fazla, diye haykırmak istediği rüyaya. Ama rüya bitmişti ve genç kızın içini bir öfke dalgası sarmaya başlamıştı.

Tabii Giles'm bütün bunlardan haberi olamazdı. Hemen doğrularak geriledi. Yüzüne yine o vahşi, alıcı bir kuşu andıran maske geri gelmişti. Genç kız çarşafı vücuduna sararak örtündü ve mümkün olduğunca gerileyerek yatağın en uzak köşesine sığındı.

Buna hakkın yok! Sesi buz gibiydi. Kelimeler ağzından şaklar gibi çıkıyordu.

Evet, diye içini çekti genç adam. Ben... söyleyecek hiçbir mazeretim yok. İyi olup olmadığına bakmak için gelmiştim ve seni gördüm. Bu... bu hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı bir şeydi. İşte hepsi bu. Ben de herhangi bir erkeğim. Sanırım özür dilememi bekliyorsun.

Eğer içinden gelmiyorsa, buna gerek yok. diye soğukluğunu muhafaza etmeye çalıştığı bir sesle söylendi Rose. Bu bocalayan erkekte onu çeken bir şeyler vardı. İçinde ona karşı bir şeyler büyüyordu. Arzu değildi bu. Aşk da değildi Ama adını koyamadığı bir şey...

Şey. diye söze devam etmeye çabaladı genç adam, öyleyse özür dilememin bir faydası yok. Çünkü kendimi şu kadarcık pişman hissetmiyo rum ve elime yeniden bir fırsat geçtiğinde, aynı şeyi yapmayacağıma söz veremem.

-Öyleyse burada daha fazla durman gerekmiyor,. diye atıldı Rose. Artık tamamen uyanmış, kendine gelmişti. Müfettiş adayı terk edene kadar bu adamın suyuna gitmekten başka çaresi yoktu. Bu kaba adamla çılgınca bir ilişkiye girmek de. dünyada yapması gereken son şeydi. Nasıl olmuş da Josie kadar tatlı bir çocuğun babası olabilmişti. Ansızın onun ilk karısına karşı büyük bir sempati duydu.

Kaç yaşındasın Rose? Soru odadaki sessizliği yırtarcasma döküldü genç adamın dudaklarından.

•Yirmi, diye cevap verdi genç kız, hiç düşünmeden.

Ah! Bir şeyler hatırlıyorsun.

Evet, diye büyük bir kızgınlıkla cevap verdi Rose ve ağzını sımsıkı kapadı.

Öyleyse bana neler hatırladığını anlat.

Yirmi yaşında olduğumu hatırlıyorum. ‘Haydi bakalım, bundan ne çıkaracaksın?' diye eğlendi içinden genç kız.

Bir açıklama bekleyerek durdu Giles. Sonra içini çekti. Pekala. Bu da bir şeydir. Kolundaki saate bir göz attı. Yemeğe yirmi dakika var Giyinsen iyi olur. Müfettişe son kez katlanaca ğız. Gemi yedide gelecek ve yarın sabah dörtte de hareket edecek.

Rose çabucak- kalkıp giyindi. Aslında gardırobu öylesine mütevaziydi ki, giyinmek için fazla bir vakit harcaması gerekmiyordu. Verandaya çıktığında Giles'ı elinde bir kadehle kendisini bekler buldu. Genç adam ona da bir kadeh uzattıktan sonra, kolunu yavaşça onun beline doladı.

Şunlara bak, dedi öteki eliyle bir yeri işaret ederek. İleride, evin önünde, Josie ve müfettiş Tihonu. baş başa hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Yemek zilinin çalmasıyla, sohbetleri kesildi.

Her şeyi temizlemem gerekti. diye geniş bir gülümsemeyle söze başladı müfettiş. Kayıtlar biraz tozlanmış. Resmi kayıtların tam on dört yıldır hiç kontrol edilmediğini söylesem bana inanır mıydınız? Sonra kendi kendine bir şeyler mırıldanarak içeri girdi ve banyoya doğru yürüdü.

Ne istiyor/ diye Giles sordu aceleyle.

Hiçbir şey, diye babasını kucakladı Josie. Bana annem ve babamla mutlu olup olmadığımı sordu. Ben de çok mutlu olduğumu söyledim. Sonra kendi ailesinden söz etti. Tam altı kızı varmış. Ne güzel değil mi? Sonra yeniden burada mutlu olup olmadığımı sordu. Ben de çok mutlu olduğumu, annem ve babamla birlikte burada yaşamak istediğimi söyledim. Sonra gülerek Rose’a baktı. İkisinin arasında sözlerle söylenmemiş bir anlaşma oluşuvermişti birden. Söyleyeceği her şeyden vazgeçti Rose.

Hala şüpheleniyor, biliyor musunuz? diye keyifle söylendi Giles. Bu gece çok mükemmel bir şov yapmamız gerekiyor.. Tamam mı?

Tamam, dedi Josie. Sonra ona döndü. Tamam mı anne?

Ku... kuşkusuz tamam.

Yemekte fazla bir sorun çıkmadı. Miri ve Sam Apuka da onlara katılmıştı. Dünyayla ve adalarla ilgili bir sürü şeyden konuştular.

Bir ara Rose. uzun zamandır merak ettiği birşeyi hatırladı ve Miri'ye dönerek sordu. -Miri. Şam'la ne zaman evleniyorsunuz?-

Masadaki bütün başlar ona döndü. Miri başını öne eğmiş, utançla gülüyordu. Masanın altından bacağına bir tekme yiyen Rose. müthiş bir hata yaptığını ancak o zaman anladı.

Belki ben açıklayabilirim. diye söze başladı müfettiş, uzun süren bir suskunluktan sonra Adalarda hala hüküm süren bir gelenek vardır. İnsanlar aile kurmak ve soylarını sürdürmek için evlenirler. Bu nedenle erkek çocuklar özellikle önemlidir. Anlıyor musunuz?

Kendini budala gibi hissederek başını salladı Rose.

-Bu nedenle, bir erkek evlendiğinde erkek çocuğu olacağından emin olmak ister. Tamam mı

Akla yakın görünüyor. diye kekeledi Rose Ama arada bir eksiklik var gibi.

Çok güzel. diye masaya vurdu müfettiş. Bir kopukluk var. Bu yüzden de bir kız evlenmeden önce erkek çocuk doğurabildiğini ispat etmek zorundadır. Şimdi anlayabildiniz mi?

Ne? Rose'un gözleri şaşkınlık ve biraz da hiddetle irileşmişti. Yani Miri'nin evlenmeden önce mutlaka bir erkek çocuk doğurması gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz? Giles, Josie'nin yanında daha fazla konuşmaması için ona işaret ediyordu. Çünkü küçük kız. konuşulanların bir kelimesini bile kaçırmamak için kulaklarını açmış dinliyordu. Ötekiler konuyu değiştirmeye çalışarak bir şeyler söylediler. Rose da dinlemeye çalıştı. Ama biraz Önce duydukları aklından çıkmıyordu. Çocuğun cinsiyetini baba belirlermiş! diye kendi kendine mırıldandı ve bileğine bir tekme daha yedi.

Yemek faslı dokuzda sona erdi. Josie gibi, müfettiş de çeneleri ayrılacakmışçasına esniyordu

Sam ve Miri ise birbirlerine yiyecekmiş gibi aç gözlerle bakıyorlardı. Biraz sonra özür dileyip kalktılar ve köye döndüler. Geminin geldiğini belirten bir davul sesi duyuldu.

Mr. Apuka çok hoş bir adam, dedi müfettiş masadan kalkarken. Sizler de Mr. ve Mrs. Gendron... Bu çocuk kaçırma meselesi hakkında olumsuz bir rapor vereceğim. Bu meselenin hiç aslı esası yok. Size iyi geceler diliyorum. Sabah erkenden gideceğim. Sizin kalkmanıza gerek yok Pek çok, oğul sahibi olmanızı dilerim.

Giles kolunu yeniden genç kızm beline doladı. Son zamanlarda bunu pek sık yapmaya başlamıştı. Pek de rahatsız edici bir şey değildi doğ rusu. Sonra Josie gelerek, başını annesinin omzuna yasladı.

Çok yoruldun değil mi tatlım. Küçük kız bitkin. başını salladı.

İyi miydik baba. diye sordu sonra.

Hem de çok, diye tatlı bir sesle konuştu genç adam. Bundan daha iyisi olamazdı. Birkaç saat sonra hepimiz düze çıkmış olacağız. Rose. onun hepimiz demesine hayret etmişti. 'Beni de komplosuna dahil etti,' diye düşündü. Ama bir yandan da genç adamın. Biz,' diye söz etmesi çok hoşuna gitmişti. Birkaç saat sonra gerçekten, kendisi de kurtulmuş olmayacak mıydı? Neşelenerek kollarını her ikisine de doladı. 'Kendinin Rose Gendron olduğunu farz etmek o kadar da zor değildi, galiba.'

Haydi bakalım, şimdi uykuya, diye fısıldadı kızına. Duşunu yarın yaparsın. Yarım saat sonra. Josie. eli yine annesinin elinde, uykuya dalmıştı bile. Ayağa kalkan Rose. iyice gerindi. 'Ne tuhaf insanlar, ne tuhaf bir gün.' diye gülümsedi. Odasına yürüyerek kendi diktiği kıça gecelimi giydi. Ay yükselmemişti. Her yer karanlıktı. Ayaklan, odasına konmuş olan o

yabancı eşyalara takılınca küfretti. Bunları ne zaman gelip alacaklardı? Sonunda gece tuvaletini bitirip yattı.

Tam uykuya dalmak üzereyken, odada birisinin bulunduğunu fark etti. Birisi yerdeki eşyaları kenara çekiyordu. Kim o? diye, küçük kızı uyandırmaktan korkarak fısıldadı.

Benim, diye cevap verdi genç adam. Benim... Lanet olsun! Her şeyi odanın ortasına koyup gitmişler.

Şşş. diye uyardı onu Rose. Josie uyuyor. Odamda ne arıyorsun? Gelen seslerden genç adamın bir yol bularak yatağın başucuna geldiğini ve oradaki sandalyeye oturduğunu anlamıştı. Eee? diye sorusunu tekrarladı.

Ne e'si?

Ne yapmaya çalışıyorsun? derken duyduğu panik sesinden rahatlıkla anlaşılıyordu

Soyunuyorum. Ne yaptığımı sanıyordun?

Burada soyunamazsm. Derhal çık buradan. Kendi odanda soyun.

Biraz kafanı kullansana. derken yere düşen bir pabuç sesi duyuldu.

Kafamı mı kullanayım? diye ıslık çalar gibi bir sesle sordu Rose. Eğer hemen çıkıp gitmezsen, herkesi ayağa kaldırırım.

Hiç durma, diye homurdandı genç adam. Bir şeyler daha söyledi, ama Rose onları duymamış olmayı tercih etti.

Neden... Neden yapıyorsun bunu, diye inledi. Gözyaşları taşmak üzereydi. Neden?

Biraz düşünsene, diye tekrarladı genç adam. Yalnızca üç yatak odamız var. Birinde Josie. birinde de müfettiş kalıyor. Geri kalan tek odayı da eşimle paylaşmamdan daha doğal ne olabilir?

Ne biçim bir mantık bu? diye kükredi Rose Daha önce sana bana el sürmemeni söylememiş miydim?

Of. çeneni kapa ve ileri git Rose. Yatak dördümüzü bile alabilecek kadar geniş. Başka bir çare görebiliyor musun?- Yatak onun ağırlığı altında gıcırdadı. Ortalık çok karanlık olduğu için Rose onun üzerine ne gitmiş olduğunu göremiyor ve bunu bilmek için, dayanılmaz bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. Parmağını ona doğru yavaşça uzattı. Ama genç adam, nasıl olduysa bunu fark etti ve elini daha yarı yoldayken yakalayıp kendi kamına doğru götürdü ve bastırdı. Çırılçıplaktı. Hiçbir şey giymemişti. Yanmış gibi çekti elini Rose.

Tanrı aşkına. diye mırıldandı onun kulağına genç adam. Sana tecavüz etmeyi filan planlamıyorum. Gözlerini kapa ve iyi bir kız ol da hiç olmazsa bari birimiz uyuyabilsin.

Genç adam birkaç kez dönmüştü yatakta ve her seferinde de vücudunun baştan aşağı ürperdiğini hissetmişti Rose. Hayatında ilk kez yatağını birisiyle, üstelik tam bir erkekle paylaşıyordu. Onun soluk alışlarını duyabilmek için, kendi nefesini tuttu. Soluk alışının hafifliğinden, onun uykuya dalmış olduğunu anladı. Yeniden parmağını uzattı. Genç adam çok daha yakınındaydı şimdi. Çok daha yakın. Parmağıyla hafifçe göğsüne dokununca, sıcaklığını, kalbinin atışını hissetti. Parmağını hemen çekerek, arkasını döndü ve mümkün olan en iyi pozisyonu bulmaya çalıştı. Ama bu o kadar kolay değildi. Önce ko-yunları saymayı denedi. Olmadı. Sonra tikilen saymaya başladı. Ve en sonunda uykuya dalmayı başardı.

Gecenin bir saatinde, müfettiş gemiye yetişmek üzere evi sessizce terk ettikten sonra, ansızın bir fırtına çıktı. Serin bir rüzgar dolaştı her yen Sonra ani bir sağanak başladı. Yağmur damla larmın tıkırtısını yarı uyur yarı uyanık fark eden Rose içgüdüsel olarak hemen

yanıbaşındaki vücuda doğru sokuldu. Karşılık verdi genç adan. Kollarıyla sımsıkı sararak kendine çekti onu iyice. Bu kolların sıcaklığında, sarışında güven veren. rahatlatan bir şeyler vardı. Genç kız iyice gevşeyerek, kendini karnının üstündeki elin sakinleştirici dokunuşuna bıraktı.

Ben... diye başlayıp bir şeyler söylemek için ağzını açtı.

Sakın konuşma. diye fısıldadı genç adam. Hiçbir şey söyleme. Her şey yolunda. Bu seste hipnotize edici bir yan vardı sanki. Hiçbir şey söylemeden konuşmaya, anlatmaya devam etti genç adam ve Rose yavaş yavaş büyülendiğini hissetti. Kanını okşayan eller göğüslerine doğru yükseldiğinde itiraz edecek gücü kalmamıştı. Ne de itiraz etmeyi istiyordu. Ama alev alev yanan parmaklar göğüs uçlarını kavrayınca. içinden yükseliveren şeytani dürtüye daha fazla dayanamadı. Döndü ve bir kadının duyabileceği bütün arzuyla sarıldı ona. O benim kocam.' diye kendi kendine tekrarladı. ‘Kocam o benim!’ Ve bunun doğru olmadığını bile bile, kabaran arzuya bıraktı kendini. Önüne kattığı her şeyi silip süpüren o çılgınca arzuya.

Hırsla kavramıştı onu genç adam. Rose onun siluetini ancak karanlık bir gölge halinde görebiliyor. ancak gücünü, sertliğini ve uyarılmış erkekliğini hissedebiliyordu. Dudakları birbirini buldu. Nemli, sıcacık, yumuşacık dudaklar.. Ama bu dudakların teması giderek sertleşip vahşileşiyor. daha ısrarlı ve zorlayıcı oluyordu. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ve genç adamın dili bir yılan gibi içeri daldı. Ondan sonra kendini kaybetti Rose. Bütün direnmesi yok oldu. Bir fırtına patladı benliğinde.

Bütün gücüyle sarılarak, onun vücudunun sertliğini iyice duymak istercesine kendine bastırdı. Her ikisine de sonsuz gibi gelen bir süre boyunca dudakları birbirinde eridi. Sonra genç adamın yakıcı dudakları kulaklarına, oradan boynuna oradan da arzuyla sertleşmiş göğüslerine kaydı. Deliye dönmüştü Rose. Ne yapaca ğını bilemeyerek tırnaklarını onun sırtma geçirdi. Farkında olmadan inliyordu.

Genç adam iri elleriyle, kısacık geceliği sıyırıp attı bir çırpıda. Ona daha yakın olmak, onu tüm benliğiyle hissedebilmek için, dayanılmaz bir arzu duyuyordu Rose. Ellerini çılgın gibi onun vücudunda dolaştırdı. Kendi vücudunun her yerinde dolaşan sert, arzulu, güçlü eller harab ediyordu onu. Daha sonra kamının küçük çıkıntısında gezinen eller, daha da aşağılara indi ve daha önce hiçbir erkek elinin değmediği noktalara gelince durakladı. Tam da gerekli noktaları okşadıkça, duyduğu zevkten haykırmamak için kendini zor tutuyordu Rose. Giles. diye vahşi bir sesle fısıldadı. Şimdi lütfen. Şimdi!

Ne düşünebilecek, ne de konuşabilecek durumdaydı. Vücudunun her zerresi. 'Haydi/ diye haykırıyordu. ‘Haydi artık, bekleme!’ Onun üzerine boylu boyunca uzanmıştı genç adam. Onun bacaklarını dizleriyle iki yana açtıktan sonra, biraz durakladı. Ancak Rose kendini ona doğru kaldırınca. daha fazla bekleyemeyerek son bir atılışla sahip oldu ona. Duyduğu acı ansızın çarptı Rose'u.

Hafif, geçici bir acıydı, ama bu kadan bile onu gerçeğe döndürmeye yeterliydi. Bir anda donup kalıverdi. Duyduğu o korkunç zevk, o müthiş arzu sönüp gidivermişti birden. Hayır. diye mırıldandı. Sonra daha yüksek bir sesle tekrarladı. Hayır!

Ama artık faydası yoktu. İş işten geçmişti artık. Genç adamın durması imkansızdı. Nitekim, yalnız başına da olsa doruğa ulaşmış ve Rose'un üstüne yığüıvermişti. Ve işte ancak o zaman, yıkmış olduğu engelin ne olduğunu anlayabildi. Rose. altında buz kesmiş, tir tir titreyerek yatıyordu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Rose? diye yarı şüpheli, yarı özür diler bir sesle mırıldandı.

Lanet olsun. Lanet olsun sana. Buna hakkın yoktu! Sesi müthiş bir pişmanlıkla dolu, fısıltı gibi çıkmasına rağmen, çınlatıyordu sanki odayı.
Bana bu hakkı verdiğini sandım Rose, diye boğuk bir sesle konuştu genç adam. Bana kendin geldin. İstediğinin bu olduğunu zannettim.
Öyleyse yanıldın. Lanet olsun sana! Seni bana tecavüz etmen için çağırmadım. Fırtına... fırtına korkutmuştu beni.
Zihni bir bahane bulmak için çabalıyordu. Kendini mazur gösterecek bir bahane. ‘Onu durdurabilirdim.’ diye itiraf etti kendi kendine. Neden durdurmadım? Kansı olduğumu söylediği için mi? Evet, evet Beni buna inandırdı. Onun hatası bu. Benim değil. Kendimi yıllarca bunun için mi sakmdım? Tanrım, bana neler yaptı?'
Gücü kesilmiş olan elleriyle mecalsizce itti onu. Yavaşça doğrularak yatağın öbür ucuna gitti genç adam. 'Tanrım, ne yaptım ona?' diye düşündü. 'Bakireymiş! Ne yaptım ben? Ama... ama onun bunu istediğini sandım. Neden şimdi kendimi affettirmeye çalışıyorum.’
Ben... çok üzgünüm Rose. diye fısıldadı. Böyle olmasını asla istememiştim. Oluverdi işte. Senin istediğini sandım gerçekten.-
Demek öylesine oluverdi, öyle mi? Bir anlık iş zaten, ne olacak. Umarım kendinden hoşnut-sundur. çünkü ben kesinlikle değilim. Tanrım, bana ne yaptın?-
-Fark edemedim... Kendimi durduramadım Rose. Sana ne kadar ü^gün olduğumu nasıl anlatabilirim? Söyle, ne istersen yaparım!
Buna eminim, diyen Rose’un sesi insanın kanını donduracak kadar soğuktu. Ondan iyice uzaklaşıp oturduktan sonra konuşmaya başladı. -Bana senin karın olduğumu ve Josie’nin de benim kızın olduğunu söyledin. Hepsi yalandı demek. Daha başka ne yalanlar uydurdun bakalım? Genç adama bu suçlamaları yağdırırken, içinden yükselen ve 'Her şeyin farkmdaydın sen.’ diyen sesi bastırmaya çalışıyordu.
Ne istersen yapanm Rose. Ne istersin. Genç adamın ızdırapla çınlayan sesin duymak ve onun acı çektiğini bilmek Rose’a garip bir zevk veriyordu.
•Çok güzel. diye dişlerinin arasmdan söyledi. Beni tekrar bir bakire yap öyleyse.
Genç adam gömleğini ve şortunu alıp verandaya doğru yürüdü. Mucizeler yaratamam. diye homurdanarak, verandanın bambu korkuluğunu yumrukladı.
Dışarıda şafak sökmek üzereydi Denizden esen rüzgar serin bir el gibi yüzünü yaladı. Çiçek ve toz kokuları karışarak içini dolduruyordu. Ama bütün bu güzelliklerin hiçbirini görecek hali yoktu. Omuzları, taşıdığı yükün ağırlığıyla çökmüş gibiydi.

Bölüm Yedi

Yatak odasının karanlık bir köşesinde uzun süre oturdu Rose. yalnız başına. Bulabildiği en büyük muumuuyu giymişti. Mantıklı düşünmeye çalışıyordu, ama yapamıyordu. ‘Keşke onu dur-dursaydım,’ diye düşündü. 'Durdurabilirdim. Öyle değil mi? Hep beni sevecek bir erkek düşleyip dururdum. Ama dün geceki aşk değildi. İkimizin de duyduğu hayvanca bir arzuydu o. başka bir şey değil. Ama hatalı olan o! Eğer bana yalan söyleyip kandırmasaydı, zorla yatağıma girmeseydi. bunların hiçbiri olmayacaktı. Bütün suç onda. Lanet olsun bu adama.’
Miri perdeyi çekerek içeri daldı o sırada. Sonra köşede oturan Rose'u fark ederek durakladı. Kumsalda olduğunu sanıyordum,- dedi. Daha sonra yine gelir ve...
Hayır. diye içini çekti Rose. Getirdiklerinin hepsini geri götür.
Hediyeleri olsun açmayacak mısın?
Ne hediyeleri? ,

İşte şunlar. Miri odayı dolduran paketleri gösteriyordu. O bunları seçebilmek için günlerce kataloğun başından ayrılmadı. Şuraya bakın. Küçük paketlerden birini alarak açtı ve içindekileri yatağın üstüne serdi. Şuna bak. Ne dersin?

Nefis bir takımdı bu. Her şey vardı. Elbiseler, iç çamaşırları, nefes kesen bikiniler. Miri, bluzlardan birinin kumaşını okşayarak yanağına götürdü. Nefis, değil mi? Beğendin mi?

Hayır, hiç beğenmedim,- diye parladı Rose. Hepsini götür buradan. Hepsini. Çabuk.

Miri hayretle onu süzdükten sonra, paketlen aceleyle topladı. Peki ya o... diye söze başlayacak oldu.

Yerin dibine batsın o. diye haykırarak onu susturdu Rose. Yerli kız omuzlannı silktikten sonra elinde paketlerle dışan çıktı. Birkaç dakika sonra Giles girdi içeri.

Tıpkı bir çocuk gibi davranıyorsun. diye başladı asık bir suratla. Bunları bir hafta önce ıV marlamıştım. Sen...

Senden hiçbir şey istemiyorum, diye dişlerinin arasından homurdandı Rose. Hiçbir şey. Tek istediğim bu odadan çıkıp gitmen. Ve eğer bana bir daha elini sürecek olursan, Tanrı şahidim olsun, seni öldürürüm.

Her şeyin benim hatam olduğuna inanıyorsun, demek. Peki ya sen bu suça hiç iştirak etmedin mi?

Çık buradan. diye haykırdı genç kadın. Hayatımda hiç kimseden senin kadar nefret etmedim. Defol!

Lütfen kendine karşı saygılı ol. Bir tecavüz değildi bu. Biliyorsun.

Öyleydi, diye çılgın gibi bağırdı yine. Yalan. aldatmaca ve kaba kuvvet, öyle ya. nasıl olsa senin karındım. Çocuğunun annesi. Hah!

Pekala, diye içini çekti genç adam. O halde bundan sonra ne yapabileceğimizi konuşalım. Evlenirsek, sanınm...

Evlenmek mi? diye yumruklarını sıkarak ayağa fırladı Rose. 'İyi ki Josie'yi Miri'yle birlikte köye yolladım,' diye düşündü genç adam.

Dün geceden sonra, seninle evlenmek öyle mi?

Evet, ilk akla gelen bu. diye savundu kendini genç adam. Gebe kalabilirsin, biliyorsun. Bu durumda evlenmemiz bana çok akla uygun geliyor.

Akla uygun mu? diye haykırdı genç kadın.

Evet, akla uygun. diye sükûnetini korumaya çalışarak tekrarladı Giles. Benim bir kadına, senin de bir erkeğe ihtiyacın var. Özellikle de gebe kalacak olursan. Bu koşullarda...

Mukavemeti biraz kırılmış gibiydi Rose'un. Ama tümüyle değil. Eğer yeryüzünde kalan son erkek sen olsan bile, seninle evlenmem! diye her heceyi tane tane vurgulayarak konuştu.

Kontrolünü yitirmişti artık genç adam. Ben de seninle evlenmek için deli olmuyorum, diye parladı. Ama olanlardan sonra, kendimi buna zorunlu hissediyorum.

Öyleyse unut, diye atıldı genç kadın. Asla olmayacak böyle bir şey. Gebelik meselesine gelince. adanın adetini unuttun mu? Erkek çocuk olana kadar evlenmek gerekmiyor. İstediğim bir tek şey var Mr. Giles Gendron. O da bu adadan bir an önce uzaklaşmak. Hemen!

Şaşkınlıkla ona bakıyordu genç adam. Böyle bir tepkiyi asla beklemiyordu. Evlenme teklifinin onun hoşuna gideceğini sanmıştı.

Haksızlık ediyorsun. diye karşı çıktı genç adam.

Çok da iyi ediyorum, diye homurdandı Rose. Her neyse, böyle saçmalıklarla kaybedecek zamanım yok. Bu adadan ne zaman kurtulabilirim?

Genç adam sandalyesine yaslanıp düşünmeye koyuldu. Her şeye rağmen kendini onunla evlenmek zorundaymış gibi hissediyordu. Bunu yalnızca kendi vicdanini rahatlatmak için istiyor değildi kuşkusuz.' Josie vardı bir de. Kızım hızla büyüyor. Üstelik tam bir yerli kızı gibi. İngilizcesi de o kadar kötü ki... Onun için bir şeyler yapmalıyım. Bir anneye ihtiyacı var. Güvendiği ve sevdiği birine. Rose da tam öyle birisi. Bir de ben varım tabii. Ancak düşünceleri buraya gelince. hemen kendini durdurdu.

Tam o sırada parmakları cebindeki katlanmış gazeteye dokundu. Tamam, bulmuştu. Elindeydi artık Rose. Ne isterse yapmak zorundaydı.

Korkarım bu imkansız, diye söze başladı. Öteki gemi gelene kadar bu adadan çıkmak mümkün değil. Bu da... dur bakayım... üç ay beklemeni gerektiriyor. Evet, gemi Noel'e doğru gelir sanırım. 'Şimdi ne yapacaksın bakalım, küçük hanım?' diye söylendi içinden ve gözlerini onun yüzüne dikti.

Yani, üç ay beklemem gerektiğini mi söylüyorsun. Ama imkansız bu! Üç ay!

Evet, öyle, diye sırıttı Giles. İstersen yüzmeyi deneyebilirsin tabii. Ama bunun için altı kilometre yüzmen gerekiyor.

Altı kilometre mi? O kadar da uzak değilmiş. Beni götürecek bir balıkçı nasıl olsa bulurum.-

• Bulamazsın Rose Gendron. Ayrıca. yerlileri kendi özel sorunlarına karıştırmaya hakkın yok.

Ben Rose Gendron değilim, lanet olsun. Ben senin karın değilim. Asla da olmadım. Dün gece bunu ispatladın. Umarım müfettiş geri gelir ve ben de ona seninle ilgili bildiğim her şeyi anlatırım.

Ama bu şantaj Rose. Açıkça şantaj.

-Evet. Ve sen de onu hak ediyorsun.

Ayağa kalkarak onun başına dikildi Giles. Beni korkutmaya çalışıyor,' diye düşündü Rose. Canavar.'

• Bu günlerde pek çok şey hatırlar gibi görünüyorsun Rose, diye dostça bir tonla konuşmaya başladı. Yirmi yaşından olduğunu, benim karım olmadığını, benden nefret ettiğini... daha başka neler hatırlıyorsun bakalım?

Genç kadın artık dilini tutamaz hale gelmişti. Her şeyi. diye haykırdı.

Her şeyi mi? Tek kaşı alayla havaya kalkmıştı genç adamm.

Evet, lanet olasıca, diye bağırdı Rose. Çok zeki olduğunu sanıyordun değil mi? Sana bir şey söyleyeyim mi? Kendi kendini kandırıyorsun. Ben asla hafızamı kaybetmedim. Asla?

İşte her şeyi söylemişti artık. Genç adamın tepkisinin ne olacağını bekleyerek durdu. Ama. o da ne? Giles gülmekten iki büklüm olmuş, sarsılıp duruyordu. O kadar içten gülüyordu ki. gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. 'Ne olurdu, bir anlığına erkek oluverseydim.' diye haykırdı Rose. 'Onu yere seriverseydim bir vuruşta.' Sonra daha fazla dayanamayarak sordu. Niye gülüyorsun?

Rose. bu çok komik. diye kahkahalar arasından söylendi Giles. Demek biz seni kandırmaya çalışırken, sen bizi uyutuyordun asıl.

Bunda o kadar gülecek bir şey göremiyorum. Ölesiye korkmuştum.

Daha da komiği ne biliyor musun? diye kıkırdadı genç adam. Tecavüz sahnesi. Sana karım olduğunu söylemiş olduğum için, onun tecavüz olduğunu iddia ediyordun. Çok ahlaksızmışsın Rose. Ayağını hırsla yere vurdu Rose. Sonra da yerine çivilenmiş gibi kalakaldı.

Şimdi bana Rose Lambert'ten bahset.- diye yumuşacık bir sesle sordu genç adam.
Rose Lambert adında birini tanımıyorum.
Öyleyse pek antika bir hafızan var, dedikten sonra gazeteyi çıkarıp önüne açıverdi. Buna ne dersin?
Gazetenin manşetinde kocaman harflerle. BUKADINI GÖRDÜNÜZ MÜ?' diye yazıyordu. Alt-ta, Rose'un on dört yaşındayken çekilmiş, soluk bir resmi vardı. Babamın daima cüzdanında taşıdığı resim,' dedi kendi kendine. Öyleyse babamı buldular ya da en azından cüzdanını.'
Haber şöyleydi: 'Adalardaki polis, ekim ayında. Banque de Pacific'deki yangını ve zimmete para geçirme olayını araştıran yetkililerden birinin kızı olan ROSE HARRİET LAMBERT'İ bulmak için seferber oldu. Olay sırasında bankadan iki milyon frank değerinde altın, döviz ve senet çalınmış, sonra da bina ateşe verilmişti. Miss Lambert son olarak yedi ekimdeki fırtına sırasında. Southwinds yatının güvertesinde görülmüştü.' Daha sonra kendisinin özellikleri sıralanıyor ve bilgi verene ödül vaat edildiği yazılıyordu.
Genç kadın gazeteyi Giles'a uzattı. Makine gibi çalışan beyni, inkar etmekten başka çaresi olmadığını söylüyordu. Ben Rose Lambert diye birini hatırlamıyorum, diye homurdandı.
Zaferle çınlayan bir kahkaha attı genç adam. Önümüzdeki üç ay. Josie'ye bakacak birine ihtiyacım var. Onu sevecek ve eğitimiyle ilgilenecek birine. Eğer bunu kabul edersen, ben de sana adalardan istediğin yere gitmeyi sağlamayı garanti ediyorum. Samoa'ya. Yeni Zelanda'ya. Amerika'ya... Ve orada yeni bir yaşam kurman için elimden gelen yardımı yapacağıma da söz veriyorum. Buna ne dersin?
Ne diyeceğimi sanıyorsun? diye bağırdı. Hayır! Bu adadan çıkmanın nasıl olsa bir yolunu bulacağım.
İşte bu çok kötü, diye acımasızca eğlendi onunla Giles o zaman. Koltuğunda rahatça arkasına yaslanmış, durumun keyfini çıkarıyordu. Daha ilk kaçma teşebbüsünde polisi arar ve Rose Lambert'in Maupiti yolunda olduğunu bildiririm. Artık kıyıda seni nasıl bir törenle karşılarlar kim bilir? Üstelik bir de ödül varmış.
Tıkanacak gibiydi öfke ve çaresizlikten Rose. Derin nefesler alarak öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Bu alçakça bir şantaj,- diyebildi sonunda.
Bence daha çok bir pazarlık. diye güldü Giles.
Ayağa fırladı genç kız, ama yapmayı düşündüğü şeyden hemen vazgeçti. Genç adam hem çok yakınındaydı, hem de kendisine göre çok iriydi. Tırnaklarını kanatıncaya kadar etine geçirdi. Tir tir titriyordu. Ama onun tuzağına hemen düşecek de değildi. Sağa sola tekmeler savurarak bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladı.
Babasının başına neler gelmişti acaba. Eğer onu yakalamışlarsa, kendisini neden arıyorlardı. Söyleyeceğim her söz, atacağım her adım, babamın başını belaya sokabilir.' diye düşündü. Biraz daha bilgi edinene kadar, bu iblisin dediğine razı olmaktan başka çarem yok.' Buna karar verdikten sonra, onun önünde durdu.
Pekala. diye homurdandı. Bunun bir pazarlık olduğunu kabul ediyorum.
Nihayet yola geldin, diye güldü Giles. O halde üç ay yine Mrs. Rose Gendron olacak ve kızımı eğiteceksin.
Hey. dur bakalım. Rose Gendron olmayı kabul etmedim. Kartlarda bu yoktu.
Ya hep ya hiç Rose. diye ciddi bir tavırla konuştu genç adam. Ya hep ya hiç.
Oh... lanet olsun sana. Bana sakın bir daha elini sürmeye kalkma, işitiyor musun?

İşitiyorum hayatım. Ve sana elimi sürmeyeceğime yemin ediyorum. Daha doğrusu sen istemedikçe. sürmeyeceğime.

-O anı asla göremeyeceksin. diye hırladı genç kadın.

Bir de ünvanma uygun bir biçimde giyinmeni istiyorum. Senin için getirttiğim elbiseleri kabul edeceksin, anlaştık mı?

Kahretsin. diye homurdanarak uzaklaştı Rose. Sonra da, 'Kabul etmekle giymek arasında bir fark var.’ diye düşündü.

Hey. bir hanımefendi asla böyle konuşmamalı. diye devam etti genç adam konuşmasına, işte kızımız geliyor. Rose. sevgilim, yine benim resmi karımsm. unutma!

Josie'nin bütün gevezeliği üstündeydi o gece. Miri onu köye götürüp, diğer çocuklarla tanış tırdığı için pek keyifliydi.

Hele o Terri adındaki oğlanı görsen anne. Benim yaşımda ama kendine ait bir kanosu var Körfezde açılıp balık avladık. Gerçi ben bir şey tutamadım ama. o bunun hiç önemli olmadığını söyledi. Çünkü kızların balık tutması zaten gerekmezmiş. Bu erkeklerin işiymiş.

Kadınların erkekler karşısmdaki boyun eğişim ve tabii kendi yenilgisini hatırlatan bu sözler. Rose'u yeniden fena halde sinirlendirmişti. Bütün erkeklere lanetler yağdırarak, ağzının için den bir şeyler homurdandı.

Ne dedin anne?

•Hiçbir şey hayatım. Hiçbir şey. Omuzlarm güneşten iyice yanmış. Bir daha güneşe çıkmadan omzunu koruyacak bir örtü almayı unutma.-

Nasıl olur. Terri hiçbir şey giymiyor!

Evet, ama onun teni seninki kadar nazik değil.

Neden?

Rose kendi haline gülüyordu. Annesiyle yaptığı benzeri bir tartışmayı hatırladı. Ben öyle söylüyorum da ondan. diye kestirip attı sonunda.

Tartışma Josie'nin. Oh. demesiyle kapandı. Daha sonra, uyku faslı sırasında, sordu küçük kız annesine. -Babam sana neler aldı? Onları giyecek misin?

Bilmiyorum hayatım. Belki de onları biraz değiştirip sana bir şeyler yapabiliriz. Artık küçük bir hanım oluyorsun!

Ben küçük hanım olmak istemiyorum, diye mahmur bir sesle mırıldandı Josie. Ben iyi bir kürekçi olmak istiyorum.-

Josie'yi uyuttuktan sonra verandaya çıksın Rose'u bir sürpriz bekliyordu: Kahve! Gemi geldikten sonra dört, hatta beş hafta kahvemiz olur, dedi Miri. Kahve, un ve yeşil sebze. Bu kez Mister, benim hiç görmediğim bir şey de ısmarlamış: Patates. Mutfakta kimse patatesle ne yapılacağını bilmiyor.

-Ben yarın gösteririm. diye güldü Rose İbriği burada bırak Miri. Tümünü içebilirim.-Aue. diye güldü Miri. Kaava içsen daha ıyı Kahve ay ışığında insanı çılgına çevirir. Mister için de şu çanağı bırakıyorum. Fincandan hoşlanmaz.

Daha neler öğreneceğiz bakalım. diye içini çekti Rose. Mister fincandan hoşlanmazmış! Sonra dumanlan tüten koca bir fincan kahve doldurup yıldızları seyretmeye daldı. Sessizce yanında öelirivermişti genç adam.

Kokusunu aldım, dedi. Genç kadın eğilerek onun çanağını da kahveyle doldurdu. Hiç konuşmadan oturdular bir süre.

Çok sıkı çalışıyorsun. dedi Rose. Bu adamdan nefret ettiği, onun yüzünü bile görmek istemediği doğruydu, ama konuşmadan da olmuyordu. Üç ay nasıl geçerdi yoksa?

Evet, bu kez fena halde takıldım kaldım.-Bana anlatmak ister misin?

Dinlemek istediğinden emin misin?

Tabii. Eğer istemeseydim sormazdım.

Eski karıma ödediğim nafakanm bizi çok zor durumda bıraktığını biliyorsun. O yüzden çok çalışmam gerekiyor. Bu kez yalnızca bir macera kitabı yazmaya niyetlenmiştim. Ama filme çekilebilmesi için bazı seks sahneleri eklemem gerekiyor. Buna zorunluyum. Hem bağlı olduğum yayıncı hem de film ajanı aynı şeyi söyledi.

Eee?

Esin perim kayboldu. Kitaptaki bütün tipler elimden kaçıp gidiyor. Bir türlü kafamı toparlayamıyorum.

Anlatsana bana biraz.

Doğru. Neden olmasın? Koltuğuna yeniden yerleşerek, en başından itibaren kitabın konusunu, ana karakterleri, her şeyi anlatmaya koyuldu. Sonra ansızın cümlesinin orta yerinde duruverdi. Ellerini saçlarından geçirdi. Lanet olsun! Tabii! diye bağırdı. İşte bu yüzden bir türlü işin içinden çıkamıyordum. Şimdi oldu. Teşekkürler Rose! Bana ne yapmam gerektiğini gösterdin. Ayağa fırladı ve odasına koştu.

Yardım edebildiğime memnunum, diye mırıldandı arkasından Rose. 'Yardım edip de ne yaptım Tanrı aşkına?' diye düşündü sonra da.

Ama şimdi içtiği kahve daha bir lezzetli geli yordu ona. Tümüyle soğumuş olsa bile. Kıkırdayarak verandanın kenarından eğildi ve fincanın içindekileri yere boşalttı. Sonra, duraksayarak, onun kasesini aldı, doldurdu ve arkasına yaslanarak farklı bir lezzetle içmeye başladı.

Bölüm Sekiz

Sonraki üç gün, çok sakin geçti. Uyandıktan sonra biraz yüzdükten sonra, kahvaltı edip Josie'yle birlikte güneş tam tepeye yükselene kadar çalışıyorlardı. Ondan sonra herkes uykuya çekiliyor, daha sonra da yine Josie'yle birlikte çevreyi dolaşmaya çıkıyorlardı. Bu sıralarda Giles, daktilosuyla bir düşman gibi boğuşarak çalışmaya çekiliyordu. Ve gemi gittikten bir ay kadar sonra. Rose önemli bir keşifte bulundu.

Josie'yi küçük bir sınavdan geçiriyordu. Küçük kızı sorularla baş başa bırakıp banyoya gitmeye yeltenmişti. Tam onun odasının önünden geçerken odanın kapısının açık olduğunu gördü. Oda boştu. Merakı ağır bastı. İçeri girip ortalığı gözden geçirmeye başladı. Sayfalar sağa sola saçılmıştı.

Eğilip yere saçılmış olan kağıtları toplamaya girişti hiç niyeti yokken. Nihayet tümünü düzenli bir hale getirip masaya koydu.

Masanm orta yerinde, bir mektup yığını göze çarpıyordu. Bazıları açılmamıştı. Yıllarca babasına gelen mektupları düzenleyip sıralamakla uğraşmıştı. Bu nedenle parmakları otomatik olarak aynı işe girişiverdi. İki tanesi Papeete'den. biri San Francisco'dan, biri New York'tan geliyordu. Bu sonuncusu ince bir kadın yazısıyla yazılmış ve açılmamıştı. Merakla zarfın gönderildiği adresi okudu.' 'Helen Morley Gendron.' Demek ki ilk karısı hala onunla yazışıyor ve onun adını kullanıyordu.

Aklını bir şey kurcalamaya başlamıştı. Zarfları yeniden aldı ve Tahiti den gelen iki faturayı alarak incelemeye başladı. Bir şey vardı bu faturalarda. Acayip bir şey.

Ansızın o acayipliğin ne olduğunu keşfetti. Faturalar geleli altı gün olmuştu. Oysa o ne demişti? Üç ay sonra, gemi tekrar gelene kadar bu adadan çıkman mümkün değil!'

Heyecandan elleri titremeye başlamıştı. İşte ilk adımı atmıştı. Demek ki, bilgi toplayabileceği bir kanal vardı. Ona mutlaka ulaşmalıydı. Sonra, ak-İma gelen fikirle olduğu yere çöker gibi oturdu. O adam onu yine aldatmıştı. Adaya gemiden başka hiçbir aracın gelmediğini söyleyerek, fena halde kandırmıştı onu. Mektupları hırsla masaya fırlattı. Aynı şeyi toplayıp düzenlediği kağıtlar için de tekrarladı. Kağıtlar havada uçup yere kondukça, sanki içi ferahlıyordu.

Bu büyük bir yardım. Teşekkürler! Genç adam kapının pervazına yaklaşmış, yırtıcı gözlerle onu seyrediyordu.

Çok daha fazlasını hak ettin, diye parladı genç kadın. Sen... Sonra ansızın aklı başına geldi ve çenesini tuttu. Keşfini ona asla söyleme-meliydi.

Öylesine... uğramıştım. Tam o sırada bir rüzgar esti ve bütün kağıtlarını dağıttı.

Ya. evet, rüzgar, diye homurdandı genç adam. Sert adımlarla yürüyerek onun tam önünde durdu. Arada bir kez olsun doğru söylesene!

Neden ben? diye hırladı Rose. O söylediğini önce sen yapsan hiç fena olmaz.

•Neden?

Pekala, diye keskin bir sesle konuştu. Sana doğrusunu söyleyeyim öyleyse. Bu adadan gitmek için bir yol arıyordum ve hiçbir yol bulamadım. Ve bu da beni çıldırttı. İşte bu nedenle de senin kağıtlarını kaldırıp attım.

Hep ben suçluyum, değil mi? diye içini çekti genç adam.

Evet! Rose'un gözleri öfkeyle yanıyordu. Yürüyüp gitmek istedi, ama çelik gibi bir kol durdurdu onu.

Yavaş ol bakalım. diye homurdandı. Buradan böyle çıkıp gitmene izin veremem. Mrs. Gend ron. Bunu hak ettin.

Ellerini koltuklarının altından kavradı ve genç kadını burunları aynı hizaya gelinceye kadar havaya kaldırdı. Beni hemen yere indir, yoksa... yoksa...

• Ne o. söyleyecek şey bulamıyor musun? diye güldü Giles. Ayaklarının çıplak olduğunu unutarak tekmeledi onu genç kız. Sonra can acısıyla yüzünü buruşturdu.

Beni yere indir alçak iblis!

Bu daha iyi! Ve sonra burunları birbirine de-ğinceye kadar kendine çekti onu. Başını öne eğ di genç kadın, ama hiçbir şey genç adamın dudaklarının onunkilere ezercesine yapışmasını engelleyemezdi. Delice çırpındı, itti, tekmeledi, nafile. Yaptığı her hareket, onun kendisini daha hırsla öpmesini sağlamaktan başka bir işe yaramıyordu. Sonunda soluğu kesilerek hareketsiz kaldı. Bir ateş yanmıştı içinde ve bu ateş onu boğuyor, parçalıyor, zerrelerine ayırıyordu. Yeniden onun bir parçası haline gelmesi için onu zorlayan bir ateşti bu. Çevredeki her şey çılgınca bir hızla dönmeye başladı. Gözlerini kapadı, ama karanlık arzusunu alevlendirmekten başka hiçbir işe yaramamıştı. Tam bir teslimiyetle kendim bırakmak üzereydi ki. genç adam onu kendinden uzaklaştırarak yere bıraktı.

Genç kadın titreyen vücudunun dengesini bulabilmesi için, yine ona yaslanmak zorunda kaldı. Lanet olsun! diye haykırdı ve gitmek için çabaladı. Ama ayakları ona hiç de yardımcı olmadı. Giles kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece bekliyordu.

Saçlarını gözünün önünden çekerek, genç ada mm yüzündeki alaycı ifadeyi bulmak için baktı Ama bu yüzde alaydan eser yoktu. Kendini ele vereceğinden korkarak banyoya koştu.

On dakika sonra çıktığında, bir hayalet sessizliğiyle onun kapısmm önünden geçerken, genç adamm başını masaya dayamış oturmakta olduğunu gördü. -Bitkin, verandaya doğru yürüdü.

Gözüne bir şey mi kaçtı? Sınav sorularını cevaplayan Josie, oturmuş onu bekliyordu.

Evet, diye yutkundu Rose. Baban. Sonra da pişman oldu bu sözleri ağzmdan kaçırdığı için Aralarındaki kan davasına çocuğu da karıştırmanın hiç gereği yoktu.

Gözüne babam mı kaçtı?

Hayır... şey, evet. Gözüme bir şey kaçmıştı ve baban da onu çıkarmaya çalıştı. Dersini bitirdin mi?

Evet anne. Bir melek edasıyla ellerini çenesinin altında birleştirmişti Josie.

Kopya yok değil mi?

Asla?

Cevaplar için kitabımın son sayfasına bakmadın ya?

Oh, cevaplar orada mıydı?

Şeytanlığın lüzumu yok. Ver bakalım kağıdını.

Düzeltmeler onları yemek zamanına kadar oyaladı. Yemekte ikisi yalnızdı. Giles ortadan kaybolmuştu.

Yemekten sonra uyumayıp köye gittiler. Josie bu sürprizden çok mutlu, yol boyunca zıplayıp durdu. Köyde onları tahua karşıladı. Birlikte kumsala indiler. Deniz iyice alçalmıştı.

Tahua kumun üstüne bir şeyler çizmeye başlamıştı. Rose gülerek, Tarih ve coğrafya. diye açıkladı.

Tahua iki saat boyunca kumların üstüne çizgiler çizerek, çevredeki adaları, halklarını, nasıl yaşadıklarını anlattı. Josie çok keyifli görünüyordu. Hep böyle ders yapalım anne, diye zıplayıp duruyordu.

Dersin sonunda gülerek Rose'a baktı tahua. Bu yalnızca çocuk için değildi. diye konuşmaya başladı. Bu aynı zamanda senin içindi. Pele sana da öğretmemi söyledi. Başka bir gün yine gelin.-

Bu daveti duyan Josie, mutluluğundan dans etmeye başladı Gideriz değil mi anne?

Pekala, diye gülümsedi genç kadın. Tahua hala dans eden küçük kızın saçlarını okşadıktan sonra, Annenle birlikte, dedikten sonra yürüdü gitti.

Şimdi eve mi döneceğiz? diye sordu Josie.

Ne, ne dedin hayatım. Birisine bakıyordum, ne dediğini duymadım.

Neden yüzmeye gitmiyoruz dedim. diye güldü küçük kız. İşte Tem orada beni çağırıyor.

Pekala, diye güldü Rose. Sen gidip oynayabilirsin. Benim birisini görmem lazım.

Öteki çocuklara doğru koşan Josie yi izledikten sonra, gülümseyerek kıyıya doğru yürümeye başladı. Sam Apuka, orada oturmuş tersine döndürülmüş bir kanoyu onarmakla uğraşıyordu. Genç kadını görünce, neşeyle selamladı onu.

lorana.

Çalışmanı kesmek istemem. dedi Rose ihtiyatla.

Kesmiyorsun, diye güldü Sam Apuka Bunu onarmak haftalar sürer. Önemli değil.

-Yalnızca bir dakikanı alacağım, dedi Rose. parmaklarını arkasında çaprazlayarak. Mr. Gendron bu hafta beş mektup almamız gerektiğini söyledi. Oysa bize yalnızca Jört tane geldi.

Aue. dedi koca yerli. Saymadım. Belki biri hala Maupiti'dedir. Yarın gidiyoruz.
Bana hatırlat.

-Oh. yann gidiyorsunuz demek. Bu kadar çabuk beklemiyordum doğrusu..

Apuka. garip garip baktı ona. Her cuma gideriz zaten. dedi sonra. -Tahiti’den kalkan uçak sabah gelir. Biz öğlen varırız, güneş batarken de geri geliriz. Tabii eğer fırtına olmazsa.

‘İşte bu kadar Mr. Gendron,’ diye keyifle söylendi kendi kendine. 'Seni yendim. Her hafta gelip giden bir bot ve ayrıca bir de havayolu bağlantısı var. Gör bak neler olacak.'

Yüzünün ifadesi çok komik,- diye güldü Sam Apuka. Eh. bu gece büyük dans var. Gelir misiniz?

Gülümseyerek ona baktı Rose. Hayır, dedi. -Kocam büyük dansa katılmamızı doğru bulmuyor. Bana kayığınızdan bahset, diyerek yine ilk konuya dönmeye çabaladı. Bu uzun bir yolculuk değil mi? Hangi botu kullanıyorsunuz? diye üsteledi.

-Uzun yolculuk mu? Dağın tepesine çıkarsan. Maupiti'yi görebilirsin. Bu köyde de okyanus aşan bir tek kayık vardır. Eliyle biraz ileride yatan eski kayığı işaret etti. Kolay bir yolculuk olur. İyi rüzgarda günün dörtte birinde gideriz. Ama hava bozarsa, yol uzar. Yarım gün, belki daha da fazla. Bir gün sen de bizimle gelir misin?

İşte bu kadar,' diye zafer kazanmış gibi gülümsedi Rose. ‘Bütün yapacağım bir cuma günü buraya gelip kayığa binmek ve hurra!' Ama biraz düşününce sevinci kursağında kaldı. ‘Öğlen vakti Giles benim gitmiş olduğumu anlar ve polisi arayarak haber verir. Kahretsin! Başka bir yol bulmalıyım. Daha çok bilgiye ihtiyacım var. Nasıl öğrenebilirim? Buldum! Gazeteden.'

-Sam, diye seslendi. Bir dahaki sefere bana birkaç gazete getirebilir misin? Apuka ona sanki bir deliye bakar gibi bakıyordu.

-Sana okutmuyor mu yoksa? Her yolculukta Tahiti. New York. Paris gazeteleri getiririm.

-Aue. diye içini çekti genç kadın. Bana söylemedi. Ne adam!

Polinezyalı bütün dişlerini göstererek sırıttı. -Bir vahine ye ancak böyle davranılır. Tahtadan yapılmış çekicini alarak yeniden kanosuna eğildi.

Genç kadın ıslık çalarak geri döndü. Demek böyleydi ha! Evde bir yerlerde muazzam bir gazete stoku vardı demek! 'Avcuma düştün Giles Gendron,' diye mırıldandı

Daha ilk seslenişinde koşarak geldi Josie. Küçük kız öylesine uysallaşmıştı ki! Körfezi dolanıp, küçük nehri de geçtikten sonra, eve çıkan merdivenleri tırmanmaya başladılar. Josie iki eliyle birden tutuyordu annesinin elini.

•Anne?

Evet yavrum9

-Terri parmağını kırdı. Kayığmdayken olmuş. Ama annesi diyormuş ki... Biraz duraklayarak ne söyleyeceğini aradı.

Ne söylüyormuş annesi?

-Annesi diyormuş ki, bu ay köyde bir sürü kaza olmuş ve hepsi de senin yüzündenmiş. işte böyle söylüyormuş.

Rose küçük kıza bakakalmıştı. Josie’nin kocaman açılmış gözleri büyük bir kederi yansıtıyordu. Benim yüzümden miymiş? Hiçbir şey anlamıyorum.

Pele’yi dağdan indirdiğin için uğursuzluk getirmişsin. Ve birisi onu geriye, yerine götürene kadar da. bu uğursuzluk sürecekmiş. Öyle diyorlar.

Buna inanmıyorsun, değil mi Josie?

Bilmiyorum anne, ama onlar böyle söylüyor. Kızmış filan değiller. Sadece üzgünler. Anlıyor musun?

Bunların hepsi safsata hayatım. Hepsi safsata. Eğer Pele’yi kızdırmış olsaydık, hiç tahua bizimle bugün konuşur muydu?

Oh, bilmiyorum anne. Bütün bildiğim onların böyle söylediği. Pele evine dönene kadar adadaki kimseye şans gülmeyecekmiş.

Bunun saçmalığını görmelisin, diye ısrar etti Rose. Alt tarafı Pele küçücük bir heykelden ibaret. Hiçbir anlamı ya da değeri yok. İyi ya da kötü şans getirmesi söz konusu olamaz. Mr. Apu-ka'yla konuşacağım. Haydi çabuk ol bakalım Öğle yemeğini kaçıracağız.

Kolunu kızının omzuna doladı ve yeniden tır manmaya koyuldular.

Giles evin önünde durmuş onları seyretmekteydi. 'Birbirlerine ne kadar da yakınlar,' diye düşündü. 'Nasıl da gülüşüp duruyorlar.' Hiddetle içkisini başına dikti. 'Bana da ne oluyor böyle?' diye homurdandı. Evlenme teklifimi geri çevirdiği için şanslı sayılırım. Bir tek hata yetmez mi? Helen zaten etrafımda akbaba gibi dönüp duruyor. Cebindeki zarfın hala orada olduğundan emin olmak ister gibi cebini yokladı.

Baba! diye haykıran Josie, birkaç adımda aradaki mesafeyi aşmış ve babasına sarılmıştı.

Hey, diye itiraz etti babası. Bu kadar muhabbete gerek yok. Daha kahvaltıda gördük birbirimizi.

Biliyorum, diye takıldı Josie. Tıraş olmamışsın.

Yine mi unutmuşum. Canın yandı mı?

Hayır benim canım yanmadı, ama annemin-ki yanabilir.
Onun cildi benimkinden çok daha nazik.

Daha mı nazik? Peki sen nereden biliyorsun? bunu?

Nereden mi biliyorum? Çok çalışıyorum da ondan. Annemin yumuşacık bir cildi, ama taş gibi bir kalbi var. Elinde bir sopayla başıma dikilip beni çalıştırıyor.

Hiç de böyle bir şey yapmıyorum küçük hanım, diye itiraz etti Rose.

Tamam, tamam, diye itiraf etti küçük kız. Elinde sopa olan sen değildin, tahuaydı.

Tahuanın sana ders çalıştırdığını mı söylemek istiyorsun?

Hepsini anlatırım, ama önce annemi öpr_ Sonra ikisinin ellerini de alarak birbirine yaklaştırdı. Eee? Ne bekliyorsunuz?

Gerçekten ne bekliyoruz? diyen genç adam gözlerini Rose'un yüzüne dikmişti. Bu yüzde ilk beliren ifade şaşkınlık ve korkuydu. Ardından nefret ve nihayet kadere razı olma.

Kızımız açık bir şov istiyor, diye gülerek iki elini birden uzattı. Bir an tereddüt eden Rose yavaşça tuttu ellerini onun. Sonra istemiyormuş da zorlanıyormuş gibi yavaş yavaş yaklaştı ona. Gülümse, diye fısıldadı genç adam, onu kollarıyla sararken.

Bana kalsa seni ısırırdım, diyerek dişlerini gösterdi Rose. Ama daha sözlerini bitıremeden, soran, araştıraa dudaklar kapadı dudaklarını. Vücudu kaçmak ister gibi gerildi.

Çocuğu hatırla. diye dudaklarını çekmeden söylendi genç adam boğuk boğuk. Rose genç ada mın elleri yavaş yavaş, tenini yakayarak sırtın dan kalçasına ininceye kadar direndi. Ama arzunun ateşi yanmıştı bir kere. Teslim olmaya hazırlanır gibi sokuldu genç adama. Ancak bu kez bitiren Giles oldu. Sanki hem onun tepkisinden, hem de vermek üzere olduğu karşılıktan korkmuştu genç adam.

Tanrım,' dedi içinden. Daha önce hiçbir kadınla böyle olmamıştı. Orada öylece titreyerek duruyor. Arzu duyuyor ama engelliyor kendini. Gözleri yaş içinde. Şimdi ne yapacağım ben? İşte dünyanın en çekici kadınlarından biriyle baş başayım ama elim kolum bağlı.

Ellerini çekti. Üzgünüm, diye yutkunarak konuştu. Gözlerini kırpıştırarak bakan bakan Rose. elinin tersiyle sildi gözlerini.

Ne oldu? diye merakla sokuldu Josie. annesinin eteğini çekiştirerek. Yoksa yine gözüne babam mı kaçtı?

Ben... sanırım, diye mırıldandı Rose. Sonra da daha yüksek bir sesle ekledi. Şimdi doğru banyoya. Hemen. Ellerini bir güzel yıka bakalım.

Küçük kız çabucak gözden kaybolurken. Rose da öfke nöbetinin gelmesini bekliyordu. Ama hayret! İçinde kızgınlıktan eser yoktu bu defa Başı öne eğik, ellerini arkasında kavuşturmuş, topukları bitişik, öylece kaldı orada. Ve ağzından tek kelime çıkmadı.

Yeni elbiselerini giymiyor musun? diye bir şey söylemiş olmak için söz başladı genç adam.

Hayır.

Sessizlik yine uzadı. Yeniden çabaladı Giles. Yemekte bir sürprizimiz var Rose. Bu gece biftek vereceğiz.

Rose'un bir şey söylemesine fırsat kalmadan
Josie geldi ve onları bu sıkıntılı durumdan kurtardı. Ellerini annesine uzatmış ne kadar iyi yıkadığını gösteriyordu.

Yerine oturunca gözleri sevinçle parladı. Oh. biftek! Üç aydır biftek yememiştik. Elleri sabırsızlıkla artık kullanmaya iyice alıştığı çatal ve bıçağa uzandı.

Bu sırada Rose'un zihni başka bir şeyle meşgul olmaya başlamıştı.

Küçük bir problemimiz var. diye söze başla dı. Genç adam çatalını bırakmış onu dinliyordu

Josie'ye güncel olaylar hakkında bazı şeyler de öğretmem gerekiyor. Bunun için de gazeteye ihtiyacımız var.

Ah! diye başını sallayan Giles. yeniden bifteğine döndü. Genç kadın onun bir şeyler söylemesini bekliyordu, ama yemeğin bundan sonraki bölümü sessizlik içinde geçti.

Genç adam yemeğini bitirir bitirmez çalışma odasına savuştu. Rose, geien seslerden onun daktiloyla nasıl boğuştuğunu anlıyordu. Josie uyuyup kalmıştı. Sofrayı topladıktan sonra, yeniden verandaya çıkıp şezlonglardan birine uzandı.

Yarı uyur yarı uyanık öyle yatıyordu ki, bir gölgenin varlığını hisseder gibi oldu. Geceden de karanlık bir gölge. Giles hemen yanıbaşmdaki şezlonga oturmuş ona bakıyordu. Miri köşeden bizi gözetliyor. diye fısıldadı ve eğilerek hafifçe dudaklarından öptü. Elimi tut. Bu Polinez-yalılar, öpüşmeye değil ama el ele tutuşmaya çok değer verirler.

Hiç itiraz edemeyerek onun elini tuttu genç kadın ve hiç konuşmadan öylece oturdular bir süre. Sanırım artık kesebiliriz, diye söze başladı. Miri artık evine dönmüştür.

Ne? Rüyada konuşur gibiydi genç adam • Miri mi? O yemekten hemen sonra gitti evine. öfkesinden neredeyse ölecekti Rose. Şiddetle silkinerek çekti elini.

Büyütme. diye kıkırdadı Giles. Bir küçük öpücükten ne çıkar?.

Sana daha önce, bana asla dokunmamanı söylemiştim.

Tamam, tamam, diye içini çekti Giles ve ses sizlik maddi bir nesne gibi asılı kaldı araların da. Sonunda bu sessizliği bozan yine genç adam oldu. Eski karımdan bir mektup aldım, diye açıklama yaptı. Ona dönen Rose, genç adamın ay ışığında tuhaf bir biçimde aydınlanan yüzünü görünce, içine ılık bir şeylerin aktığını hissetti. Yüzündeki çizgiler yumuşamış, silinmiş gibiydi. 'Neden bu kadar çekici?' diye düşündü.

Ona ödediğim nafakanın belimizi nasıl büktüğünü biliyorsun. diye devam etti Giles. Ayda beş bin dolar kendisi için, iki bin dolar da Josie için ödüyorum.

Elinde olmadan bir sempati uyanmıştı genç kadının içinde, ama bunu asla belli etmek niyetinde değildi. Acı bir sesle konuşmasını sürdürdü Giles. Amerikan hukuk sistemi böyle.

Çocuğu otomatik olarak anne alır, baba da nafakayı öder. Böylece sorun çözümlenmiş sayılır. Çocuğun iyi bakılıp bakılmadığına sevgi ve şefkat görüp görmediğine asla önem vermezler. Bu durumda babaların çocuklarını kaçırmak zorunda oluşuna şaşmamak gerek.

Gerçekten kaçırdın mı Josie yi?

Evet. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Okuluna gidip onu aldım, sonra eve gittim, Helen'in birlikte yaşadığı o adamı bir güzel dövdüm ve bir uçağa atlayıp geldik.

Doğrudan Te Tuahine'ye mi?

-öyle sayılır. Tam üç yıl oldu. O zamandan beri bizi arıyor Helen. Tabii benim paramı kullanarak. Şimdi bu mektup tam bir sürpriz oldu.

Ne olmuş?

O adamla evlenmek istiyormuş.

Bu pek de fena değil, öyle değil mi?

Hayır, ama bundan iyisi can sağlığı. Eğer evlenecek olursa nafaka kesilecek. Oysa buna razı olmayacak kadar zekidir. Eğer ona münasip bir düğün hediyesi verecek olursam, evlenmeyi düşünebileceğini yazıyor.

Uygun bir düğün hediyesi mi?

Para istiyor. Yüklü bir para karşılığında, ya kamı bırakacak. Oysa benim param yok şu sırada.

Genç kadın onun bezginliğini hissedebiliyordu. Biraz sustuktan sonra. Ama bu kitaptan bayağı iyi bir gelir beklemiyor muydun? diye sordu

Evet, ama o zamana kadar daha çok var.

Şey... Helen kumar mı oynuyor?

Nereden bildin? Evet, bütün para Atlantic kumarhanelerine gidiyor. Eğer oradaki kumarhaneleri yerle bir edebilseydim. bir servet kazanırdım.

Galiba bir yol var Giles.

Ciddi mi söylüyorsun? diye hayretle soran genç adam biraz durakladıktan sonra ekledi. Ba na ilk kez ismimle hitap ettiğinin farkında mısın? Karanlık olduğu için yanaklarının kızardığının fark edilmemesine şükretti Rose. Hemen şezlongun öteki ucuna çekilerek, ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı.

Sadece şaka yapıyordum. Peki, o müthiş fik nn nedir?

Neden ona bir kumar teklif etmiyorsun? Ona. kitabından doğan hakların bir kısmını ya da tü münü teklif et.'Bütün film haklarını, yeni baskılan, çevirileri filan. Buna karşılık özgürlüğüne hemen, şimdiden sahip olacaksın.

-Ulu Tanrım, diye mırıldandı Giles. -Neden hiç düşünmedim? Bunu mutlaka kabul eder. Biraz düşündükten sonra doğruldu. Hemen gidip ona bir mektup yazayım.-

Sonra yine öpecekmiş gibi ona doğru eğildi Ama Rose bu kez hazırlıklıydı. İyice gerildi. Gi-les'ın kendine engel olmak için harcadığı çaba karanlıkta bile belli oluyordu. Sonra başını .iki yana sallayarak yeniden sandalyesine gömüldü genç adam. Bir süre uzaktan gelen müzik seslerini dinlediler.

Bu gece tamure dansı var, diye kıkırdadı sonunda Giles. Pek çok bebek olacak bu gece. Hiç duymamış olmayı tercih etti Rose. Sonra kendini müziğin ve gecenin büyüsüne kaptırdı yavaş yavaş. 'Keşke her şey daha farklı olsaydı, diye düşündü. Keşke birbirimize bu kadar yalan söylemiş ve kızmamış olsaydık.

Benden hala nefret ediyor musun? Onun du daklarından ansızın dökülen bu kelimeler, Rose' un zaten iyice karışmış olan kafasını allak bullak etmişti. Ondan hala nefret ediyor muyum? diye tekrarladı içinden. O geceyi hatırlamak ona acı veriyordu. Ama ondan nefret ediyor muydu? Yoksa nefret ettiği asıl kendisi miydi?

•Evet, diye bastıra bastıra söylendi, yalan olduğunu bile bile. İçini çektiğini işitti genç adamın. Sonra da ayağa kalktığını. Bir an onun kendisine doğru geleceğini sandı, ama o kapıya doğru yönelmişti. Iorana oe. dedi yavaşça içeri girerken.

Bölüm Dokuz

Tropik güneşinde, kumsalda palmiyelerin altında oturmak bayağı keyifli bir şeydi. Deniz ür-perip duruyordu. Resifin hemen ilerisinde, giderek yaklaşmakta olan tekne seçiliyordu. Köy halkından oldukça kalabalık bir grup da toplanmış tekneyi seyrediyordu. Rose bunların arasında değildi. biraz daha uzaktaydı, ama herhalde hiçkimse teknenin geliş gidişleriyle onun kadar yakından ilgilenmiyordu.

Hemen hemen on haftadan bu yana, tekneyi karşılayıp mektupları ve gazeteleri almayı bir adet haline getirmişti. İlk başlarda Fransızcası bir hayli zorlanmıştı. Konuşma dilini biliyordu, ama yazılı dil için aynı şey söylenemezdi. Ancak şimdiye kadarki araştırması pek de verimli olmamıştı. Ne Jules Lambert ne de onun kızı Rose Harriet hakkında tek satıra rastlamış değildi. Gazetelerden birinin ilk sayfasından kesilip çıkarılmış iki sütun dışında. Giles'ın gazetelere böyle bir sansür uyguladığını öğrendiğinden beri de. tekneyi kendisi karşılamaya çıkıyordu.

Tekne ustaca bir manevrayla resifi aşmış ve lagünün içine girmişti ki ansızm bir yağmur başladı. Tipik bir tropik yağmuru. Hava sıcaktı, güneş de vardı, ama yağmur iri damlalar halinde ve ansızın geliverdi. Kaçmadı bundan Rose. Hatta belli bir keyif de duydu.

Sana bir şey söyleyeceğim. diyen sesi duyunca arkasını döndü ve tahuayı gördü.

Öyle mi? diye hayretle sormaktan kendini alamadı.

Evet, diye bir iç çekişle söylendi yaşlı adam. Yılbaşı yaklaşıyor. Yazın da tam ortası. Hatta senenin en uzun günleri bugünler.

Daha önce bunu hiç aklına getirmemişti Rose. Gerçekten de yazın ortasında yılbaşı kutlamak pek acayip bir şeydi. Evet, dedi. Bunu hiç düşünmemiştim. Burada yılbaşını kutlamak için ne yapılır?

Bunun için tasalanma, dedi yaşlı adam. Sen o sırada burada olmayacaksın.

Olamayacak mıyım?

Evet tamahine. Sen o sırada adadan gitmiş olacaksın.

Anlayamıyorum.

Tabii anlayamazsın. Çok acı çekeceksin, ama yılbaşında adadan gitmiş olacaksın ve güneş de senin yolunu aydınlatacak. Ama buıun için bir şart var. Pele için bir iyilik yapmalısın.

Ne tür bir iyilik? diye yarı alaylı, yarı şaşkın bir ifadeyle sordu Rose.

Her zaman olduğu gibi yine dolambaçlı bir cevap verdi tahua. Pele yanardağların tanrıçasıdır, diye başladı söze. Tangora da denizlerin tanrısı. Yaradılıştan beri birbirleriyle mücadele ederler. Pele dünyayı sarsar. Tangora ise bekler. Şuradaki siyah kumlan görüyor musun? Çok uzun yıllar önce Pele patladı ve yine dünyayı sarstı. Lavlar dokunduklan her şeyi yakarak ilerlediler ama denize gelince durdular. Tangora söndürdü ateşi.

Yani Pele kötü, Tangora ise iyi, öyle mi?

Hayır, diye güldü yaşlı adam. Yanlış anla din. Ne iyi. ne de kötü var. Pele kadındır. Tangora ise erkek. Kadın baş kaldırır ve dünyayı sarsar, ama ancak erkeğin koyduğu sınırlar içinde.

Gülmeye başladı Rose.

Bunda gülecek bir vey yok, dedi tahua, ama bir taraftan da göz kırpıyordu. Pele ve Tangora dünyanın var oluşundan beri vardır. Ama şimdi gökte bir başka tanrı var. Daha kuvvetli bir tanrı. O yüzden Pele bir mesaj gönderdi. Dedi ki. beni yeni dünyaya götürün. Başka genç insanlar için dünyayı sarsacağım. Götürün beni!

Aman Tanrım! Yoksa. Pele onu Amerika'ya götürmemi mi istiyor? Ben... Peki sonra?

Hepsi bu. Geri kalanını Pele halleder.

Ama ben bunu yapamam, diye kekeleyerek konuştu genç kadın. O bir tiki, bir sanat eseri. Sanat eserlerinin dışarı çıkarılmasını yasaklayan bir kanun var.

Tasalanma. Daima arkadaşlar ve yardımcılar bulunur. Sana hiçbir soru sorulmayacak. Yapar mısın?

Neden ben?.. diye başlamışken birden durdu. Neden olmasmdı? Tiki ona aradaki garip macerasını hatırlatırdı hiç olmazsa. -Evet. diye başını salladı. Eğer gümrükten geçebilecek olursam, onu götürürüm.

Çok iyi. lorana oe, Tamahine. Tekne geliyor.

Gülümseyerek kalkıp kıyıya yanaştı Rose. Pele'yle olan yakınlığından ve tiki hakkında dolaşan efsaneler dolayısıyla köy halkı ondan biraz uzak duruyordu. Bu uzaklıkta bir düşmanlık yoktu ama. Bu sırada tekne durmuş ve içindekiler inmişti. Sam Apuka posta paketini boşaltıyordu.

İşte! Büyük Ev için dört mektup, diyerek genç kadına bir yığın uzattı.

Teşekkür ederek yürüdü Rose. Bir yandan da elindeki mektuplara göz gezdiriyordu. Tümü de Giles'a gelmişti kuşkusuz. İkisi New York'tan. biri Portland Oregon'dan, biri de San Francisco' dan. New York'tan gelen mektuplardan birinin üzerindeki el yazısını tanıdı. Helen'den geliyordu bu.

Kumların tepe yapmış olduğu bir yere gelince oturdu. Mektupları bir kenara bırakıp gazeteyi açtı. Burada kimse onu dışarıdan göremezdi, tik iki sayfayı hızla taradı ve hiçbir şeye rastlayamadı. Ama üçüncü sayfada onu çok yakından ilgilendirecek bir haber vardı.

Tarihideki Barıque Pacifiçue Geçici Yerinde Tekrar Açılıyor, başlığıyla verilen haberi bir so lukta okudu. Ancak bu kafasındaki sorulara ye nilerini katmaktan pek fazla bir işe yaramadı. Haberde eski binanın bir kundaklama olayı sonucu yanmış olmasından dolayı, yeni ama geçici bir binanın gelecek hafta kapılarını açacağından söz ediliyordu. En sonunda da polisin, iki milyon frank nakit para ve senetlerle kaçak soyguncuyu mutlaka yakalayacağına değinilerek, banka yönetiminin tümüyle değiştiği haber veriliyordu.

Kendi kendine güldü Rose. 'İki milyon frank ha? Oh. baba, bana bunu söylememiştin. Yalnızca elli bin frank demiştin. O küçücük kasaya iki milyon frank nasıl sığabildi?' Daha sonra gazetenin geri kalan sayfalarına da bir göz attı. Ama işine yarayacak herhangi bir şey yoktu. En arka sayfadaki ilanları incelemeye koyuldu. Elbiseler çok güzeldi, ama hiç birini alacak durumda değildi doğrusu. Tam gazeteyi katlayıp yanma koyarken. gözü tarihe ilişti. Yirmi altı kasım. Demek aralığa daha dört gün vardı. Kalkmak için davrandı.

O anda yedi darbeyi. Bu fiziksel bir darbe değildi. ama öylesine güçlüydü ki olduğu yere çöküverdi. Dünya etrafında dönmeye başlamıştı sanki. Aman Tanrım.' diye inledi. 'Olamaz!' Kafasının çalıştırıp hesaplamaya çabaladı. Adaya eylülün onunda gelmişti. Ekim ayında

hiçbir şey olmamıştı. Haydi o ay çok gergin ve rahatsızdı diyelim, ama ya kasım. Kasımda da hiçbir şey olmamıştı ve işte aralığa girmek üzereydiler, ama hala ortada hiçbir belirti yoktu. Hayır, olamaz.’ diye yeniden inlerken, eli sanki kendiliğinden kamına gitti. 'Hayır, yanılıyorum.' diye kendi kendini inandırmaya çalışırken bile, yüreğinin ta içinden gelen bir ses yanılmadığını hatırlatır gibiydi.

Verandaya ulaştığında Giles’ı onu bekler buldu. elinde bir kadehle. Merhaba postacı,- diye selamladı onu genç adam. Ama Rose elindeki mektupları onun yüzüne fırlattığında, şaşkınlıktan neredeyse içkisini yere düşürecekti.

Yorgun görünüyorsun,- dedi. Çok yorucu bir gün müydü?

Ben... evet.- diye kekeledi Rose. gözyaşlarını tutmaya çabalayarak.

Buraya gel de biraz gevşe. Yavaşça kolundan tutarak gölgedeki şezlonga götürdü. Genç kadın tir tir titreyerek yığıldı.

Hey. sende bir şeyler var. Ne oldu söyle. Bu kadarına dayanamazdı Rose. Yaşlar boşanmaya başladı yanaklarından.

Onu bu durumda kısa bir süre seyreden genç adam yanına gelip kaldırdı ve sıkıca göğsüne bastırdı.

Her zamanki gibi, buruşuk. bir şorttan başka bir şey giymemişti üzerine.

Bu göğsün güven verici sıcaklığına bıraktı kendini. İyice sardı onu kollarıyla genç adam.

Rose kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordu. 'Sanki başım yeterince belada değilmiş gibi,' diye haykırdı içinden. ‘

Gebeliğinden kaçıp kurtulabileceğin hiçbir yer yok. Nereye gitsen onu da taşıyacaksın. Ve buna da o sebep oldu. Ben ne biçim bir aptal olmalıyım ki. bana bunu yapan adama sığmıyorum?’

Bu düşünceyle ansızın doğruldu ve sertçe geri çekti kendini. Engel olmaya kalkışmadı genç adam.

Bunca zamandan sonra benden hala nefret ediyor musun? diye sordu yalnızca.

Bu. bu kadar çabuk unutulabilecek bir şey değil. diye acı bir sesle cevap verdi Rose.

içini çekip kalkan Giles. dağılmış mektupları toplamaya girişti. Genç kadın hala titreyerek otururken, Josie'nin koşarak geldiğini fark etti.

Anne. diye bağırarak gelen Josie, kendini onun kollarına fırlattı adeta. Yine ağlıyorsun, - diye söylendi küçük kızı onun yüzüne dikkatle bakınca. Yoksa babam gözüne yine bir şey mi yaptı? Suçlar gibi bakıyordu babasına.

Kendini savunmak ister gibi iki elini birden kaldırdı Giles. Hayır. Ben hiçbir şey yapmadım.

Yapmasan iyi edersin, diye onu tehdit eden Josie, yine annesine dönüp burnunu yanağına sürtmeye başlamıştı onun. Miri bana poi yapmasını öğretti, diye mutlu bir biçimde gevezelik etmeye başladı. Senin sandığın kadar zor değilmiş anne. Hemen öğrendim ve bu akşam yemeğine yapacağım. Harika, değil mi?

Evet, harika, diye güldü Rose. Bu çocukla bir saniye oturduktan sonra, onun neşesine katılmamak mümkün değildi. Ne kadar da zeki bir kızım varmış? diye kıkırdadı ardından.

Miri'nin bir bebek yaptığını biliyor muydun, anne? diye başka bir konuya geçti küçük kız.

Oh Tanrım,- diye haykırdı Rose. Anlaşılan senin biyoloji bilgini güçlendirmemiz gerekiyor.

Yanlış bir şey mi söyledim? Miri bir bebek yapamaz mı?

Tek başına yapamaz hayatım. Bunun için iki kişi gerekir.

Küçük kız yine onun göğsüne yaslanmıştı. Evet iki kişi gerekir.' diye kendi kendine konuştu Rose içinden. 'Her şey için onu suçlayamam Yani suçlayabilirim esasında, ama bunu yapmamalıyım. Onun yüzündeki şu kedere bak. Her zamankinden daha yoğun çalışıyor ve çok üzülüyor.'

Helen'den bir mektup aldım, diye konuşmaya başladı genç adam. Teklifimi kabul ediyor. Buna inanır miydin?

Ne teklifiydi bu? diye dayanılmaz bir merakla sordu Rose. 'Helen'den her bahsedişinde neden bu kadar kızıyorum?' diye de kendine sordu.

Ona yeni kitabımdan bahsetmiş ve tüm haklarının yarısını teklif etmiştim. Helen kısa bir araştırma yapıp, daha şimdiden iki film şirketinden teklif geldiğini öğrenince, kabul etmeye karar vermiş.

Peki bu işten senin kazancın ne?

Onun düğün ilanını gazetelerde okumak, diye sırıttı Giles. Ayrıca çocuk kaçırma suçlamasını da tümüyle geri alacağını yazıyor.

Ya nafaka?

Helen 'evet' dediği anda kesinleşecek. Ama Helen tedbirli bir kumarbazdır. Bir kontrat hazırlatmış avukatına. Ama imzalamadan önce adaya gelecek ve kitabın bitmiş olduğunu kendi gözleriyle görecekmiş.

Ne zaman?

Bilmiyorum. Bu konuda bir şey yazmamış.

Umarım asla gelemez, diye asık bir suratla homurdandı Josie. Umarım bindiği tekne batar ve Pele onu yutar!

Josie! diye ikisi birden müdahale ettiler. Küçük kız ayağa fırlayıp ateş saçan gözlerle onları süzdükten sonra hiddetle eve koştu.

Yemek çok sessiz geçti. Josie ikisiyle de konuşmuyordu. Rose'un sessizliğini ise tümüyle farklı bir nedeni vardı. Gebeliğiyle gurur duyduğu açıkça belli olan Miriyi görünce, tokat yemiş gibi olmuştu. Genç adamın gözlerini üzerinde hissettikçe daha da kötü oluyordu. 'Yalnızca onun suçu değildi.' diye haykıran vicdanını susturmaya çalışıyordu. 'Onun suçu olmak zorunda.' diye tekrarladı içinden. 'Eğer onu suçlamazsam, kendimi suçlamak zorunda kalırım. Buna da dayanamam Evet, onun suçu işte!'

Daha sonra odasına çekilip yatınca, başını yastıklara gömerek uzun uzun ağladı. Ağlamak içini ferahlatmıştı biraz, ama uykuya dalınca yine ka buslar görmeye başladı. Sonra, gecenin bir saatinde yanında bir hareket hissederek gözünü açmak için çabaladı. Elinde oyuncak ayısıyla Josie gelip başını göğsüne yaslamıştı.

Rose biraz yana çekilerek ona yanında yer açtı ve küçük kıza sarılarak sordu. Ne oldu hayatım?

O... o buraya geldiği zaman, beni alıp götürmesine izin vermeyeceksin değil mi?

Ben... hayır, onun seni alıp götürmesine izin vermeyeceğim. 'Bu sözü nasıl tutabileceğimi bilmiyorum. ama onun sana dokunmasma asla izin vermeyeceğim,' diye tekrarladı içinden de.

Ve daima benim annem olacaksın, değil mi?

Yanındaki küçük vücuda iyice sarıldı Rose Buna baban karar vermeli bebeğim. Şimdi gözlerini kapa ve biraz uyu. Yarın çok dersimiz var.

Küçük kız mutlu ona sokuldu ve biraz sonrada uyudu.

‘Gördün mü yaptığını,' diye kendini azarlamaya başlamıştı Rose. ‘Demek her şey bu kadar basit. O karar verecek ve sorun hallolacak. Neden böyle aptalca şeyler söylüyorum?’ Eli yavaşça kamına indi ve durdu. Bir süre sonra o da kendinden geçti.

Ertesi gün. Miri dışında evdeki herkesin hiç uyumamış gibi bir hali vardı. Saat on biı sularında garip ve yabancı bir ses duyulunca, herkes işini bırakıp sesin geldiği tarafa bakmaya başladı. Ses giderek artıyor ve yaklaşıyordu. İşini bırakan Giles da verandaya çıkmıştı.

-Helikopter. dedi. Bora Bora’dan geliyor olmalı.

Araç ansızın beliriverdi, evin üstünde bir tur attıktan sonra kıyıya doğru indi ve kumların üstüne kondu. Pervanesi giderek yavaşlıyordu.

Açılan kapıdan, başını pervaneden sakınmak için eğerek, genç bir kadın indi. Arkadan pilot, onun ardından da beyaz saçlı bir adam. Pilot çantaları indirip bir kenara yerleştirirken, öteki ikisi de eve doğru gelmeye başladılar.

Gözlerime inanamıyorum. diye homurdandı Giles. Helen bu. Mektubunu aldıktan bir gün sonra burada. Kahretsin! Rose?

Genç kadını, Josie’nin onları işitemeyeceği bir köşeye çekerek konuşmaya başladı. Bunun biraz fazla olduğunu biliyorum, ama sormak zorundayım. Eğer Helen buradayken de, benim karım gibi davranırsan, hem benim için, hem de Josie için her şey daha kolay olacak.

Ona baktı genç kadın hayretle. Yüzünde öylesine mutsuz bir ifade vardı ki, hayır diyemedi. • Pekala.

-Teşekkür ederim. diye mırıldandı genç adam. Eğer Josie’ye bakacak bir anne olduğunu görürse, onu almak için ısrar etmekten belki vazgeçer. Birlikte Josie’nin yanına gittiler. Rose, sinirli ve sabırsız bir halde parmağındaki altın halkayla oynamaya başlamıştı. Helen’in gelmiş olması onu nedense, hem üzmüş hem de merak-landırmıştı. Bu sırada Helen eve iyice yaklaşmış bulunmaktaydı.

Giles! diye haykırarak yanağını uzattı. Dudaklarıyla şöyle bir dokundu genç adam. Ve Caroline! Kollarını, Rose’un arkasına saklanmış olan kıza doğru açmıştı.

Benim adım Caroline değil. diye homurdandı küçük kız. Benim adım Josie.

Anneni öpmeyecek misin?

Sen benim annem değilsin. Benim annem Rose.

Giles. diye bozulmuş bir tavırla ona döndü Helen. Onu daha iyi terbiye ettiğini sanıyordum.

Ediyorum. dedi genç adam. Sesi buz gibiydi. Ediyoruz. Helen, bu kanm Rose?

Bu ne sürpriz? Rose derin bir nefes aldıktan sonra, bir adım öne çıkarak elini uzatmıştı, ama el görmezlikten gelindi. Evlendiğini işitme-miştim Giles. Ne kadar da dolgun bir yaratıkmış. Rejim yapmalısın hayatım. Bu sene sosyete dün yasında bir tek söz var: incelik.

Biz onu böyle seviyoruz. diye tersledi Giles;

Te Tuahene'ye hoş geldiniz. diye mırıldandı Rose. Karşısındaki incecik, uzun boylu kadına bakıyordu. Saf ipeklere bürünmüş, pınl pırıl parlayan bir çiçek gibiydi bu kadın. Siyah gözleri, simsiyah biçimli saçları ve nefis kokusuyla, bu adada ne işi vardı?

Neredeyse Carolme’in annesi olduğunuza ben bile inanacağım. diye kuru bir sesle konuştu Helen. Aynı saçlar, aynı gözler, aynı gülümseme. Giles. Tanrı aşkına bu peri kızını nereden buldun böyle?

Eve girelim. diye söylendi genç adam. Buraya iş için geldin değil mi?

Oh. evet, diye cevap verdi Helen. Yalnızca iş için. Bu adadan ne kadar çabuk uzaklaşırsam, kendimi o kadar iyi hissedeceğim. Pilot yeniden yakıt almak için Maupiti'ye gitti. Yann dönecek ve bizi alacak. Ama, bu. sorunlarımızı çözmek için yeterli bir süre, değil mi?

Yalnız geldin değil mi? Fino köpeğin nerede?

Jim'i mi kastediyorsun? Onu ciddiye almayı asla öğrenemeyeceksin değil mi? O. keşfedilmeyi bekleyen büyük bir yetenek, büyük bir sanatçı o. Tahiti'de kaldı. Bu ilkel adaya gelmek fikri bile sinirlerini bozuyor.

Onun Tahiti'de kalmasına çok memnun oldum. diye homurdandı Giles. Josie'ye yaptıklarını ne zaman düşünecek olsam, onu yeniden yumruklamak için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Haydi içeri girelim. Rose. kızlardan biriyle bize soğuk bir şeyler yollar mısın?.. Rose?

Cevap gelmeyince, hepsi dönüp ona bakmaya başlamışlardı. Genç kadın verandanın parmaklığına dayanmış, ağzı yarıya kadar açılmış ileri bakıyor ve bir şeyi işaret ediyordu. Bakmakta olduğu şey dışında çevresindeki hiçbir şeyi görmüyor gibiydi. Bakmakta olduğu şey o sırada puflayarak merdivenin en son basamağına ulaşmış bulunuyordu. Şişmanca, beyaz saçlı, tiril tiril giyimli bir adamdı bu. Adam beyaz elbisesini düzelttikten sonra, beyaz Panama şapkasını eline aldı ve alnına biriken terleri beyaz bir mendille sildi. Boğazından yükselen çığlığı daha fazla tutamayan Rose. kendini aşağı atarcasına indi merdivenlerden ve koşmaya başladı.

Baba! diye haykırdı. Baba! Ölmediğini biliyordum. Biliyordum!

Rose! Sevgili kızım! Birbirlerine sarılmış, ileri geri sallanıyorlardı.
Çevredeki herkesi unutmuş gibiydiler. Kucaklaşmaları nihayet bitince derin bir nefes alarak birbirlerini süzdüler.

Ben de senin ölmediğini biliyordum Rose, diye başladı adam. Ama o aptal müfettiş, dün geceye kadar ağzını açıp da senin hakkında tek kelime etmedi. Düşünebiliyor musun, ben Papeete'nin y;l dızı olayım ve o tam üç ay beklesin.

Oh. baba, bunlar umurumda bile değil. Nasıl gelebildin? Seni tutuklamadılar mı?

Daha sonra hayatım. diye fısıldadı babası Daha sonra konuşuruz bunları. İnanmayacaksın ama. polisin gözbebeğiyim ben. O müfettişin ne dediğini biliyor musun? Te Tuahine'de bir Rose Harriet Gendron olduğunu biliyor muydunuz? Küçük güzel bir kızı olan güzel bir hanım.' Neler dönüyor Rosalie?

Daha sonra baba, daha sonra. diye babasını taklit ederek fısıldadı genç kadın. Oh. seni tekrar gördüğüm için öylesine mutluyum ki. İkimi zi birden tutuklasalar bile umurumda değil.

Şşş, diye uyardı babası. Hiç tutuklama ol mayacak eherie. Babasının elinden tutan Rose. onun verandayı çıkmasına yardım etti.

Giles onları karşılamak için birkaç adım inerken. gülüyordu Mr. Lambert'siniz değil mi?

Evet. Peki ya siz?

Ben sizin damadınızım. Ne hoş bir sürpriz Lütfen içeri gelin.

Anne. diye atıldı Josie. Bu senin baban mı?-

Evet hayatım. Bu benim babam.

Öyleyse benim de büyükbabam oluyor, değil mi?

'Babam sarsılmış olmalı.' diye düşündü Rose. Sandalyeye oturmasına yardım etti. İyi değil misin baba?

Oh. çok iyiyim gerçekten. diye güldü yaşlı adam, alnını yeniden silerek. Ama benim yaşımda bir adam için birden bire bir damat ve torun sahibi olmanın pek de kolay olmayacağını kabul etmelisin. Çok ani oldu

Kahkahalarla gülüyordu Rose. Evin içi bu kahkahalarla uzun bir süre çınladı. Ceketini çıkar baba. Josie. büyükbabana yardım eder misin lütfen?

Dönüp Giles ve Helen'e baktığında, hala gülüyordu. Siz işinize bakın sevgilim. diye konuştu. elinden geldiğince tatlılaştırdığı bir sesle. İçinden de. 'İşte gidiyorum.' diye şarkı söylüyordu adeta. Gidene kadar onu hoş tutayım.' Ben çalışma odana kızlardan biriyle bir şeyler yollarım. diye ekledi sonra.

Biraz sonra mutfaktan geri döndüğünde. Josie' yi yeni büyükbabasıyla derin ve neşeli bir sohbete dalmış buldu. Bu nedense ona bir burukluk duygusu vermişti. 'O benim babam,' dedi kızgınlıkla kendi kendine. 'Onu hiç kimseyle paylaşmak istemiyorum.' Sonra çocukça düşündüğünü fark ederek utandı kendinden. Babasına meyve suyu ve votkayla doldurulmuş kadehi uzattıktan sonra. masaya geçip karşısına oturdu.

Josie, dedi emreder bir sesle. Babamla yalnız kalmaya ihtiyacım var Sen mutfağa gidip Miri'ye biraz yardım et.

Kalmak istiyorum anne. Çocuğun yüzü hemen gözyaşlarına bulanmıştı. Ama öylesine heyecanlıydı ki Rose. fark etmedi bile bunu. Küçük kız yavaş yavaş yanlarından uzaklaşırken, çökmüş gibi bir hali vardı

Şimdi. diye alçak bir sesle söze başladı. Bizi kimse duyamaz. Ondan sonra da. o korkulu geceyi ve gebeliğini atlayarak, olan biten her şeyi anlattı.

Babası içkisinden büyük bir yudum aldı. Yanı aslında evli değilsin. Bu çok kötü eherie. O tam senin tipin.

Saçma. diye yüzünü buruşturarak aceleyle atıldı. Ondan nefret ediyorum. Şimdi sen anlat bakalım. Başına neler geldi?

Babası. Neresinden başlasam bilmem ki?- diye uzun uzun gerindikten sonra anlatmaya başladı. -Galiba en iyisi fırtınadan başlamak olacak.

Seni yalnız başına bota yollamak çok aptalca bir şeydi kabul ediyorum. Bot gözden kaybolduktan hemen sonra, yat parçalandı ve dalgalar beni Apici Cove'a doğru sürükledi. Kumsala ayak basmam pek zor olmadı. Kendimi topladıktan sonra, bir köye gelene kadar yürüdüm. iki gün sonra da polis geldi ve beni Tahiti'ye götürdü. Artık sonumun geldiğini düşünüyordum. Biraz durakladıktan sonra, bir yudum daha alarak söz lerine devam etti.

Ama Rose. şimdi anlatacaklarıma inanmakta güçlük çekeceksin. İkimizin Tahiti'den... şey ayrıldığımız gece, birisi banka binasını ateşe vermiş. Şu Emile Lorange'ı hatırladın mı? Bankanın müdürüydü. İşte o. birtakım mali yolsuzluklarını gizlemek için bankayı ateşe vermiş ve Sid ney'ye kaçmış. Giderken de tam iki milyon franklık para ve senet götürmüş.

Baba? Doğru mu bu? Aynı hafta sonu, iki milyon frank öyle mi?

Tamamen doğru hayatım. Bu durumda benim yaptığımın hiçbir önemi kalmıyordu. Zaten kimsenin bunu keşfedecek durumu yoktu.

Peki sonra?-

Beni kollarını açarak karşıladılar. Bankanın başmuhasebecisinin bir yat gezintisine çıktığını ve kaza geçirerek kızını kaybettiğini sanıyorlardı. Tabii ben de hiç bozmadım. Kalan kayıtlardan ve hafızamdan yararlanarak her şeyi düzenledim. Şimdi oranın kahramanıyım. Banka yeniden açıldı ve ben de müdür olarak atandım. Buna ne dersin Rose Harriet?

Oh. baba! Genç kadın öyle güldü, öyle güldü ki. sonunda karnı acımaya başladı. -Tam da kuzuyu kurda emanet etmişler. -

Babası sanki duyduklarından alınmış gibi bir ifadeyle atıldı hemen. Ah Rose, baban gerçekten değişti. Duruldu. Tam bir onur ve dürüstlük timsali oldu.

Şüpheyle baktı ona Rose. Yoksa yine bir kadın mı var? diye sordu.

Sözlerin zehirli bir ok gibi. diye içini çekti adam. Ben artık bambaşka bir adamım Rosalie Gerçi bir kadın da var. Hatırlayacaksın, şu genç dul Marceau...

• Hani o zengin dul mu baba?

Üstüne bastın hayatım. Kızımla birlikte Tahi-ti'ye döner dönmez evleneceğiz.

Genç kadın yeniden bir gülme krizine tutulmuştu. Demek babası bambaşka bir adam olmuştu. öyle mi? Gerçi dul Marceau'yu gayet iyi hatırlıyordu. Kadife eldiven giymiş çelik bir pen çe... Belki de babasını gerçekten yola getirebilirdi. Kol kola yemek salonuna girdiklerinde, Josie duvara dayanmış ağlıyordu. Ama Rose. bu kez de fark etmedi onu. -

Yemek her zamankinden biraz daha geç başladı. Giles ve Helen çalışma odasından nihayet çıktıklarında, Helen muzafferane bir edayla gü-lümsemekteydi. Elinde bir hazine gibi tuttuğu, kalın bir evrakı, şık bir çantaya yerleştirerek kapattı. Masada Josie hariç herkes konuşuyordu. Ancak Rose bu konuşmaları duymuyordu bile. Yalnızca babası ve kendisi vardı onun için. Ya-nıbaşmda oturan küçük kızın başını tabağına eğip yemeğiyle oynadığını görmedi bile ya da görmek istemedi.

Ve gördüğünüz gibi. diye sözünü bağladı Mr Lambert. sürükleyici hikayelerinden birinin sonuna gelince, Sevgili kızımla Tahiti'ye dönecek ve düğün yapacağız. Şu Marceau ne şanslı bir kadin!

-Bu kadar da bencil olma baba. diye takıldı Rose. -Kendini Tanrının kadın cinsine bahşettiği bir lütuf gibi görüyorsun galiba.

Babası bir şeyler söyledi, ama Rose onu duya cak halde değildi. Gözleri Giles'ın gözlerine sap lanmıştı birden. Bu gözlerde müthiş bir mutsuzluk okunuyordu. Onu hipnotize etmek ister gibi, bakışlarını bir türlü ayırmıyordu genç adam. Rose. ancak Helen'in sesiyle kendine gelip bakışlarını ondan kaçırabildi.

O sırada Josie onun kolunu tutarak bir şeyler söylemeye başladı. Genç kadın daha iyi duyabilmek için eğildi. -Gerçekten gidiyor musun anne?

Rose sözleri işitmiş, ama anlamını kavrayamamıştı. Babasına hasret gidermekle öyle meşguldü ki. -Evet. dedi hemen. Babamın düğün töreni için. Bu çok özel bir gün. Çocuk bundan sonra, ağzını açıp tek kelime bile etmedi.

Bir saat sonra, mükemmel ev sahibesi pozunu takınmış, konuklarını odalarına dağıtıyordu genç kadın. Baba, sen boş odayı al. Helen, sen Josie' nin odasında uyursun. Josie. sen benimle yatarsın. Ve...

Peki ya ben ne olacağım?- diye sızlandı Giles -Beni düşünen yok.

-Yerimiz kısıtlı hayatım, dedi Rose, en parlak gülümsemesiyle. -Yalnızca bir sefere mahsus ol mak üzere verandada yatarsın. Bu şezlonglar herhalde işini görür. Umarım çok rahatsız olmaz-sın.

Yatağına yattığında kafası ve duyguları karmakarışıktı Rose'un. Babasına kavuşmanın mutluluğu. Gebeliğinin verdiği felaket hissi. Adadan kurtulacak olduğu için duyduğu sevinç. Ama bu sevinç miydi gerçekten. Yemekte bakışları Giles' la karşılaşınca, onun gerçekten ne hissettiğini bilmek için duyduğu o çılgınca arzuyu unutamıyor-du. Ondan o kadar nefret ettiği

halde, böyle bir şey duyması ne tuhaftı! Bütün bu karmakarışık duygulara rağmen çabucak uyudu. Hatta yanı-başında yatan Josie'den bile önce. Sabahleyin, adaya yaklaşan helikopterin gürültüsüyle uyandı.

Alelacele fırladı yataktan. Josie ortalarda görünmüyordu. ama şimdi onu arayacak vakti yoktu. Hemen eşyalarını toplaması gerekiyordu.

Odasına konmuş olan eski bavulu yerleştirmeye koyuldu. iç çamaşırlarının en güzellerinden birkaç tane seçti. Bir iki şık etek ve bluz da aldıktan sonra bavulu kapadı.

Düğünde giyeceği elbiseyi Papeete'den alırdı nasıl olsa. Yol için hafif bir şeyler seçti. Kauçuk sandaletlere bakınca yüzü buruştu. Gider gitmez ilk işi bir çift zarif pabuç almak olacaktı. Sımsı-cak bir banyonun hayaliyle gülümsedi. Bir iki gün dinlendikten sonra da babasının düğününe katılacaktı. Burada durakladı zihni ansızın. 'Peki ondan sonra?' diye sordu kendi kendine. Düğünden sonrasını düşünemiyor, düşünmek istemiyordu. ama sonra ne yapacaktı gerçekten.

Bilinç altının verdiği cevabı inatla reddediyordu. Aceleyle dışan çıktı.

Nihayet, diye gülümsedi babası. Az kalsın güzel kızım olmadan gideceğimizi düşünmeye başlamıştım.

Evet, lütfen acele edin. diye araya girdi Helen. Bu ilkel yerden mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak zorundayım. Bir yandan da elinde tuttuğu şık evrak çantasını, sanki içinde hazineler varmış gibi okşuyordu. 'Giles bu kadına nasıl olmuş da tutulmuş?' diye düşündü Rose. 'Tropik güneşinde bile üşütüyor insanı. Her sözü bir soğuk duş etkisi yapıyor.'

Babasının, Pilot el sallıyor, derken sözleriyle düşünceleri yarıda kaldı. Artık gidiyoruz eherie. Adam sahiplenir bir tarzda kızma sarılarak onu merdivenlere doğru gitmeye zorladı. Tam inerken, nefes nefese kalmış olan Giles'la burun buruna geldiler.

Rose, diye haykırdı genç adam. Josie'yi gördün mü? Onu bulamıyoruz.

Rose'un kalbine bir ok saplanır gibi oldu. Josie! Bir saniyede, bir önceki güne ait dağınık sahneler zihninde canlandı ve bütünleşti. Çocuğu kırdığı, ihmal ettiği her an canlandı kafasmda. Ben... onu görmedim. diye cevap verdi hemen. Dün gece çok çabuk uyumuşum. Sanırım... Miri?-

Hayır, köyde yok. diye atıldı Miri. Buraya sabah erkenden geldim, o zaman da ortada görünmüyordu. Hiç kimse görmemiş onu. Sam. her yana adam salacağını söylüyor.

Aptal bir çocuk için gecikemeyiz. diye ters bir sesle konuşmaya başladı Helen. Haydi Mr. Lambert gidelim.

Rose onun suratına bir tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. -Eğer bu aptal çocuk sizin kızınız olsa, dahi mi?- diye sordu. Yumruklarını sıkmıştı.

Oh, o kadar önemli değil, diye araya girdi babası. Ada küçük. Hiçbir çıkış yolu yok. Hay di Rose, gidiyoruz.

Evet, diye kuru bir sesle konuştu Helen. Bu adada bir dakika daha kalamam.

Hayır, dedi Rose inatla. Josie'nin emniyette olduğundan emin olmadıkça gelemem. Aslında bu kararında inattan da fazla bir şeyler vardı. 'Şimdiye kadar her şey için onu suçladım, diye kederle geçirdi içinden. 'Kendi sorumluluklarıma bir nebze olsun dikkat etmedim. Zavallı küçük kızım. Ne kadar bencilce davrandım. Kendi sorunlarımla öylesine meşguldüm ki, onu sü rekli ihmal ettim. Lanet olsun!' Duyduğu suçluluk tek başına taşıyamayacağı kadar ağırdı. Gi-les'a yaklaştı, gözleriyle destek diliyordu ondan. Genç adam omzunu tutarak hafifçe sıktı onun.

Ben gitmiyorum, diye son derece kesin bir tavırla kararını açıkladı Rose. Sen git baba. Gelebileceğim zaman gelirim. Josie'yi bulduktan sonra.

Şey... Babasının bu fikri pek tutmadığı belliydi. ama kızının kararlı çenesini görünce he men ikna oldu yaşlı adam. Tabii Rosalie. Gelebileceğin zaman gelirsin. Giles'a döndü. Ve siz Mr. Gendron. Kızınızı bulmanız için bol şans diliyorum. Artık benim kızıma da dikkat edersiniz.

Evet. Giles, o gün ilk kez gülümsemişti. Ba bası boğazını temizleyip omuzlarını silktikten sonra döndü ve uzaklaştılar.

Rose, onlara şöyle bir el salladıktan sonra, kendisine ne olduğunu düşünmeye başlamıştı. Eskiden. daha doğrusu bu adaya gelinceye kadar, babasının arkasından her maceraya gözü kapalı atılmaya hazırdı. Ama şimdi..

-Ne yapabilirim? diye sordu.

-Ne mi? Hiçbir şey. Senin sağa sola koşturmanın hiçbir faydası yok. Bunu yapan bir sürü insan var zaten. Senin yapabileceğin en büyük iyi lik, burada kalmak ve haber beklemek. Hem kim bilir, belki Josie bir dakika sonra şuradan çıkı-verir. Bak şimdi, niye ağlıyorsun? Babanla gidebilirdin. Hala da geç kalmış sayılmazsın.

Josie için ağlıyorum. diye onun kolunu tutarak içini çekti Rose. Babamla gitmek istemiyorum. Eğer biraz daha zeki olsaydım. Josie şimdi burada olacaktı! Sözleri, helikopterin dönmeye başlayan pervanesinin sesiyle yarıda kesildi Araç havalandıktan sonra, evin üstünde şöyle bir dolandı ve uzaklaştı.

-Şimdi beni dinle. diye bir koluyla onu sararak konuşmaya başladı Giles. -Bu işte senin hiçbir sorumluluğun yok. Bütün bu dolapları çevirmeye bu kadar kaptırmasaydım kendimi, bunların hiçbiri olmazdı. Suçlanacak biri varsa, o da benim. Şimdi, onu aramaya gidiyorum. Sen burada kal. olur mu?

-Olur. diyen sesi belli belirsiz bir mırıltı halinde çıkmıştı genç kadının.

Öğlene kadar çalıştı, sonra yemek yemeye gelen yerlilerle konuşmak için verandaya çıktı. Henüz onu bulamamışlardı. Adamlar yemeklerini bitirdikten sonra, tekrar aramaya gittiler. Giles ortalarda yoktu. Masayı ve mutfağı toplayıp temizledikten sonra, verandaya çıkıp kendini bir şezlonga attı. Helikopter gittiğinden beri ilk kez boş kalıyordu.

Eli bilinçsizce karnına uzandı. 'Tanrım, şimdi ne yapacağım ben? Bu adadan, bu adamdan hemen uzaklaşmalıydım. Ama acaba ondan gerçekten kaçmış olabilecek miyim? Mümkün mü bu, onun bir parçasını böyle içimde taşırken. Oğlu da tıpkı ona benzeyecek ve ben...' Düşüncelerinin burasında durdu. Neden oğlu demişti? Belki de bir kızı olacaktı.

Boğazından yükselen çığlığı güçlükle önleye bildi. 'Eninde sonunda gitmem gerekecek. O vo Josie burada kalacak. Bense, onun oğlu ve Pele'y le birlikte sürünmeye mahkûm olacağım. Lanetliler gibi.' Yaşadığı bunalımı unutmak istercesine uykunun kollarına bıraktı kendini.

Giles eve beş sularında geldi. Bitkin bir haldeydi genç adam. Şezlonga sereserpe uzanmış ya tan Rose'u görünce, onun yanına geldi. Bu haliyle öylesine çekiciydi ki genç kadın, onu uyandırmamak. ipek gibi yumuşak tenini okşamamak, göğsüne bastırmamak için zor tuttu kendini. İçinden çılgınca yükselen bu arzuyu bastırarak içeri girdi, duş yapıp üstüne yeni bir şort ve gömlek geçirdikten sonra, yeniden arayıcılara katılmak üzere uzaklaştı.

Genç kadın güneş batmak üzereyken uyandı Ortalığı bir renk cümbüşü kaplamıştı. Pele'nin tepesindeki bulutlar, soluk pembe bir renge bürünmüşlerdi. Onları seyretti bir süre. Pele,' diye tekrarladı kendi kendine. Bu ad zihninde bir çağ rışım yapmıştı. Yatak odasında duran tikiye gitti aklı. Bir şüphe uyanmıştı içinde.

Birisinin üzerine örtmüş olduğu ince örtüyü sıyırıp attı ve hemen yatak odasına koştu. Şöyle bir bakması bile ona her şeyi anlatmıştı. Tiki yerinde yoktu. Ne demişti Josie? Heykeli dağdan indirdiğinden beri, onlara şanssızlık getireceğine inanıyorlar. Onu geri götürmelisin! Evet, heykeli yerine geri götürmek için Pele'ye çıkmıştı Jo sie.

Evde başka kimseler yoktu. Bir lüks lambası, bir paket kibrit ve mutfakta bulduğu soğuk yiyeçekleri koyduğu bir de sepet alarak evden fırladı. Aceleden ayakları birbirine dolaşıyordu.

Bu tırmanışı, en az ilki kadar, hatta ondan da güç oldu. Elindeki yükler tırmanmasını iyice güçleştiriyordu. Ama ne buna, ne de ayaklarını parçalayan, elbisesini yırtan taş ve dikenlere aldırdığı vardı. Sonunda biraz nefes almak için bir ekmek ağacının altında mola verdi. Aşağılarda köyün ışıklarını seçebiliyordu. Başka hiç ışık yoktu karşı dağlarda. Bu. araştırmanın sona ermiş olduğunu gösteriyordu. Josie, diye inledi. Burada olmalısın. Olmak zorundasın. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Asla! Bu söz vermenin de ötesindeydi. Bir and içmeydi bu.

Yine de içindeki şeytanlar baş kaldırmıştı. 'Giles olmadan Josie'ye sahip olamazsın,' dedi kendi kendine ve histerik bir biçimde gülmeye başladı. 'Ne yapacaktı Giles'ı? Ansızın yapma evli-liği öylesine taşınmaz bir yük gibi gözüktü ki gözüne. parmağındaki yüzüğü çıkardı ve fırlatıp attı. Artık gitmeliydi. Ayağa kalktı.

Eve güneş battıktan hemen sonra geldi, genç adam. Karanlıkta aramaya devam etmenin faydasız olacağına karar vermişlerdi. Merdivenleri ikişer ikişer tırmanırken. -Rose?- diye seslendi. Sesi yankılandı, ama hiçbir cevap gelmedi. Dosdoğru genç kadının odasına gitti. Yorgunluktan kemikleri sızlıyordu. Oda boştu. Her yeri aradı. Kimseler yoktu evde. Mutfağa gidip bir şeyler araştırdı, soğuk bir kutu bira açıp verandaya çıktı.

Zihni bir makine gibi çalışıyordu. Köyde göz kırpan birkaç ışık dışında, her yer kapkaranlıktı. 'Kızım bu karanlığın içinde bir yerlerde.' diye düşündü. 'Eğer bir çocuk kadar aklım olsaydı, o iki kadınla uğraşacağıma kızımla ilgilenirdim biraz. Ama Helen'i satın almakla öylesine meş-güldüm ki! Bu Rose hangi cehennemde Tanrı aşkına?'

Sonra içi sızladı. Onu bıraktığı sırada ne kadar kötü durumdaydı. 'Sen tam bir aptalsın Giles Gendron,' diye azarladı kendi kendini. 'Sefil bir aptal. Eğer onu baştan çıkarmamış olsaydın, kim bilir neler olurdu? İyi ki hamile kalmadı.'

Tam o sırada gözüne bir ışık parlaması ilişir gibi oldu. Dikkatle baktı. Bir daha parladı ışık. Oradan, Pele'nin doruğundan geliyordu.

Aman Tanrım! diye haykırdı. Bu çılgın kadın... Gerisini getiremedi. Mutfağa koştu, yedek lüks lambasını aramaya başladı, ilk yardım çantasını da bulduktan sonra, yiyecek bir şeyler hazırlayıp evden dışarı fırladı.

Rose. kraterin kıyısına eriştiğinde, neredeyse gece yarısı olmuştu. Ay hala gözükmemişti. Sadece birkaç yıldız göz kırpıyordu. Biraz dinlendikten sonra, lambayı pompaladı ve araştırmasına devam etti.

Gölün kıyısına gelince, içindeki ses sanki yolculuğunun sona erdiğini fısıldadı ona. Lambayı havaya kaldırarak, sesinin olanca gücüyle haykırdı. Josie? Josie?

Anne. Zayıf, şüpheyle dolu bir sesti bu. Gitmedin mi? Benim için mi geldin?

Ses. sol taraftan. Pele için yapılmış olan tapınaktan gelmişti. Artık düşünecek an yoktu. Elindeki sepeti atıp koşmaya başladı. Ve sonunda, tapınağın merdivenlerinin dibine büzülmüş küçük vücudu buldu.

‘Onu heyecanlandırma.' dedi kendi kendine. Sakin ol. Ne kadar korkmuş olduğunu asla anlamamalı. Sen bir yetişkinsin. Sen onun annesi-sin!’

Bu kısa ve sessiz konferansın bayağı etkisi olmuştu. Küçük kızın yanına gelince kollarını açarak. Josie. canım. diye tatlı bir sesle konuştu. Küçük, sıcacık bir vücut kollarına atıldı. Küçük kız başını onun göğsüne gömmüş kollarıyla sıkıyor. bir yandan da titrek bir sesle. Anne! Anne! diye tekrarlıyordu. Rose da sıkı sıkı sarıldı ona. Sonunda biraz sakinleşti Josie. Titremesi azaldı.

Her şey yolunda bebeğim. Annen burada. Pele’yi evine geri mi getirdin?

Evet. İşte bak. orada. Rose onun işaret ettiği yere bakınca, lambanın ışığıyla aydınlanan heykelciği gördü.

Tekrar Josie’nin yanma diz çöktü. Elleriyle herhangi bir kırık ya da yara bere olup olmadığını anlamak için dikkatle araştırdı vücudunu küçük kızının. Yaralanmadın değil mi bebeğim?

Hayır, ama hava kararınca geri dönmeye korktum. Sen helikopterle gitmedin mi?

Evet, gittim, diye güldü Rose. Beyni, olaya biraz şaka katması, espri yapması gerektiğini söyleyip duruyordu. Evet, babamla birlikte gittim ben, diye tekrarladı. Buradaki benim sadece görüntüm.

Hayır, sen kendin de buradasın, diye güldü küçük kız. Üşümüştüm. beni ısıttın.

Yiyecek bir şeyler getirmiştim. diye konuş maya devam etti Rose. Sen dur da ben gidip...

Hayır anne. Sen nereye gidersen, ben de geleceğim. Bundan sonra senin yanından asla ayrılmayacağım. Asla!

Rose düşünmeksizin onun ayağa kalkmasına yardım etti. Tabii. diye tekrarladı ona güvence vermek istercesine. Haydi gel.

Pele'nin ayaklan dibinde yediler yemeklerini, sonra birbirlerine sarılarak uzandılar.

Şafak sökene kadar bekleyeceğiz, diye bilgi verdi Rose. Şimdi biraz gevşe ve uyumaya çalış. Küçük kız uykuya dalarken. Rose onun ra hat edebilmesi için elinden geleni yaptı. Sonunda uyudu Josie.

Ancak hava o kadar soğuk, kafası o kadar karışıktı ki. kendisi uyuyamadı. Josie’nin başı kucağında uzun bir süre oturarak yıldızları seyretti. ‘Çocuğa bir söz verdin,’ diye yine konuşmaya başladı kendi kendisiyle. ‘Şimdi ne yapacaksm? Bu sözü nasıl tutacaksın?’ Soruna hangi yandan yaklaşırsa yaklaşsın, sonunda kafasını Giles Gendron denen kayaya çarpıyordu. Sonunda öyle bunaldı ki. uykuya da pek benzemeyen bir kendinden geçişle daldı.

Sonra, gazı bitip tıslamaya başlayan lüks lam basının sesiyle sıçrayarak kendine geldi. Karanlık sesleri şiddetlendirir gibiydi. Etrafta ona bakan bir sürü göz varmış gibi geliyordu.

Bluzunu çıkarıp bir yumak haline getirerek Josie’nin başının altına yastık gibi yerleştirdi. Çıplak göğüslerini yalayıp geçen rüzgar, tropik gecesinin ne kadar serin olduğunu hatırlattı ona birden. Lambanın gazı tam bitecek zamanı bulmuştu. Bir ateş yakması gerekiyordu.

Söylenerek kalktı. Toprağı yoklayıp bulabildiği çalı çırpı, kuru yaprak ve dal parçalarını toplamaya başladı. Bunları tutuşturmak için bir kibrit çakmak yetecekti. Ancak hem yorgunluktan hem de soğuktan parmakları o kadar uyuşmuştu ki, meydana getirdiği yığını tutuşturabilmesi için altı kibrit harcaması gerekti. Sonunda, soluk, cılız bir alevle yanmaya başladı topladıkları. Parmaklarını ateşe tutup biraz ısıttıktan sonra. Josie’yi tutup yavaşşa ateşin yanına çekti.

Tam çocuğu, sırtını ateşe vererek yerleştirmişti ki. bir ses işitti. Gecenin diğer bütün seslerini bastıran bir ses. Giderek yaklaşan bir ayak sesi. Olduğu yerde donup kalmıştı. O kadar korkmuştu ki. dönüp bakmaya bile cesareti yoktu. Boğazından yükselen çığlığı bastırmak için ellörini sımsıkı bastırdı ağzının üstüne. ‘Eğer beni işitmezse. belki de fark etmez,' diye düşünüyordu umutsuzca. Bu herhalde bir ayı olmalı,' diye geçirdi bir an aklından. Sonra adalarda ayı yaşamadığını hatırladı. Eğer öyleyse, bu bir...

Rose! Genç kadın bir anda kendini bıraktı ve dudaklarından yükselen çığlık gölün kıyısında, kraterin içinde, yalçın kayalıkların kenarlarında yankılandı.

Giles. Pele Dağı ndaki ışığı fark ettiği andan itibaren bir saniye bile geçirmedi. Ve sonunda, aşağı yukarı bir saat sonra, temizlenmiş bir düzlüğe ulaştı. Tam buradan nereye doğru gitmesi gerektiğini düşünürken, sağ tarafında bir gölge kımıldamıştı. Lambasını havaya kaldırıp oraya tutunca. ışıkta tahuanın yüzü belirdi.

Pele’nin tapınağına gitti. dedi yaşlı adam Onu durduramayacak kadar geç kaldım. Küçük kızı buldunuz mu?

Bilmiyorum. diye içini çekti Giles. Daha bulamadık. Orada, yukarılarda bir yerde olmalı, ama nerede?

Yaşlı adam ışıkta iyice öne geldi. Dağı işaret etti. Birlikte tırmanmaya başladılar. Giles yaşlı adamın hızına ayak uydurmaya çalıştıkça, soluğu kesiliyor, omzundaki ilk yardım çantasının ağırlığını iyice duymaya başlıyordu. ‘Acele etmeliyiz,’ diye içinden tekrarladı kim bilir kaçıncı kez. ’Rose’u bulmak zorundayız! Ve Josie'yi! Neden Rose’un ismini önce söyledim? Neden? Neden olacak. Josie onu çok seviyor, tüm dünyanın onun etrafında döndüğünü sanıyor da ondan. O yüzden bu kadar uzun süre sabrettim zaten. Josie’nin hatın için?’

'Ne de sabırlıydın ya!’ diye kendi kendine alay etti sonra. ‘Eğer gerçekten sabırlı olsaydın, her şey çok farklı olabilirdi. Rose'un sana ne dediğini hatırlasana! Kendini beğenmiş adam! Doğru, öyle değil misin? Şimdi de bunca zahmete sırf Josie için giriştiğini söyleyerek kendini boşu boşuna kandırma.'

Bu gerçek bir tokat gibi çarpmıştı ona. Şaşkınlıkla durdu. Ama o benden nefret ediyor, diye fısıldadı. Önündeki karaltı bir köşeyi dönüp kaybolmuştu. Ona yetişmek için adımlarını sıklaş tirdi. Yaşlı adam öylesine birdenbire durdu ki. Giles az daha üstüne çıkacaktı onun. Hemen önlerinde, dışan doğru çıkıntı yapan bir kaya parçasının altında cılız bir ateş yanıyordu ve onun arkasında da...

Son metreleri nasıl aştığını hatırlamıyordu Giles. Rose! diye bağırdı. Önündeki narin vücut yan döndü, korkuyla haykırdı ve yere yığılmasına ramak kala. Giles'ın kollarına yığıldı. Genç adam, kucağındaki bu yükü, değerini ancak fark ettiği bir hazine gibi tutarak fısıldadı. Seni seviyorum Rose!

Gözlerini güçlükle açabildi Rose. Bu gözler hem şaşkınlık, hem de çılgınca bir özlemle doluydu. Ne? diye güçlükle mırıldandı.

Rose. diye daha yüksek bir sesle tekrarladı genç adam. Seni seviyorum. Şu ana kadar bunu ben de bilmiyordum, ama seni seviyorum. Benimle evlenmelisin.

Rose, göğüslerinin onun sert ve sıcak vücudu altında ezildiğini hissediyordu. Ellerini onun boynuna dolayarak doğrulmaya çalıştı. Titremesi durmuştu. Derin bir nefes alarak genç adamın çenesinden öptü. Çok mutluyum Giles. Senden asla nefret etmedim. Asla. Seni öylesine seviyorum ki.

Bir saat sonra, vücudundaki bütün yara bereler gözden geçirilmiş bulunuyordu. Yaşlı adam, ateşi gerçek bir şölen ateşine çevirmiş, sırtını onlara dönmüş, kucağına yatırdığı Josie’yi sallamaktaydı. Rose. Giles’in müşfik ve güçlü kollarına sığınmıştı. Hayatın en büyük tesellisini bulur gibiydi bu kollarda, tçinde yanan bir ateşle ısınmaktaydı sanki. Bu ateş dışına da vuruyor tüm benliğini aydınlatıyordu. Daha önce yaşamadığı. farkında bile olmadığı bir duyguydu bu.

-Evlenecek misiniz? diye sordu tahua.

-Evet. dedi Rose. bir rüyada yaşarmışçasına.

-Harika. diye söze karıştı Giles. Elleri, bitmek tükenmek bilmez bir istekle, genç kadının vücudunda dolaşıyordu. Sonunda onun sıcacık, diri göğüslerinin üstünde karar kıldı ve orada kaldı bu eller. Genç kadın yeniden ürpermeye başla dıgını hissetti. Giles bunu fark edince, onun üşümesini durdurmanın çarelerini aramaya başladı.

-Giles. diye mütereddit bir sesle konuşmaya başladı Rose. -Hamileyim.

Harika. diyen Giles’in ağzı kulaklarına varacaktı neredeyse.

-Çok güzel bir oğlan olacak, diye rüyada gibi konuşmaya devam etti Rose. -Ve sana benzeyecek.

Harika. diye tekrarladı genç adam. Sonra onun başını özenle kucağından indirerek, göm leğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Yaşlı adamsa. -Bu mümkün değil. diyerek ko nuşmaya katılmıştı. Pele size bir kız gönderecek.

-Bu da harika. dedi Giles. Üzerinden çıkardığı gömleği, titreyen ellerle Rose’a giydirmeye çalışıyor, ancak bu çabası genç kadının vücudunda dayanılmaz ürpertilere yol açmaktan başka bir işe yaramıyordu.

-Bu durumda, yeniden denemekten başka çaremiz kalmıyor, diye baştan çıkarıcı bir gülüm semeyle konuştu Rose.

Şiddetli bir rüzgar sağanağı onları yalayıp geçti. Ama genç kadın Giles’m o koca gömleği içinde yeniden ısınmaya başladığını hissetmişti. Bu sırada yaşlı adam. Sakın unutma, diye uyardı onu. Adayı terk ederken Pele'yi de alacaksın.

-Haydi. diye somurtarak söylendi Giles. -Yine mi bu boş inançlar? Tam o anda, tiki bulun duğu yerde ileri geri sallanmaya başladı ve Giles’in dizlerinin üstüne burun üstü düştü. Son an da kenara çekilebilmişti genç adam.

Gülmeye başladı yaşlı adam Pele fazla beklememenizi söylüyor. Ben köye iniyorum. Siz geliyor musunuz?

-Harika. diye yavaşça söylendi Giles. onu duy mamışçasına. Parmakları hala gömleğin düğme leriyle meşguldü.

-Belki yarın, diye seslendi Rose. uzaklaşan yaşlı adamın ardından. -Ya da belki de yarından sonra.

Tahua. karanlıkta onlara el salladıktan sonra karanlıklara karıştı. Yalnızca gülüşünü vc /ora na oe. diyen sesini duyabildiler.

Giles’in parmakları hala düğmelerdeydi. Bira/ önce yapmaya çalıştığı işin tam tersini yapıyordu.

Bölüm On Bir

Te Tuahine Adası’nda, kumsalda evlendiler. Küçük şapel alabildiğine süslenmişti. Ama Miri’ ye göre, Çocukları alamayacak kadar küçüktü.' Zaten Miri’ye göre, kumsal da çocukları

alama yacak kadar küçüktü. Onları Bora Bora Adalarından gelen. Polinezyalı bir rahip evlendirdi. Sam. çiftin arkalarında durmuş, rahibin Polinez-ya dilinde söylediği şeyleri onlara tercüme ediyordu.

Dualar edildi, eğilindi. doğrulundu. sonunda rahip akıcı bir İngilizceyle konuştu. Şu andan itibaren sizleri karı koca ilan ediyorum. Önünde diz çöken iki kişiye doğru eğilerek başlarına dokundu.

Kalabalık sabrını yitirmişti artık. Arkalardan kalın bas bir ses bir melodiye başladı. Bu baştan çıkarıcı melodi, az sonra bütün davetli kitlesinin eşlik ettiği kendiliğinden oluşmuş bir koro tarafından söylenmeye başladı. Bir an için direnme yi deneyen rahip bile, biraz sonra bundan vazgeçmiş ve koroya katılmış bulunuyordu.

Ne söylüyorlar Giles? diye fısıldadı Rose. kocasının kulağına.

Şimdi sevişmek zamanıdır, anlamına gelen bir şarkı.

Bundan sonrası bir masal gibi geçti. Ama sonunda bu törenin de sonuna gelindi. Artık adadan ayrılma zamanıydı. Tekne onlar için gelinlik bir kız gibi süslenmişti. Herkesle tek tek vedalaşarak adadan yaşlı gözlerle ayrıldılar. Tekneyle Maupiti ye kadar gidecek, oradan da Amerika'ya uçacaklardı.

Giles, hem Rose'un hastane ve doktor bulunan bir yerde doğum yapmasını, hem de Josie'nin gerçek bir okula gitmesini istiyordu. Daha sonra yine adaya geri döneceklerdi.

Maupiti Havaalanından Amerika Birleşik Dev-letleri'ne doğru havalanan eski uçakta, arkasına yaslanmış başından beri olanları düşünüyordu Rose. 'Giles Gendron'un karısı olmak ne harika bir şey.' diye yineledi kendi kendine. Sonra yanında oturan Josie'yi kendine doğru çekti.

Bir ara akima ayağmın dibindeki çantada duran tiki geldi. Tahua çantayı heykelcik için özel olarak yapmış ve adadan ayrılmalarından bir gün önce getirmişti. Genç kadın için bu heykel, çiğin özel bir anlamı ve önemi vardı artık.

Uçak yakıt ikmali için Tahiti'ye uğradı. Rose un babası yeni karısıyla birlikte havaalanında onları bekliyordu. İki kadın uzaktan birbirlerine şöyle bir süzdüler ve gördükleri şeyden hoşlandılar.

Bir ara Marceau şunları söyledi kocası için O çok iyi bir banka yöneticisi. Paralara, tövbe etmiş bir hırsızdan daha iyi kim muhafaza edebilir? —

Daha sonra Havvai'ye uçtular ve iki gün kal dılar. Son olarak da Seattle yolculuğu başladı. İşin tuhaf tarafı, hiçbir gümrükte, kimse onlara. Rose'un elindeki o tuhaf çantada ne olduğunu sormadı.

Pilot, az sonra Seattle'da olacaklarını söylediğinde Josie uyuyordu. Rose, onun üzerinden eğı lerek pencereden görülen manzarayı seyretti. Uzakta, ta uzaklarda, karlı tepelerin arasında kalmış bir dağ, kükremekteydi. Dumanlar, bulutlar püskürürken. ani bir gürlemeyle dağ sanki delindi ve lavlar fışkırmaya başladı. Giles. elindeki dergiyi bırakmış ve seyre katılmıştı.

Aman Tanrım. dedi. St. Helen Dağı. Sönmüş bir volkan yeniden lav püskürtüyor. Buralarda. kim bilir ne zamandan beri böyle bir şey olmamıştı.

Rose onun daha iyi görmesi için arkasına yas landıktan sonra, kucağında tuttuğu şeye baktı Küçük çantanın içindeki tiki, kahkahalarla gülüyor gibiydi. Yanardağlar tanrıçası dünyayı sarsıyordu.

Giles onun gözlerinin bir şeye takıldığını fark edince, aynı noktaya bakmaya başlamış ve yüzünde tuhaf, şaşkın bir ifade belirmişti. Tam elini uzatıp müdahale edecekti ki, Rose

çantayı ka pattı ve ayaklarının dibine kaydırdı. Ondan sonra rahat bir nefes alarak, ancak birkaç santim uzakta olan kocasının yüzüne doğru eğildi.

Yalnızca hurafe, diye güldü Giles. Senin bu işte hiçbir sorumluluğun yok.

Genç kadın onun haklı olduğuna inanmayı ne kadar da isterdi, ama bunun doğru olmadığını biliyordu. -Iorana oe. diye fısıldayan sesi duyunca. bütün düşünceleri yarıda kaldı.

Daima mı? diye yine fısıldayarak sordu.

Daima. dedi genç adam ve dudakları birbirine kenetlendi. Her şeyin ve herkesin silindiği bir dünyaya kanat açtılar birlikte.

Beyaz Dizi

En iyisi, herkesi hafızasını yitirdiğine inandırmaktı.

O deniz kazasını, kim olduğunu, neden kaçtığını, herşeyi unutacaktı Rose Lambert. Bu küçük Pasifik adasının onu olabildiğince saklaması gerekiyordu çünkü. Rolünü de başarıyla oynamıştı genç kız. Ama gene de, aslında Giles Gendron'un karısı ve küçük Josie'nin annesi olduğunu öğrenmeyi beklemiyordu doğrusu. Üstelik bütün ada halkı bu yalana inanmış görünüyordu. Ortada dönenleri anlamasa da, boyun eğmekten başka şansı yoktu Rose'un...

Gelişim Yayınları

300 TL. (KDV dahil)